

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK
SEVEN

NECESSARY EVILS

MANIAC

ONLY JAMES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

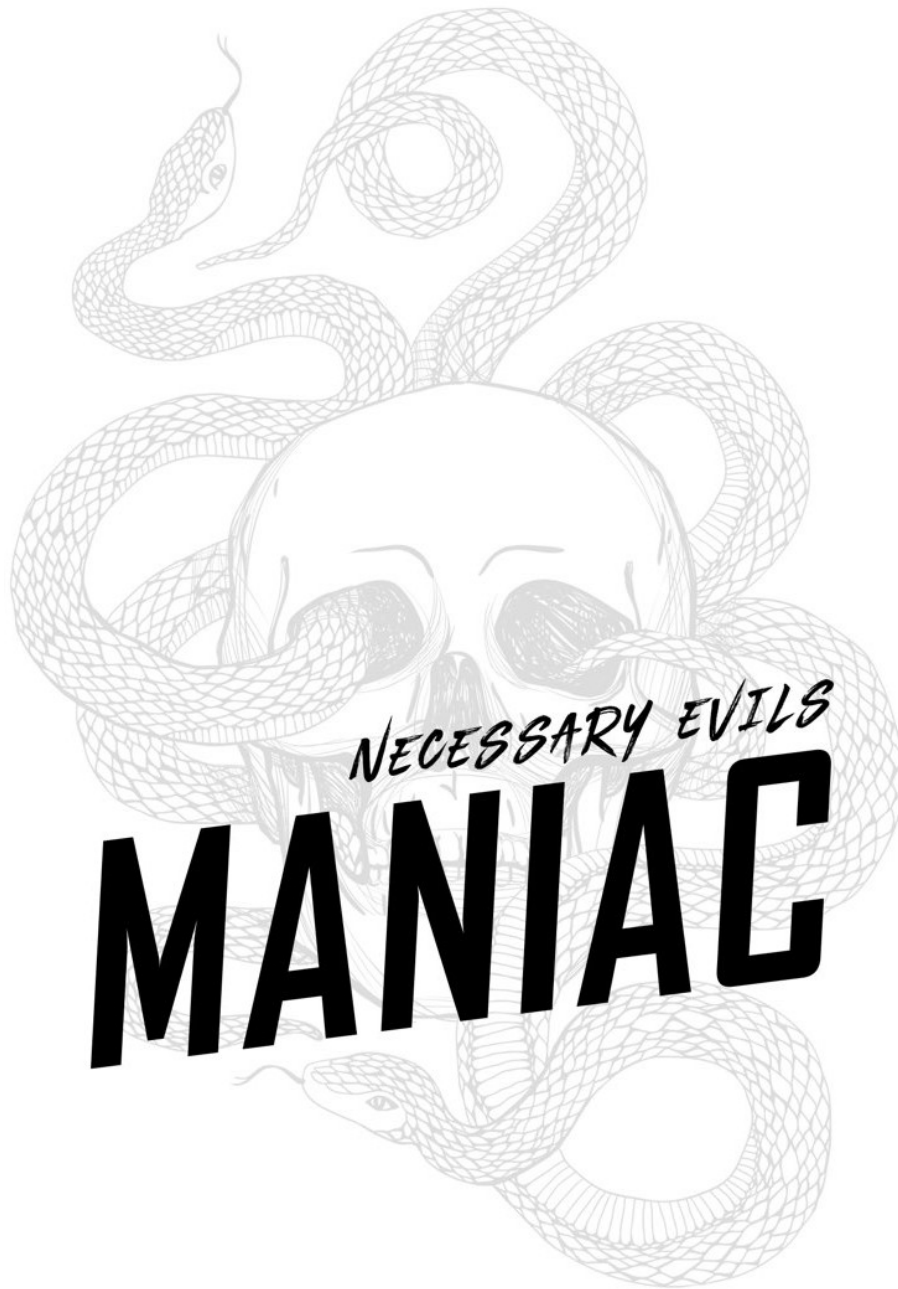
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NECESSARY EVILS

MANIAC

ONLY JAMES

ALSO BY ONLEY JAMES

Gerekli Kötülükler

Unhinged

Psycho

Ay Çarpmış

Hasarlı

Kafatası Deli

Adam Kaçık

Manyak

Onley'in kitaplarının tam listesi ve ilgili bağlantıları için [BURAYA](#) tıklayın.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Thomas
2. Aiden
3. Thomas
4. Aiden
5. Thomas
6. Aiden
7. Thomas
8. Aiden
9. Thomas
10. Aiden
11. Thomas
12. Aiden
13. Thomas
14. Aiden
15. Thomas
16. Aiden
17. Thomas
18. Aiden
19. Thomas
20. Aiden
21. Thomas
22. Aiden

Epilog

Sonsöz

Yazar Hakkında

MANIAC

GEREKLİ KÖTÜLÜKLER KİTAP YEDİ

Telif Hakkı © 2023 Onley James www.onleyjames.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş hiçbir bireyi temsil etmemektedir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

We Got You Covered Book Design tarafından Kapak ve İç Formatlama

Tetikleyici uyarı: Bu kitap çocuk istismarı, cinsel saldırı, yakın partner şiddeti, intihar ve bunu tamamen hak eden kötü insanlara işkence tartışmaları içermektedir.

PROLOGUE

DR. THOMAS MULVANEY

KONU: AIDEN

Yıllarca küçük bir grup psikopat çocuğu tek başına yetiştirdikten sonra, Dr. Thomas Mulvaney artık nadiren şaşıırıyordu. Ama Annandale'deki görkemli evinde Marshall Kendrick'in karşısında otururken, adamın cüretkâr isteğı karşısında şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı.

Thomas sesini eşit tutmak için elinden geleni yaparak, "Bu, gücünüzü bariz bir şekilde kötüye kullanmaktır," dedi.

Kendrick burnunu çekti ve Thomas'ın uyarısı karşısında omuzlarını kaldırdı. "Belki öyle, ama yine de yapıyorum ve senin kaybedecek benden çok daha fazla şeyin var."

Bu tam olarak doğru değildi. Gözcü Kulesi Projesi'nin devlet için değeri muhtemelen karşısında oturan adamdan daha fazlaydı ama Kendrick'in savunmaya geçmesinin altında Thomas onun korkusunu hissedebiliyordu. Bu yüzden ifadesinin geçerliliğini sorgulamadı. Ayrıca, ilgisini çekmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Onun yerine başını salladı. "Ama o senin oğlun."

Kendrick çenesini dikleştirdi ve Thomas daha kısa açıklamasını bitirmeden başını salladı. "Oradaki her kimse? O benim yetiştirdiğim çocuk değil. O... o şey... O bir canavar."

Thomas gözlerini Kendrick'e dikmiş, sanki onu yeterince uzun süre incelerse, kendi çocuğu hakkında böyle bir şey söylemesine neden olacak her şeyi içinden çıkarabilecekmiş gibi gözlerini ona dikmişti. "Ne oldu?" Kendrick tereddüt edince Thomas zorladı. "Bana karşı dürüst olmazsan onu almam."

Kendrick, "Bir çocuğu elli kiloluk bir ağırlıkla öldüresiye dövdü," dedi, sesi titrekti, gözleri yaşlarla dolmuştu, çabucak geri itti.

Bu agresifti. Büyük ani bir saldırı. İyi düşünülmüş bir plan değil, öfkeden doğan bir şey. "Bunu neden yaptı?" Thomas sordu.

"Fark eder mi?" Kendrick, Thomas'a sanki o da bir canavarmış gibi bakarak karşılık verdi.

Bu, onu gerçekte tanıyan pek çok kişinin üzerinde defalarca düşündüğü bir soruydu ama gerçek şu ki, aslında bunun bir önemi yoktu. Thomas'ın bir kısmı, suçluluk duygusu ya da empati eksikliği olsaydı hayatın onun için daha kolay olacağını düşünüyordu. Ne yazık ki onun için ikisi de fazlasıyla vardı.

Thomas sorusunu yeniden ifade etti. "Ona bunu neden yaptığını sordun mu?"

"Benimle konuşmuyor," dedi Kendrick, başparmağını ve işaret parmağını göz kapaklarına bastırarak, sanki yeterince ovalarsa bu durumu ortadan kaldırabileceğini umuyormuş gibi.

Uygun destek olmadan ölü bir çocuğu ortadan kaldırmak neredeyse imkânsızdı ama Kendrick'in yanında hükümet vardı. "Olanlar hakkında bana ne anlatabilirsin?"

Kendrick ellerini masasına bıraktı, sonra bardağını buldu ve içinde ne kadar berrak sıvı varsa içtikten sonra, "Garajımda yaptı. Hepimiz evdeydik. Umursamadı. Kanlar içinde eve girdi. Annesinin ödünü kopardı. Öylece yürüdü."

yanımızdan geçip duş almaya gitti. Çocuğun cesedini öldürdüğü yerde bıraktı."

"Çocuk mu? Çocuk deyip duruyorsun. Eğer bir çocuğu öldürdüyse, onu almam, Gözcü Kulesi'nin canı cehenneme."

Kendrick'in eli çırpındı. "Gerçek bir çocuk değil ama benim için bir çocuktur. On dokuz yaşındaydı. Aiden'dan üç yaş büyüktü."

Aiden. A ismi Thomas'ın gözünden kaçmamıştı. Bütün oğullarının adı A'ydı. Bu kader miydi? Kısmet mi? Belki de. Ya da belki Kendrick'in oğlu sebepsiz yere birini döverek öldüren öfkeli bir canavardı.

Ama Kendrick oğlunu korumak için gerekli adımları atmasaydı bunların hiçbirinin önemi olmazdı. Thomas koltuğunda kaykıldı ve dirseğini sandalyenin koluna dayadı. "Ne tür bir hasar kontrolü yapıldı?"

"Karımı sakinleştirmeyi ve polisleri aramasını engellemeyi başardıktan sonra profesyonelleri çağırdım. Cesetten kurtuldular, garajı temizlediler ve Aiden'in kıyafetlerinden kurtuldular. Çocukla arkadaş olmadıklarını, hatta insanların bildiği herhangi bir şekilde ilişki kurmadıklarını itiraf ettirmeyi başardım. Ayrıca, on günden fazla oldu ve aile kayıp ihbarında bile bulunmadı. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama bu bizim için iyiye işaret."

"Biz" diye bir şey yoktu. Thomas için yoktu. Çocuğun kendini kaybetmesine neyin sebep olduğunu tam olarak öğrenene kadar Aiden'ı Kendrick'in elinden almayacaktı. Evlatlık sistemindeki bir çocuğun ortadan kaybolup yeniden ortaya çıkmasını sağlamak kolaydı ama Aiden on altı, neredeyse on yedi yaşındaydı. Arkadaşları, lise transkriptleri vardı. Bir sosyal güvenlik numarası. Aiden'ı kendi çocuğu yapmak için birkaç telefon görüşmesinden fazlası gerekecekti.

Ancak bu münferit bir olaysa, bir anlık öfkeyle meydana gelmiş bir şeyse, Aiden kanun tarafından cezalandırılmalı, başkalarını öldürmesi öğretilmemeliydi. Kurallara uymuyordu. Ama Kendrick'in Aiden'ın düzgün bir şekilde cezalandırılmasına asla izin vermeyeceği açıktı. Bu Thomas'ın sorunu değildi. Eğer çocuk kendini kaybettiye, Thomas'ın programına uygun değildi.

Thomas, "Onunla konuşmak istiyorum," dedi.

Kendrick acımasızca başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yemek odasında."

Thomas ayağa kalktı ve Kendrick de aynısını yapmadan önce derin bir nefes aldı. Thomas, adamın temposu karşısında sabrını kaybetmemeye çalışarak onu takip etti. Adamın adımları bir cenaze törenindeki arabalar gibi buz gibiydi.

Resmi yemek odasına vardıklarında Thomas sandalyesine yığılmış bir çocuk buldu, beyaz Quiksilver sweatshirt'ünün kapüşonu gözlerinin üzerine kadar inmiş, dudakları hariç her şeyi Thomas'ın görüşünden saklıyordu. O dolgun dudaklar ayrılmıştı, göğsü yavaşça inip kalkıyordu.

Uyuyordu. İlginç. Birinin canını aldıktan sonra bu kadar huzurlu uyumak için özel bir insan olmak gerekir. Genellikle bir psikopat. Ama psikopatlar nadiren aceleyle hareket eder. Belki de bir sosyopattı. Çok fazla soru var.

Ayaklarını antika yemek masasının üzerine uzatmış, uzun bacaklarını önünde uzatmıştı. Yırtık, solmuş kot pantolon ve bir çift iyi giyilmiş ama pahalı, yüksek topuklu spor ayakkabı giymişti. Thomas'ın Kendrick'in iri yapılı vücudunu düşünerek hayal ettiğinden daha zayıftı.

Birini öldüresiye dövmek için çok fazla güç gerekir. Ya da çok fazla öfke.

Kendrick oğlunun yattığı yere doğru yürüdü ve sandalyeyi tekmeledi, çocuğun ayaklarının düşmesine neden oldu ve onu uyandırdı. Kendrick çocuğun başındaki örtüyü çekip aldı ve ona ters ters baktı. "Uyan artık. Bu bir tatil değil."

Çocuk babasıyla alay etti ama sonra yalnız olmadıklarını fark eder gibi oldu. Okyanus mavisini gözlerini Thomas'a çevirdi ve bir farkındalık şoku yaşadı. Kafa karışıklığının yerini somurtkan bir ifade aldı, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Thomas gözlerini kırıştırdı, beynini çocuğun görünüşünden başka şeye odaklanmaya zorlamaya çalıştı. Ama bu zordu. Aiden... güzeldi, nesnel olarak konuşursak. Aklına gelen tek kelime buydu. Yontulmuş elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve gözlerinin içine dağınık bir şekilde düşen dalgalı sarı saçlarıyla manken güzelliğindeydi.

Aiden onu baştan aşağıya süzerken Thomas yutkundu ve bu onu biraz huzursuz hissettirdi. Göz göze geldiklerinde Thomas başka tarafa bakamadı. Kendrick boğazını temizleyene kadar gözlerini kırptığından bile emin değildi.

"Aiden, bu Dr. Thomas Mulvaney. Olanlar hakkında seninle konuşacak. Sorularını cevaplayacaksın. Anladın mı?"

Aiden'ın bakışları babasına kaydı ve Thomas'ı fazlasıyla ilgili bakışlarının hapishanesinden kurtardı.

"Elbette, baba," dedi, kelimeleri toplayabildiği kadar alaycılıkla doldurarak.

Thomas çocuğun soluna oturdu ve Aiden tüm dikkatini ona verdiğinde yumruklarını kucağında sıktı. Thomas zamanında pek çok katille yüz yüze gelmişti. Aslında yüzlercesiyle. Bazıları çok genç, bazıları ise on yıllara yayılan bir ceset sayısına sahipti ama bu çocuğa bakmak onu sarsmıştı. Kelimenin tam anlamıyla.

Thomas, Aiden'la göz temasını kesmek istemeyen Kendrick'e, "Bizi yalnız bırak," dedi.

Kendrick tereddüt etti ama sonunda vazgeçti. Yine de Thomas konuşmak için ağzını açmadan önce bir iki dakika daha bekledi. O daha konuşmadan Aiden'ın dili ağzından çıktı ve Thomas'ın hem büyüleyici hem de rahatsız edici bulduğu bir hareketle dişlerini yaladı.

"Demek o sensin, ha? Şu psikopat çoban?" dedi, babasına yaptığı tüm iğnelemeler hâlâ kelimelerinden damlıyordu.

Thomas, "Çok özel bir psikopatiye sahip bir grup çocuk yetiştiriyorum," diye dikkatle kabul etti.

"Çok özel bir psikopati'," diye alay etti Aiden. "Ne kadar dikkatlisiniz doktor. Siz gerçekten doktor musunuz? Benden daha yaşlı görünmüyorsun bile."

"Sizi temin ederim ki görüldüğümden çok daha yaşlıyım," diye yalan söyledi Thomas.

"Ben psikopat değilim," dedi Aiden Thomas'ın kafasını karıştıran bir otoriteyle. "Yani muhtemelen bir yolculuğu boşa harcadın."

"Bunu nereden biliyorsun?" Thomas sordu.

Aiden omuz silkti, koltuğunda daha da kamburlaştı.

"Kontrol ettim." Thomas'ın dudakları eğlenerek kıpırdadı.

"Nasıl kontrol ettin?"

"Psikopati ve davranışsal profillemeye üzerine pek çok kitap okudum. John Douglas, Robert Ressler. Ben uymuyorum. Suçluluk duygusu yaşayabilirim. Pişmanlık. Empati kurabiliyorum. Duygularım var, Dr. Mulvaney."

"O çocuğu öldürdüğün için pişman mısın?" Thomas dirseğini sandalyenin koluna dayayıp çenesini yumruğunun üzerine koyarak onu inceledi.

Aiden bir kez daha onun gözlerinin içine baktı. "Sadece daha fazla acı çekmediği için üzgünüm."

Thomas ona göz kırptı. "Ne?"

"Çok çabuk öldü," dedi Aiden. "Çılgınlıklarını duymayı umuyordum. Hayatının tükenişini izlemeyi."

Thomas'ın kollarında tüyler diken diken oldu. "Bana bunu neden yaptığını söyle."

Aiden omuz silkti. "Çünkü o iyi bir insan değildi ve ölmeyi hak ediyordu."

Thomas başını öne eğdi. "Neden onun iyi bir insan olmadığına inanıyorsunuz?" "Çünkü tecavüz ettiği ve dövdüğü adamı yanında taşımak zorunda kalan bendim.

ölümüne hastaneye."

Thomas bu bilgiyi değerlendirdi. "O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm. Onu korkutup kaçırdım. Onu yakalasaydım öldürebilirdim ama bir seçim yapmak zorundaydım: kan kaybından ölen adama yardım etmek ya da buna sebep olan adamı öldürmek. Ben ilkini seçtim," dedi Aiden, çene kasları seğirerek. "Sonunda bir şey fark etmedi."

Thomas'ın kaşları kalktı. "Nedenmiş o?"

Aiden ilk kez göz temasını kesti, bakışları Thomas'ın omzunun üzerinde bir yerlerde geziniyordu. "Aylardır komada."

"Aylar mı?" Thomas tekrarladı.

"Ona yaptıklarından sonra, herhangi bir beyin aktivitesi olduğu için şanslı olduklarını söylediler," diye mırıldandı. "Adamın vücuduna yaptıklarını düşününce, sanırım beyin ölümü gerçekleşmiş olmasını tercih ederdim."

"Neden polise söylemedin?" Thomas sordu.

Aiden ona aptalmış gibi baktı. "Ben yaptım. Umursamadılar. Bunun eşcinsel işi olduğunu söylediler. Yüksek riskli yaşam tarzı. Çocuk fakir bir aileden geliyordu. Tecavüz etmek için bir nesne kullandığı için neredeyse hiç kanıt yoktu. Tarifim en iyi ihtimalle belirsizdi. Karanlıktı. Işıkları bozuk bir sokaktaydık. Brett o pisliğin ona ne yaptığını kimseye anlatamaz. Polisler yanlış giden bir aşk hikayesi olduğunu ima etmeye çalıştılar. Brett'in ailesi bile olayın peşine düşmek istemedi. Çok aşağılanmışlardı."

"Brett?" Thomas sordu.

"Kurban." Aiden başını salladı. "O adamın ona yaptığı şey romantizm değildi. Öfkeydi. O... Daha önce birinin bir insana bunu yaptığını hiç görmemiştim. Çok vahşiceydi."

Thomas göğsünde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. Aiden'in kurbanın adını vermesi ama öldürdüğü adama 'o adam' dışında bir isim vermeyi reddetmesi ilginçti.

Aiden kesinlikle empati yoksunu değildi. Yüzü solgun, gözleri periliydi. Gördükleri onu ömür boyu yaralamıştı. Thomas'ın insani yanı çocuğa sarılmak istiyordu ama içindeki bilim insanı onun beynini yoklamak istiyordu. Aiden, Brett'in başına gelen dehşeti tacizcisine yapmak istediklerinden nasıl ayırt etmişti?

Thomas biraz daha dik oturdu. "Onu nasıl buldun?"

Aiden omuz silkti. "Polis krokisini aldım ve etrafta gösterdim. Eşcinsel kulüplerine gittim. Brett'e saldırdığı yere yakın yerlere."

"Neden gey kulüpleri? Sizce Brett eşcinsel olduğu için mi hedef alındı?" Thomas sordu.

Aiden'in bakışları yukarı doğru kaydı ve bir kez daha Thomas'ın tüm vücudunda o elektrik arkı sarsıldı. "Başlamak için en iyi yer orası gibi görünüyordu. Dediğim gibi, ona yaptığı şey... canını yakmak içindi.

mmkn olduğunca acı. Onun acı çekmesini istiyordu. Bu düzeyde bir öfke ve kötülük genellikle bir tür kendinden nefretten kaynaklanır. Öyle değil mi?"

Thomas şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Belli ki psikopati hakkında geçici bir hevesten daha fazlasını okumuştu. "yle görünüyor."

"Brett ufak tefek, çelimsiz biriydi. Eşcinsel olduğuna dair söylentiler vardı ama kim bilir. Lisedeyiz. Birinin inanması ya da yayması için söylentilerin doğru olması gerekmiyor. Arkadaşlarına sordum ama hiçbir cinsiyetten beklentisi olmadığını söylediler. Biraz tuhaf biriymiş."

"Doğru adamı bulduğunu nasıl anladın?" Thomas sordu. "ldrdğn ocuğun Brett'e zarar verenle aynı kişi olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"nk onu haftalarca bir sonraki kurbanını takip ederken izledim. Neyse ki yapmak istediği şeyi gerçekleştirme fırsatı bulamadı. Ama kesinlikle hazırdı. Ben de hazırdım. Eğer birine zarar vermeye çalışsaydı, yapmam gerekeni yapardım."

Thomas ondan açıklık getirmesini istemedi. "Garajınıza nasıl geldi?" "Onu takip , onunla aynı bilardo salonunda takılmaya başladım. Onunla birkaç oyun oynarken, Playstation 2 almak istediğini söylediğini duydum. Kendimi tanıttım ve ona satılık bir tane olduğunu söyledim. Gln derecede düşük bir fiyat verdim ve onun yerine bir Gamecube alacağımı söyledim. Ona numaramı verdim. Aradığında onu davet ettim."

"Ama annenle baban evdeydi," dedi Thomas.

Aiden yine omuz silkti. "Evet, bu talihsiz bir durumdu."

Talihsiz. "Onu öldürmeyi planladın mı?"

"Evet. Sonunda. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi umuyordum. Ama o bir şeyler olduğunu biliyordu. Onu ele verecek ne yaptım bilmiyorum. Olaydan beri düşünüyorum ama nerede yanlış yaptığımı bulamıyorum."

"Neden?"

Aiden sanki cevap belliymiş gibi şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Böylece aynı hatayı iki kez yapmam."

"Baban olmasaydı şu anda hapiste olacağını biliyorsun, değil mi?" Thomas sordu.

Aiden alay etti. "Lütfen, eğer babamın egosunun bir katilin oğlu olmasına izin vereceğine inanıyorsanız, onun sandığı kadar zeki değilsiniz demektir."

"Ne iş yaptığımı biliyor musun, Aiden?" Thomas sordu.

Aiden, "Psikopatları kötü insanları öldürmeleri için eğitiyorsunuz," dedi.

"O çocuğu öldürmeden önce bunu biliyor muydun?" Thomas sordu.

Aiden'in gülümsemesi soğuktu. "Elbette. Ama babama söyleme. Kilitli bir kapının sırlarını hepimizden sakladığını sanıyor."

Thomas'ın içine bir ürperti yayıldı. Aiden... bunu planlamış mıydı? Hepsini mi? Tam bu ana kadar? Hayır. Bu mümkün değildi. Bu, Aiden'in dünyasının o çocukla, Brett'inkiyle çarpıştığı ilk andan itibaren babasının hareketlerini tahmin ederek usta seviyesinde bir satranç oyunu oynadığı anlamına gelirdi. Thomas bu fikir karşısında kendini bir an için suskun buldu.

"Programımın bir parçası olmak istiyor musun, Aiden?" Thomas sonunda sordu. "Eğer alternatifini hapishaneyse, tabii ki," dedi Aiden, her iki durum da umurunda değilmiş gibi. "Diğer oğullarım uzun süredir benimle birlikte. Onları küçük yaştan itibaren emirlerime istisnasız uymaları için yetiştirdim.

Takip edebilir misin

benim kurallarım mı, Aiden?"

"Evet," dedi, sesi sıkılmıştı.

Thomas öne doğru oturdu ve neredeyse burun buruna gelene kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. "Beni iyi dinle. Diğer çocuklarıma Tanrı korkusunu aşılama için yıllarımı verdim ama sen neredeyse bir yetişkin olduğun için açık sözlü olacağım. Ben ne zaman ne dersem onu yapacaksın. Sana söylediğim zaman söylediğim yere gideceksin. Asla kitabın dışına çıkmayacaksın. Plandan asla şaşmayacaksın. Asla meseleleri kendi ellerine almayacaksın. Asla. Benim programımda geçmek ya da kalmak yok. Ya kurallarına uyarsın ya da tıpkı o çocuğun yaptığı gibi ortadan kaybolursun ve ben de seni düşünerek bir daha asla vakit kaybetmem. Anladın mı?"

Aiden ağzını açtı ve birkaç kez sarsakça başını sallamadan önce tekrar kapattı. "Evet. Evet, anladım. Evet, anladım."

Thomas arkasına yaslanarak, "Güzel," dedi.

Aralarında biraz mesafe kaldığında, Aiden'ın asık suratlı ifadesi geri döndü.
"Sana baba demeyeceğim."

"I-" Thomas'ın bu ifadeyle ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Evet, bu adil."

ONE THOMAS

Thomas ofisinde oturuyordu, yanında yarısı boş bir viski şişesi vardı, tek ışık dizüstü bilgisayarının ekranından geliyordu ve önündeki ekranda donmuş bir görüntü vardı. Tanıdık olmayan yüzlerden oluşan bir deniz. Beş beyaz tabut. Ve hepsinin başında duran Thomas -çok daha genç bir Thomas-. Thomas bu fotoğrafı görmeyeli ne kadar olmuştu? Onlarca yıl.

Kibir. Onu bu ana getiren de buydu. Ellerini yüzünde gezdirdi ve alkolden sırlıklam olmuş beyninde dönüp duran düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Günahlarının ortaya çıkması an meselesiydi. Gerçekte, onları hayal ettiğinden daha uzun süre saklamayı başarmıştı. Hatta o kadar uzun süre ki, gardını düşürmüştü.

Bardağındaki viskiden büyük bir yudum daha aldı ve yudum içti. İkarus'tu ve sonunda güneşe çok yakın uçmuştu. Sert kahkahası çalışma odasının sessizliğini böldü. Tanrım, aklını kaçıırıyordu. Hiç gerçekten kaybetmiş miydi? Gözlerinin arkası yaşlarla doldu ve soğukkanlılığını yeniden kazanana kadar avuçlarının içini sıktı.

Thomas debelendiğini, düşüncelerinin dağıldığını, zaman çizgisinin artık doğrusal olmadığını anladı. Acı verici bir şekilde derinlere gömdüğü anılar patlak verdi.

Beyninin en karanlık köşelerinden çıkıp, özenle hazırlanmış yalanlarını parçalara ayırıyor. Ağarmış saçlar. Yeşil gözler. O hınzır gülümseme. O mükemmel dişler. Ne zaman Thomas'ın üzerine eğilse tenine değen zinciri.

"Biz aynıyız. Kimse seni kadar anlayamaz."

O sesi duymayalı yıllar olmuştu. Yıllar. Ama hala gün gibi açıktı. Kısık. Tiz. Kalbindeki acı bıçak gibi ve Thomas göğsündeki sıkılığın kanamadan kaynaklandığını hissedene kadar devam etti. Evet, lanet olasıca sarhoştı. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Sonunda olmuştu. Yeterince acı çekerse, yeterince mutsuz olursa, yeterince üzülürse, yaptıklarını kabul etmek zorunda yanlışlarını düzeltebileceğini düşünmüştü. İçinde kim olduğunu itiraf etmek zorunda kalmadan. Ama yıllarca canavar öldürmek içindeki canavarı yok edememişti. Yıllarca çektiği acılar, ailesinin acı dolu ölüm şeklini hafifletmemiştir.

Belki de bu karmaydı? İtiraf etmekten nefret etse de, bu günlerde olmadığından daha mutluydu. Çocukları sağlıklı, mutlu ve gelişıyorlardı. Ona kahramanlarıymış gibi bakan iki muhteşem torunu vardı. Belki de fazla rahattı? Gardını düşürmüştü ve evren hatasını düzeltmek için hızla harekete geçmişti.

Kendisini her şeyden çok istediğı tek şeyden mahrum bırakırsa, belki evrenin geri kalanını almasına izin vereceğini düşünmüştü. Bölümlere ayırabilirdi. Addy ve Arabella'ya odaklanabilirdi, işine odaklanabilirdi, tek bir şeye sahip olmadığı sürece ailesine odaklanabilirdi

-Her şeyden çok istediğı tek kişiydi.

Aiden.

Thomas yarısı dolu bardağını alıp şömineye fırlattı, alkol temas edince alevler sıçradı.

Sikeyim.

Yüzünü bir kez daha ovaladı, volta attı. Uyuması gerekiyordu. Sabah ayıldığında daha net düşünebilirdi. Ama bunu yapmayacaktı. Yapamazdı. Düşünceleri çok güçlüydü. Eğer uzanırsa, bu düşünceleri göğsüne tüneyen, onu uykudan mahrum bırakan ve tüm bunları kendi başına getirdiğini hatırlatan bilinçli iblisler haline gelene kadar besleyecekti.

Bir kez daha, o güne kadar gördüğü en soluk yeşil gözleri ve ikisinin balo salonunun zemininde, tavandaki dövülmüş teneke panellere baktıklarını hayal etti.

"Onlardan nefret ediyorum."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Öyle ama. Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden."

Şimdi kendisinden uzağa bakan dizüstü bilgisayar ekranına tekrar baktı. Belki de onlara ödeme yapmalıydı?

Bunu düşünürken bile bu fikri reddetti. Şantajcılar asla ortadan kaybolmazdı. Ayrıca, o video birilerinin Thomas'ı onu yok etmeye niyetli oldukları konusunda uyarma yoluydu. Onu küçük düşürmek, yenmek, diz çöktürmek istiyorlardı. Ancak o zaman tetiği çekip her şeyi ondan alacaklardı. Onun acı çektiğini görmek istiyorlardı. Sadece nedenini bilmiyordu.

Belki de zamanı gelmişti. Belki de her zaman böyle olması gerekiyordu. Ama Thomas kendisi için endişelenmiyordu. Diğerleri için endişeleniyordu. Ailesi için. Oğulları için. Torunları. Thomas bataklık üzerine bir gökdelen inşa etmişti ve şimdi çöküp hepsini yutmak üzereydi.

Kükredi, bu ses içinde çalkalanan kargaşayı bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Mesele para değildi. Para umurunda bile değildi. İstedikleri şey Mulvaney'nin servetine bir çentik bile atamazdı. Ama mesele bu değildi. Bu kişiseldi. O video kişiseldi. Ama hiçbir anlamı yoktu. Hepsi ölmüştü. Gerçeği bilen herkes ölmüştü, değil mi?

Thomas ofis koltuğuna yığıldı. Genelde tüm cevaplar ondaydı. Neredeyse her zaman ne yapacağını tam olarak bilirdi ama bu sefer ne yapacağını şaşırmıştı. Genelde iyilik isteyebilir, çocukları bu işe dahil edebilirdi ama bu olayda bunu yapamazdı. Oğullarına ne yaptığını söyleyemezdi. Affedilemeyecek tek bir lanet olduğunu yıllarca kafalarına kazımıştı. Asla affedemeyeceğı tek bir şey. Onlara affedilemez olanın kendisi olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Cep telefonunu eline aldı ve ne yaptığının farkına bile varamadan gönder tuşuna bastı.

"Saat sabahın üçü Thomas," bir ses. Thomas. Artık ona sadece böyle sesleniyordu.

Thomas onun heyecanını anladı. O anladı. Bu, oğlum demeye çalıştığı adamı sarhoşken ilk arayışı değildi. İçkiyi fazla kaçırdığında Aiden'ı kaç kez aradığını iki elin parmaklarını geçmezdi. Acısını Aiden'ın sorunu haline çok fazla getirmişti ama ne yapacağını bilmiyordu. Korkuyordu. Thomas ölümüne korkuyordu ve dünya ona fazla geldiğinde, korkularını bastıran tek bir kişi vardı.

"Aiden." Thomas onun adını bir yakarış, bir dua gibi söyledi.

"Sorun nedir?" Aiden havladı, saniyeler öncesine göre çok daha tetikteydi. "Biri mi yaralandı?"

Ben. Yaralıyım. Kanamam var.

Ona her şeyi anlatmak istedi ama ağzından çıkan tek şey "Sana ihtiyacım var" oldu.

Aiden sonunda, "Bunu seninle daha fazla yapamam," demeden önce sessizlik uzadı. Bunu bana yapmaya devam edemezsin. Sana izin vermeyeceğim."

Bu adıldı. Adilden de öte. Thomas, Aiden'ı tekrar tekrar kendi pisliliğine sürüklemişti. Aiden'ın işi bitmişti. Ama başka kimsesi yoktu.

"Sana, senin yardımına ihtiyacım var," diye düzeltti. "Yardımına ihtiyacım var. Lütfen. Bu çok önemli."

"Tom-"

"Lütfen... lütfen, Aiden." Thomas ayıldığında bundan dolayı aşağılanacaktı ama duramıyordu. "Yalvarıyorum. Lütfen, bana yardım et. Lütfen."

Thomas, Aiden gelmeden önce ayılmak için zaman ayırdığını söylemek isterdi ama bu yalan olurdu. Viski şişesini bitirdi, sonra sandalyesinde uyuyakaldı, ancak Aiden ona bilinçsizliğin sisini delecek kadar sert bir tokat attığında uyandı.

Gözlerini açtığında Aiden'ı önünde diz çökmüş halde buldu, alkolden sırlıklam olmuş beyni yetişemeden siki pozisyonu fark etti. Thomas ona uzandı, eli düşmeden önce sakallı yüzüne dokundu ve Aiden'ın ona ait olmadığını hatırladı. Artık değil. Asla, gerçekten.

Aiden bunu da unutmuş gibiydi, uzanıp Thomas'ın yüzünü kavradı. "Kendine ne yaptın?" diye sordu, sesi Thomas'ın içini titreten o alçak törpü gibiydi.

Thomas soruya odaklanmak için elinden geleni yaptı, Aiden'ın başparmaklarının elmacık kemiklerini hafifçe okşamasına değil, sanki Aiden'ın önemseddiği bir şeymiş gibi. Sanki Aiden'ın hâlâ sevdiği biriymiş gibi. "Her şeyi berbat ettim," diye ağzından kaçırdı.

Aiden neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi onun yüzünü inceledi. Muhtemelen öyleydi. Thomas hiç de mantıklı konuşmuyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, Thomas'ın itirafı karşısında neredeyse umutlanmış gibiydi.

Thomas bir sonraki sözlerini bekleyerek Aiden'ın yakışıklı yüzünü taradı. "Ben kötü bir şey yaptım. Gerçekten kötü bir şey. Uzun zaman önce. Yalan söyledim. Ve

Birileri bunu biliyor. Ve beni ifşa edecekler."

Thomas, Aiden'in umut dolu yüz ifadesindeki pencerenin kapanmasını ve ardında her zamanki düşmanlığını bırakmasını gerçek zamanlı olarak izledi. İyi kazanılmış bir düşmanlık. Thomas bunu Aiden'a yaptığı için bir piç olduğunu biliyordu... yine, karşılığında hiçbir şey vermeden sürekli ona yaslandığı için, ama başka kimsesi yoktu.

Aiden içini çekti, ayağa kalktı ve Thomas'ı kolundan tutup ofis kapısına doğru itti. Aiden'in onu merdivenlerden yukarı çıkarmasına ve doğu kanadına, yatak odasına götürmesine izin verdi. Aiden onu banyoya itip duşu açtığı anda itiraz bile etmedi. Eğer deneseydi, kendisini soymasına da izin verirdi. Aiden'in neredeyse her şeyi yapmasına izin verirdi... ama bu neredeyse aralarına kilometreler koyan şeydi.

Aiden yine de onu soymaya çalışmadı. Sadece göğsüne bir havlu bastırdı. "Ayl. İşin bittiğinde aşağıda olacağım."

Thomas itiraz etmedi, sadece kapının kapanmasını bekledi ve soyunup neredeyse buz gibi olan spreyin altına girerek soğukun alkolün sisini delip geçmesine izin verdi ve tüyleri diken diken oldu. Ön kollarını duvara yasladı, birden fazla fiskiyeden gelen sprey küçük hançerler gibi aynı anda ona çarpıyor, zihni mutluluk verici bir sessizliğe bürünene kadar tüm düşüncelerini uzaklaştırıyordu. Ancak titremeye başladığında suyu kapatmadan önce hızla durulandı.

Duştan çıktığında, tezgâhın üzerinde katlanmış bir yığın giysi gördü. Gri eşofman altı ve siyah bir Chanel kapüşonlu sweatshirt. Sweatshirt'ü hiç giydiğini hatırlamıyordu. Bir film galasından sonra aldığı hediye çantasının bir parçasıydı. Onu Adam'a vermeye çalışmış ama Adam benzer bir şeye zaten sahip olduğunu söyleyerek reddetmişti.

Thomas o anda bunu neden hatırladığını bilmiyordu ama havluyla kurulanırken ve hızlıca giyinip aşağıya inmeden önce parmaklarını saçlarında gezdirirken bu düşüncenin geçip gitmesine izin verdi.

Aiden'ı ofis koltuğunda buldu, dizüstü bilgisayar ekranından gelen ışık yüzündeki çizgileri aydınlatıyordu, video oynatılırken kaşlarını çatmıştı. Thomas yaklaşmak istemedi, Aiden'ın neye baktığını, neler olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemedi. Ama yapmak zorundaydı. Aiden'dan yardım isteyip ailesine ne olduğunu açıklayamazdı. En azından kısmen. Ama ne kadarını? Ne kadarını açıklayabilir ve yine de kendisiyle yaşayabilirdi?

"Nedir bu?" Thomas sandalyesinin yanında dururken Aiden sordu. "Biri bana şantaj yapıyor, ailemizin sırlarını ifşa etmekle tehdit ediyor. sırlar. Bu onların bana haber verme şekli," dedi Thomas.

Aiden ona yalıtımlı bir fincan uzattı. "Hangi aile sırrı? İnsanları öldürdüğümüz mü? Hükümete de aynısını yapmayı öğrettiğimiz küresel komplo mu?"

Thomas bir yudum aldı, acı kahve dilini yakmadan önce dilinin arkasını ısırdı. "Hayır, o sırlar iyi korunuyor. Bu başka bir şey. Uzun zaman önce olan bir şey."

"Ne oldu? Ellerinde ne var?" Aiden sordu. "Bunun bu cesetlerle ne ilgisi var? O tabutlar senin ailen, değil mi?"

Aiden Thomas'ın ailesini biliyor muydu? Tabii ki biliyordu. O bir özel dedektifti. Çocukların hepsi muhtemelen hayatlarında en az bir kez Mulvaney'leri derinlemesine araştırmış, aile mirasını merak etmişlerdi. Ama Thomas onların gerçeği öğrenmesinden hiç endişe etmemişti.

Trajediden sonra birkaç kişi, o gece gerçekte olanların asla gün ışığına çıkmamasını sağlamak için birlikte çalışmıştı. Tabii ki bu insanlar o gecenin gerçek suçlusunun Thomas olduğundan hiç şüphelenmemişlerdi. Ama zaten bütün mesele de buydu.

"Evet. Ailem. Kardeşlerim. Kuzenim Shane," dedi Thomas, son kısmı biraz boğazına takılmıştı.

Aiden videoyu yeniden başlattığında tiz bir kahkaha Thomas'ın zaten zonklamakta olan kafatasını delip geçti ve irkilmesine neden oldu. Videoyu her kim yarattıysa

gerçeği biliyorlardı ve dramatik bir yetenekleri vardı. Ailesinin cesetlerinin grafik görüntüleri üzerine *suçlu*, *günahkâr*, *yalancı* gibi kelimeler ve talepleri yerleştirilmişti. Her şey çok abartılıydı. Eğer Thomas videodaki görüntülerin yıllar önce yok edildiğini , bunların hepsinin bir aldatmaca olduğunu düşünebilirdi.

Ama işte oradaydılar, tam renkli.

Bunca yıl boyunca Thomas suç fotoğraflarını hiç görmemişti. Kardeşlerinin şişmiş bedenlerinin resimlerini. Shane'in resimlerini. En azından ondan geriye kalanların. Sadece yedi yaşındaydılar. O gece yaşadıkları dehşet için çok küçüklerdi. Amcası ona böylesinin daha iyi olduğunu söylemişti.

Üniversite düzeyinde dersler alıyor olsa bile, sonuçta sadece on beş yaşındaydı. Birdenbire kucağına bir servet bırakılmış olsa bile. Birdenbire küresel bir imparatorluğun başına geçmesi beklense bile. O sadece bir çocuktı.

"Bunu neden yapıyorlar?" Aiden sordu.

Thomas başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum." Aiden ona kötü kötü baktı. Thomas içini çekti. "Aileme zarar vermek istiyorlar. Bana zarar vermek istiyorlar."

"Ama neden?" Aiden sordu. "Bunu kim yapıyor?"

Thomas'ın göğsündeki dolgunluk, doğru kelimeleri, doğru ifadeyi, gerçeği söylemek zorunda kalmadan tüm bunları açıklayacak bir şeyi aramaya çalışırken ve başarısız olurken acı noktasına kadar genişledi. Sonunda ağzından kaçırıldı: "Bunu kimin yaptığını bilseydim seni arar mıydım?"

Aiden irkildi, sonra alay etti, yüzü tiksintiyle buruştu ama bunun Thomas'a mı yoksa kendisine mi olduğunu bilmiyordu. "Hayır. Sanırım yapmazdın."

Thomas'ın içinde bir şey soldu. "Aiden, ben-"

Aiden ofis koltuğunu dizüstü bilgisayara doğru çevirdi, Thomas'ın e-postasını açarken elleri tuşların üzerinde uçuşuyordu. "Kendime videonun şifrelenmiş bir kopyasını gönderiyorum. Başka bir şey gönderdiler mi?"

Thomas çenesini sıktı ve açtı. Söz konusu Aiden olduğunda yanlış şeyler söylemekten ve yapmaktan kendini alamıyordu. Her zaman *sadece Aiden*'di. Onu gördüğü andan beri Thomas'ın felaketi olmuştu ve küçük bir parçası kim olduğu ve ne yaptığı hakkındaki gerçeği kusmak istiyordu, böylece Aiden sonunda onu sonsuza dek kesip atacaktı. Bu onun hak ettiğinden daha azı değildi.

Ama bunu yapmak ondan daha fazlasını tehlikeye atacaktır. "Dosyanın içinde bir offshore banka hesabına giden bir bağlantı var. Sanırım istedikleri parayı transfer edebilmek için."

Aiden sandalyeyi ona doğru çevirdi, dizleri birbirine değdi ve Thomas'ın içinde bir sarsıntı yarattı. En son ne zaman dokunmuşlardı? Dün gecedan beri. Tam orada, çalışma odasında. Tam da Aiden'in oturduğu yerde. Sadece o gece, Aiden kucağına emeklediğinde Thomas tam orada oturuyordu. "*Neden senden uzak duramıyorum?*"

Ama ondan sonra uzak durdu. Çok uzaklara. Ülkenin öbür ucuna kadar gitmiş, sadece ara sıra bir iş için eve dönmüş, Thomas'tan uzak durmaya her zaman dikkat etmişti. O gecedan bu yana gerçekten neredeyse dört yıl geçmiş miydi?

Thomas dikkatini tekrar Aiden'a verirken, "Ellerinde ne var? Neden bu saçmalıklarla uğraşıyorsun ki? Kendrick'i aramak mı? Hızlı arama listesindeki elli senatörden birini ara."

Thomas, "Bunu yapamam," dedi.

"Neden olmasın? Her zaman iyilik istiyorsun. 'Programın iyiliği için'," diye hava attı.

"Bu sefer o kadar basit değil. Bu insanlar -bu kişi- boş tehditler savurmuyor. Bir şeyler biliyorlar. Eğer o fotoğraflar ellerinde olmazdı. Eğer her şeyi biliyorlarsa, bu tüm ailemizi mahveder. Uğruna çalıştığım her şeyi mahveder. Kardeşlerini -diğerlerini- mahveder." diye düzeltti. "Tüm hayatlarını."

"Ne? Nasıl?" Aiden açıkça şaşkın bir halde sordu.

"Yaptığımız şey... kim olduğumuz... hepsi iskambilden bir ev. Bu aile. Gözetleme Kulesi Projesi... Hepsi karşılıklı güvenceli yıkım nedeniyle var. Eğer ailem hakkındaki gerçek ortaya çıkarsa, diğer sırlarımız da domino taşları gibi yıkılır. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Thomas ilk kez Aiden'ı gerçekten bu yüzden aradığını fark etti. Ondan en çok ihtiyaç duyduğu şey buydu. Teselli değil. Bir uyandırma çağrısına değil. Bir plana ihtiyacı vardı. Aiden gibi birine ihtiyacı vardı. Hissetme kapasitesinden yoksun olmayan ama bu hisleri hak edenlerin acı çekmesini teşvik etmek için kullanan birine. Aiden bunun arkasında kimin olduğunu bulacaktı. Aiden o kişiyi yok edecekti. Ve Aiden Thomas'ın gerçekte kim olduğunu, ne yaptığını öğrendiğinde, Thomas'ı da yok edecekti.

Thomas'ın Aiden'ın ellerinde yok olması doğru hissettirdi. Adil hissettirdi. Ve Aiden canını yakacak, ona acı çektirecekti. Ama bunu sessizce yapacaktı. Ailesini, günahlarının ağırlığını taşıma yükünden kurtaracaktı. Ama henüz değil. Thomas henüz hazır değildi. Bu işin sonunu görmesi gerekiyordu. Gerektiğinde Aiden'a itiraf edecekti. Ama sadece o zaman.

"Ne saklıyorsun?" Aiden bastırdı. "Ne yaptın sen?"

Bu kez dizlerinin üzerine çöken Thomas'tı, Aiden'ın sert ellerini kendi çok daha yumuşak ellerinin arasına alırken yaşadığı şok onu sarsıyordu. Kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bunu sana söylememi isteme benden. Henüz değil. Lütfen. Eğer beni sevdiysen, günahlarımı biraz daha kendime saklamama izin ver. Lütfen, Aiden."

Aiden çenesini öne doğru itti ve Thomas'ın yüzünü tamamen hak ettiği bir öfke ve hayal kırıklığıyla incelerken oradaki kaslar zıplayıncaya kadar sıktı.

"Lütfen," dedi tekrar.

"Bazen senden nefret ediyorum," dedi Aiden ona, sesi çiğdi. "O kadar çok ki boğulacakmışım gibi hissediyorum."

Thomas başını salladı, Aiden'ın sözleri onu bir kurşun gibi delip geçmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Biliyorum. Bunu hak ediyorum... ama yine de rica ediyorum. Benim günahlarım için onlara acı çektirme. Söz bu olaydan önce sana söyleyeceğim.

her şey bitti. Ve gerçeği öğrendiğinizde, sonuçlarına katlanacağım. Sadece sırlarımı saklamama izin ver. Benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmenle başa çıkamam. Başımızda bu bela varken olmaz."

Aiden ellerini Thomas'tan çekti ve ayağa kalkarak Thomas'ın dizüstü bilgisayarını kaptı. "Bir çanta hazırla. Buradan gidiyoruz."

"Ne? Neden?" Thomas bir kez daha ayağa kalkarak sordu.

"Çünkü size bunu yapan her kimse, açıkça dengesiz biri. Aileni bu işin dışında mı tutmak istiyorsun? O zaman onları bu işin dışında tut. Sonuna kadar. Beni burada görürlerse soru sorarlar ve bir kez kanın kokusunu alırlarsa peşini bırakmazlar. Eğer sırlarını saklamak istiyorsan, benimle geleceksin. Anlaşmamız bu. İster kabul et, ister etme."

Thomas'ın başı dönüyordu. Aiden'la yalnız kalmak işkenceden başka bir şey değildi. Paylaştıkları iki kısa dokunuş bile Thomas'ı paramparça etmişti. Aralarına mesafe koyuyordu çünkü aynı odada olduklarında mıknatıs gibiydiler, karşı konulması imkânsız bir şey onları birbirlerine çekiyordu. Şu an hariç, Aiden ondan nefret ediyordu. Thomas pek çok şey olabilirdi ama kendisini istemeyen birini zorlayamazdı.

Ne diyordu ki? Birisi sevdiği her şeyi tehdit ederken neden Aiden'a dokunmayı düşünüyordu? Cevabı biliyordu. Aiden'ın da bildiğinden şüpheleniyordu. Çünkü en çok Aiden'ı seviyordu. Aiden'ı herkesten çok seviyordu. Ve bu konuda suçluluk bile hissetmiyordu. Hissedemezdi. Çünkü Aiden'ı asla bir evlat olarak sevmemişti. Aiden hiçbir zaman onun çocuğu olmamıştı ve tanıştıklarında daha çocuk denecek yaşıydı. Ona duyduğu sevgi, oğullarına duyduğu sevgiye hiç benzemiyordu.

Çünkü Aiden'ı sadece sevmiyordu. Ona aşıktı. Başka birine, hatta kendisine bile itiraf edemeyeceği kadar uzun süredir.

"Thomas," dedi Aiden sertçe, onu sarmal düşüncelerinden çekip çıkararak. Kendi adını kullanmak neden bir ceza gibi geliyordu?

"Evet, evet. Evet, tamam. Senin yönteminle yaparız."

Şimdilik.

TWO AIDEN

Thomas, Aiden'in 95 model Jeep Wrangler'ının yolcu koltuğuna yığılmış bir şekilde şehir dışına kadar uyumuştı - üniversiteden mezun olduğu geceki kavgalarından beri Thomas'ın garajının arkasında unutulmuş bir şekilde duran bir hediye. Aiden'in neredeyse yirmi yıl boyunca milyonlarca kez, milyonlarca farklı şekilde analiz ettiği bir gece.

Ama şimdi analiz etmesi gereken yeni bir soru vardı. Thomas neden cipi çalışır durumda tutmuştu ve neden diğerkleri ona söylememişti? Eminim fark etmişlerdir.

Abartmayı bırak, Aiden. Thomas arabalarla kendisi ilgilenmiyor ki.

O kadar çok arabası vardı ki, muhtemelen orada olduğunu bile unutmuştu. Muhtemelen tamirci garajdaki tüm araçların rutin bakımını yapıyordu. Bu düşünceyle içi burkuldu ve genellikle geceleri içerek uzaklaştırdığı kendinden nefret etme duygusu çirkin yüzünü göstermeye başladı.

Cevabın onun için hâlâ bu kadar önemli olmasından nefret ediyordu. Bir adama saatlerce en ufak bir pişmanlık duymadan işkence edebilirdi ama söz konusu Thomas olduğunda o kadar zayıftı ki. Şu anda bile orada öylece oturuyordu,

Yuvarlanıp gidiyor. Bunu ona başka kimse yapmadı. Sadece Thomas. Her zaman lanet Thomas.

Aiden'ı her seferinde hayal kırıklığına uğratmıştı ama "Sana ihtiyacım var" dediğinde Aiden'ın umutları yükselmişti... ta ki gerçekler ortaya çıkana kadar. Elini direksiyona vurdu ve Thomas uykusunda kıpırdandığında bir nebze memnuniyet hissetti. Neden dinlenmesi gerekiyordu ki?

Aiden başını salladı ve kendini elindeki göreve odaklanmaya zorladı: Thomas'ın kışını kurtarmak. Lola'yı araması gerekiyordu. Halletmesi gereken birkaç açık dava vardı. Bir elini gözlerine götürdü, sonra dünya bulanıklaşıp farların dokunduğu her şey Dali tablolarından fırlamış gibi çarpık görününce gözlerini kırıştırdı.

Lola'yı aramak sadece başka bir solucan kutusu açacaktı. Yardım isteyip gitmesine asla izin vermezdi. Merak etmeye başladılar. Yaptığı şey buydu. Ve onu yabancılaştırmayı göze alamazdı. O harika bir dedektif, daha iyi bir ödül avcısı ve Aiden'ın sahip olduğu tek arkadaşı.

Thomas'a bir kez daha baktı ve yaşlı adamın uykusunda bile yüzüne kazınmış olan endişeyi fark etti. Aiden kapıyı açıp Thomas'ın dışarı yuvarlanmasına izin verdiğini hayal etti ve yere çarptığında çıkaracağı tatmin edici sesi bile duyabiliyordu. Bu onun hak ettiğinden daha az değildi. Aiden insanları daha küçük suçlar için cezalandırmıştı - neden oldukları acı için yalvarma noktasını geçene kadar onlara işkence etmişti.

Yine de bir şekilde Thomas'ı asla cezalandıramazdı. Ondan ne kadar nefret etse de. Ve ediyordu da. Thomas Mulvaney'den neredeyse onu sevdiği nefret ediyordu. İçinde birleşen ve onu yok etmek, Aiden'ın hissettiği gibi paramparça olana kadar onu parçalamak istemesine neden olan bu duygu kasırgasını yaratan, neredeyse eşit ölçüde sıcak ve soğuktu.

Ama bu ne işe yarar ki?

Kardeşlerini kıskanıyordu. Thomas'la olan ilişkileri her zaman çok net bir şekilde tanımlanmıştı. kadar küçük yaşta getirilmişlerdi ki

Thomas'ı babaları olarak gördüler. Ama Aiden'in bir babası vardı. Boktan bir baba ama yine de bir baba. Thomas'ı hiçbir zaman baba olarak görmemişti.

Thomas'ın sağlam olduğu varsayılan temelindeki çatlakları gerçekten gören tek kişi oydu. Çökmekte olan bir temel. Sonunda. Aiden, Thomas'ın hayatındaki her türlü sevgiyi reddetmesine neden olacak hangi günahları işlediğini merak ederek sayısız gece geçirmişti.

Aiden artık öğrenecekti. Sonunda ortak sefaletlerinin kaynağını öğrenecekti. Thomas'ın kazandığını, kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine izin verecekti. Aiden'in yardımına ihtiyacı varsa, yardım edecekti ama aynı zamanda her şeyi, Thomas'ın gömülü tutmak için savaştığı her derin, karanlık, kirli sırrı öğrenene kadar kazmaya devam edecekti.

Sonra ne olacaktı? Aiden başını salladı. Biliyorsa sikeyim. Thomas'ı işlediği suçlar için cezalandırabilir miydi? Ne de olsa kurallar bu yüzden vardı. Yollarından asla sapmamalarını sağlamak için. Thomas yoldan çıkmış mıydı? Ona şantaj yapan her kimse öyle düşünüyor gibiydi. Thomas da öyle düşünüyor gibiydi. Ama Aiden Thomas'a, onun kendisine yaptığından daha kötü ne yapabilirdi ki?

Bunca zaman sonra gerçek kötü adam Thomas'sa, bu Aiden'ı nereye götürecekti? Thomas hiçbir zaman Aiden'in babası olmamıştı ama onu önemseyen, ona güvenen tek kişi de oydu. Aiden da aynısını yapmıştı. Ona tüm sırlarını anlatmıştı.

Geriye dönüp baktığında, belki de Thomas'ın başlangıçta ona güvenmesinin nedeni buydu? Belki de Aiden'in da ona güvenmesini sağlamanın bir yoluydu? Ama sonra Aiden aşık olarak her şeyi mahvetmişti. Aiden'in duygularını itiraf ettiği gece Thomas'ın yüzünün aldığı şekli hayal ederek yüzünü buruşturdu. O kadar gençti ki. Çok aptaldı. Thomas dehşete düşmüştü.

Aiden'a yanlış bir fikir verdiği için kendini suçlamış ve sırf ondan uzaklaşmak için onu yaz boyunca arkadaşlarının yanına göndermiş, bir yandan da Aiden'in 'aşkı' için kendini suçlamıştı.

Şehit Thomas. Çok zor durumda. Çok kırılmış. Aiden geçmişi zihninin derin, karanlık girintilerine geri itmeye çalıştı ama Thomas yanı başında otururken bu imkânsızdı. Aralarında çok uzun yıllar geçmişti.

On yedi yaşında, on dört yıllık bir yaş farkı aşılamazdı. Görmezden gelinemezdi. Aiden itiraf ettiğinde bunu biliyordu. Thomas'ın aynı şeyi hissetmeyeceği hiç aklına gelmemişti. Onun kibarlığını aşk olarak yanlış yorumlamıştı. Ama o zaman bile Thomas'ın eninde sonunda yola geleceğini ve onu bir çocuk olarak görmekten vazgeçeceğini düşünmüştü. Ve öyle de oldu. Eninde sonunda. Yıllar sonra, Aiden'in kalbi tekrar tekrar ezildikten sonra.

Aiden gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırdı, gözleri zımpara gibi olmuştu. Bu saçmalığı kafasında yeniden canlandığına inanamıyordu. Ne zaman duygularının üzerine kapıyı çarpıp çıkmakla barışsa, Thomas onu tekrar içeri çekmenin bir yolunu buluyordu.

Her seferinde.

Bu noktada neredeyse patolojikti. Aiden bir psikopat olarak doğmuş olmayı diledi. Sevmek kapasitesinden yoksun olsaydı ne kadar huzurlu olurdu. Böylesi daha kolay olurdu. Ya da belki de Aiden, kendisini sevmeyi reddeden birini severek yirmi yıl geçirmesini haklı çıkarmak için kendi kendine böyle söylüyordu.

Yine de harekete geçmeyi reddeden.

Belki de Aiden'in yarasına tuz basan asıl şey buydu. Thomas onu seviyordu. O zaman değil ama daha sonra, Aiden üniversite mezuniyetinden eve döndüğünde, nihayet duygularını dile getirdiğinde ve Thomas'a yetişkin bir insan olduğunu hatırlattığında... işte o zaman aralarında bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ya da Thomas lanet olası bir kurban gibi davranmayı bıraksaydı olabilirdi.

Ama Aiden ne kadar çabalarsa çabalasın, hırpalanana ve kanlar içinde kalana kadar tekrar tekrar karşısına çıkan o lanet duvar vardı. Thomas ona onu sevdiğini, ona değer verdiğini söylüyordu ama

Asla önemli olamazdı, çünkü asla birlikte olamazlardı.

Ama Thomas'ın sarhoşken, yalnızken ve oğullarından göremediği şefkat kırıntılarına muhtaçken aradığı kişi Aiden'dı. Başı derde girdiğinde aradığı Aiden'dı. Gecenin bir yarısı sadece sesini duymak için aradığı Aiden'dı. Ve Aiden cevap verdi. Her seferinde. Lanet olası. Zaman.

Aiden uzanıp radyonun düğmesini çevirdi, hoparlörlerden müzik sesi yükseldi ve Thomas'ı koltuğunda dikleştirdi. Aiden, Thomas'ın nerede olduklarını ve bunun neden olduğunu hatırlamadan önce şaşkınlıkla etrafına bakmasını izlerken kına yakmamaya çalıştı.

"Nereye gidiyoruz?" Thomas uykudan sesi kısılmış bir halde sordu. "Güvenli eve," dedi Aiden, başka bir açıklama yapmadan.

Thomas'a bakmak bile içini acıtıyor, onu öfkeliendiriyor, o kadar öfkeliendiriyordu ki yüzüne yumruk atmamak için kendini zor tutuyordu. Ona bir kez daha baktı ve geldiğinden beri muhtemelen yüzüncü kez ellerini yüzünde ovuşturmasını izledi.

O zaman bile, uykusuz ve akşamdan kalma olan Thomas, gerçek yaşından on yaş daha genç görünebilirdi. Belki genetik ya da modern ilaçların mucizesiydi ama iyi bir şarap gibi yaşlanıyordu. Saçları gri değil, soluk mavi gözlerini de gümüş gibi gösteren neredeyse bozulmamış bir gümüş rengiydi. Genelde sinekkaydı tıraş olan çenesi artık kırçılarla gizlenmişti ama bu, çoğu kişinin zarif bulduğu bir adama sertlik katıyordu.

Aiden'in gözünde hiçbir şey onun görünüşünü bozmuyordu. Bu da sorunun bir parçasıydı. Thomas hiç yaşlanmamıştı. Ve belli ki aynı şey Aiden için de söylenebilirdi. Çünkü Aiden kırk yaşında olmasına rağmen Thomas hâlâ çocukmuş gibi davranıyordu. Sanki *onun* çocuğuymuş gibi. Sanki birlikte olmak bir tabuymuş gibi.

Thomas radyoyu kapattı ve koltuğunda dönerek ona baktı. "Aiden, ben-"

"Yapma. Ciddiyim. Sadece... sadece yapma," dedi Aiden, saatlerdir içinde tuttuğu öfke yüzeye çıkmıştı. "Gelmemi sen istedin ve ben de buradayım, sana yardım edeceğim ama bir daha özür dilemeni dinleyemem."

Thomas ağzını açıp kapattı ve Aiden, Thomas'a diz çöktürdüğünü bildiği için küçük bir tatmin duygusu hissetti. Eğer Aiden'dan sürekli özür dileyemiyorsa, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ayık Thomas her zaman acı verecek kadar kibardı. Çekingen, klas, her yönden bir araya getirilmiş.

Aiden sarhoş Thomas'ı tercih ederdi. Alkol her zaman Thomas'ın gerçek duygu ve düşüncelerini ortaya çıkaran bir anahtar olmuştu. Gemide yeterince viski varsa, onu susturmak zordu. Sarhoş Thomas, Aiden'ı gururundan, çektiği acılardan daha çok seviyordu. Ama sadece uzaktan.

Bir sefer hariç.

"Calliope'yi aramalıyım, bir bahane uydurmalıyım..." Thomas pencereden dışarı bakarak mırıldandı.

"Çoktan söyledim. Bir davada bana yardım ettiğini söyledim ama inanmadığı çok açıktı. Diğerleri bir şeyler olduğunu anlamadan önce sadece sınırlı bir zamanımız var. Onlara söylemelisin. Bilmeyi hak ediyorlar."

Thomas yapmacık bir şekilde başını salladı. "Onlara söyleyeceğim. Söyleyeceğim. Sadece onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Gerçekle başlayabilirsin," dedi Aiden. "Ama bu çok kolay olurdu."

"Aiden..."

Aiden, Thomas'ın ses tonuna gözlerini devirdi. Adını söyleme şekli, sanki anlayış göstermesi için yalvarıyormuş gibiydi. Ama Aiden anlayışlıydı. kadar anlayışlıydı ki kalmıştı. Artık anlayışlı davranmıyordu. Sadece delirmişti. "Bana 'Aiden' deme. Güvenli eve gidene kadar biraz uyu."

Aiden, Thomas'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama o bunu görmezden geldi, başını bir kez daha cama yaslayana kadar onu görmezden geldi. Thomas uyumadı ama sessiz kaldı, üzüntüleri ve pişmanlıkları radyasyon gibi arabayı doldurdu ve Aiden'a bulaşarak neredeyse onun için üzülmesine neden oldu.

Aiden farklı bir adam olmayı diledi. Daha iyi bir adam. Dersini almış ve özünde, duygusal olarak bodur kardeşlerinin eşleriyle yaratmayı başardıklarından çok daha zehirli olan bir ilişkiden uzaklaşmış biri. Ama orada otururken bile Thomas'ın elini tutmak, onu kendine çekmek, yüzünü kokusuna gömmek, ikisi de kendilerini yeniden bütün hissedene kadar ona sarılmak istiyordu.

Tıpkı o geceki gibi.

Başını salladı, iğrenmişti. Kendisinden, durumdan, Thomas'tan. Çok yorulmuştu. Her şeyden. Uzandı ve müziğin sesini tekrar açtı. Sadece bir süre daha uyanık kalması gerekiyordu.

"Bir süreliğine davalarımı devralmanı istiyorum."

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu. "Biraz nedir?" Lola sordu.

Bu adil bir soruydu ama Aiden'ın kesin bir yanıt veremeyeceği bir soruydu. Geniş güvenli evin oturma odasının köşesini kaplayan deri koltuğa yığıldı.

Thomas buraya kulübe demişti ama Aiden'a daha çok bir pansiyon gibi görünmüştü. İki kat, dört yatak odası ve birkaç pencere vardı. Bir güvenlik kâbusu olabilirdi. Ama aynı zamanda güçlü bir wi-fi, otuz bin dolarlık bir alarm sistemi ve on metrelik bir mahremiyet çiti vardı.

Bu Thomas'sertlik fikriydi.

Aiden iç çekti. "Bir hafta, belki iki. Bu... bu acil bir durum."

Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Aiden'in acil durumları yoktu. Acil durumlar yükümlülükler demektir ve Aiden davaları dışında yükümlülüklerden kaçınma konusunda çok başarılıydı. En azından arkadaşlarının bildiği kadarıyla. Şey, arkadaş. Tek arkadaş. Tabii ona öyle diyebilirse. O daha çok bir ortak.

Aiden, Lola'nın onu yargıladığını binlerce mil öteden duyabiliyordu. "Bu onunla ilgili, değil mi?"

Aiden onun kimi kastettiğini sormadı. Bunun Thomas'la ilgili onun için bile çok açıktı. Aklının bir köşesinde bu konuda yalan söylemek vardı. Ama bunu yaparsa, geri alamayacağı bir şey söyleyene kadar onu sıkıştırmaya devam edecekti. "Evet, tamam. Onunla ilgili. Ama düşündüğün gibi değil."

"Sanırım seni aradı -muhtemelen sarhoştur- ve bir şekilde sadece senin çözebileceğin rastgele bir sorun için ona yardım etmen için sana yalvardı," dedi sesi gergin bir şekilde.

Belki de düşündüğü şey buydu.

Lola Nixon pek çok şeydi ama aptal değildi. Aptal olan Aiden'dı. Aiden tam olarak yapmayacağını söylediği şeyi yapıyor ve bu süreçte saçma sapan bahaneler uyduruyordu. Ama tüm bunları bilse bile Thomas'ı yalnız bırakmayacaktı. Şimdi olmazdı. Kardeşleri onun için çok şey ifade ediyordu.

Thomas senin için çok şey ifade ediyor.

Aiden bu düşünce geçene kadar dişlerini sıktı, sonra üst kattaki yatak odalarına çıkan merdivene baktı. Geldikleri anda Thomas'ı üst kata sürgün etmişti, çoğunlukla da adamı beş yüz dolarlık bir yastıkla boğmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce onu kendisinden uzaklaştırmak için.

Çok kızgındı. Ona bakmaya bile zor dayanıyordu. Ama şimdi bile, orada oturmuş Lola'yla konuşurken, Aiden'in tek istediği yukarı çıkıp Thomas'ın yoluna çıkmak ve böylece ona bakmak... onunla kavga etmektir. Bu o kadar sinir bozucuydu ki, sanki biri kalbinin etrafındaki ilmiği sıkıyormuş gibi hissediyordu.

"Alo?" Lola sinirlendiği her halinden belli olan bir sesle konuştu.

Doğru.

"Tamam, evet, ama bu sefer gerçekten yardımınıza ihtiyacı var," dedi Aiden güçlükle.

Lola homurdandı. "Boktan ilişkileri için bahaneler uyduran her müşterimiz gibi konuşuyorsun. Ama senin bir ilişkin bile yok. Bu adam seni kullanıyor, kandırıyor, dolandırıyor ve sonra da her seferinde kendini kandırıyor. Seni nasıl bu kadar aptal yerine koyuyor anlamıyorum."

"Öyle bir şey değil," dedi Aiden. Ama öyleydi. "O... bilmediğin çok şey var." Aiden da gerçekten bilmiyordu. Ama Thomas'ın bunu ona yapmaya devam etmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu.

"Bu adam ipek çarşaflardan yapılmış yüzlerce kırmızı bayraktan biri ve siz iplik sayısı hakkında endişelenmekle meşgulsünüz."

Aiden bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu ama yine ders almayacaktı. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. "Çıktığın son adam kelimenin tam anlamıyla *Amerika'nın En Çok Aranılanları*'ndaydı," diye hatırladı Aiden. "Yani, taşlar ve sopalar..."

Lola alay etti. "Onunla çıkmadım. Onu becerdim. Sonra onu Marshall'a götürdüm ve başına büyük bir ödül koydum. Biz aynı değiliz."

Lola ile tartışmak anlamsızdı. Kurnaz olduğu kadar inatçıydı da. Tam olarak iş ortağı değillerdi, ama işler başa çıkılamayacak kadar büyüdüğünde bir vaka yükünü paylaşıyorlardı. Lola işlerin daha aile içi tarafıyla ilgilenirdi. Aldatanlar. Aile içi istismarcılar. Ödül avcılığı işlerine engel olmayan davalar.

Aiden pek çok dolandırıcılık davasına, bazen de kayıp kişilere bakıyordu. Bu onu sektörde tutuyordu ama Mulvaney'lerin hala ondan istediği müfredat dışı faaliyetler söz konusu olduğunda ona yeterince makul inkar edilebilirlik sağlıyordu.

"Benim de bir iyiliğe ihtiyacım var-"

"*Başka bir iyilik,*" diye düzeltti

Lola. Aiden kaşlarını çattı. "Ne?"

"*Başka bir iyilik. Sizin davalarınızı devralmak ilk iyilikti,*" diye belirtti.
"Ama devam et."

Aiden iç çekti. "Senden -gizlice- bir şeyi araştırmanı istiyorum?"

"İhtiyat benim göbek adımdır," dedi alaycı bir tavırla.

Aiden gözlerini devirdi. İhtiyatlı olmak onun sözlüğünde neredeyse hiç yoktu. Etrafında bir taş gibi dalgalanan vahşi, kıvrırcık buklelerinden, giydiği ve onu bir filmdeki kadın kahraman gibi gösteren diz üstü çizmelerine kadar, onunla ilgili gizli olan hiçbir şey yoktu. Lola görünmeyi severdi. "Göbek adının Mabel olduğunu ?"

"Sana bu konuyu açma demiştim?" Lola mırıldandı. "*Her neyse...* Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Aiden onu şüphelendirmeden sorusunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. İhtiyacı olan son şey, onun ailesi hakkında kışına bir böcek sokmasıydı. Ama Calliope'ye de soramazdı. Henüz soramazdı. "Mulvaney ailesini yok eden patlamayı araştırmanı istiyorum."

Bir kez daha tereddüt ettikten sonra, "Aileni araştırmamı ister misin?" diye sordu.

"Onlar benim ailem değil" demek dilinin ucuna kadar gelmişti ama bir türlü söyleyemiyordu. Kardeşleri onun kardeşleriydi. Thomas onun babası değildi. Ama bu karmaşık bir durumdu ve Aiden'ın karmaşıklıklarla işi bitmişti.

"Nasıl öldüklerini araştırmanıza gerek yok. Bu bir gizem değil." Aslında öyleydi. "Davada çalışan herkesin listesine ihtiyacım var. Ve herkesi kastediyorum. Adli tabipten olay yeri şeridini çeken adama kadar. Herkesin."

Olay yeri fotoğrafları sıfır noktasındaydı. Videoyu kim çektiyse onlara erişimi vardı. Bu büyük bir havuz olamaz. Açıkça örtbas edilmiş bir olay değil. Ama neden örtbas edildi? Thomas ne yapmıştı? Aiden, videonun ima ettiği gibi ailesini öldürdüğüne inanmayı reddetti.

Thomas pek çok şeydi ama bir aile yok edicisi değildi. Onlar çok özel bir katil türüydü.

"Evet, evet, anladım. Herkes," dedi, sanki onun saçmalıklarından çabuk bıkmış gibi. "Bu kadar mı?"

Öyle miydi? Evet. Onunla takılmak istedi mi? Hayır. Onunla konuşmak, şu anda üst katta bavullarını boşaltmakta olan adamla uğraşmaktan daha iyiydi. Aiden çok kızgındı.

Onunla telefonu kapatır kapatmaz yukarı çıkıp Thomas'ı bulacak ve ikisi de kopana kadar onun damarına basacaktı. Geçen sefer de böyle olmuştu. Ama geçen sefer olan tek şey bu değildi. Ve Aiden, Thomas'ın tadına baktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğinden emin değildi.

Yine mi?

Başını sandalyeye yasladı ve gözlerini kapadı, hiç sahip olmadığı sabrı aradı. "Evet. Ne bulduğunuzu bana bildirin."

THREE

THOMAS

Aynı eve dadanan hayaletler gibiydiler, boş koridorlarda birbirlerinin yanından geçip gidiyorlardı ama asla iletişim kurmuyorlardı, diğerinin varlığını asla kabul etmiyorlardı. Thomas oturma odasında durmuş, büyük pencereden dışarı bakıyor, mutfakta dolaşan Aiden'ı görmemek için elinden geleni yapıyordu.

Dışarıda kar zemini kaplamıştı ama havalandırma deliklerinden pompalanan yapay ısıya rağmen içerisi çok daha soğuktu. Aiden ona bakamıyordu ve baktığında da zorlukla kontrol altına alınmış *bir şey* vardı... Thomas'ın sadece varlığı bile ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturmasına neden olan *bir şey*.

Bir gün önce Thomas'a üst kata çıkmasını emrettiğinden beri tek bir kelime bile etmemişti ve bu savunulamaz bir durumdu. İşkencenin en kötüsüydü. Notları düştüğünde anne babasının ona sessiz davranması ya da kardeşlerini gezilere götürüp ceza olarak onu dışlamaları gibi. Aiden farkında olmadan Thomas'a eziyet etmenin mükemmel bir yolunu bulmuştu. Gerçekten de karanlık bir empat.

Bu gerçekten de ironikti. Thomas kendisine göre çok büyük bir evde yalnız yaşamasına rağmen nadiren yalnızlık hissedirdi ama Aiden bir kol mesafesindeyken kendini hiç yalnız hissetmemişti.

daha da yalnızlaştı. Ona dokunma, sarılma, yüzünü boğazına gömme ve sadece onu içine çekme dürtüsü içinde fiziksel olarak sürekli bir sızı yaratıyordu. Ama aynı kutuplara sahip mıknatıslar gibiydiler ve her seferinde birbirlerini itiyorlardı.

"Kahvaltı."

Thomas, Aiden'in sert anonsuyla irkilerek başını çevirdi. Teşekkür etmeye gittiğinde Aiden çoktan gitmişti. Onu takip etmeliydi. Belki de bu bir çeşit zeytin dalıydı. Dostça birlikte çalışmaları için bir yol... en azından Aiden gerçeği kadar.

Biraz yumuşamış olmalı. Kahvaltı hazırlama zahmetine girmişti. Şimdi Thomas'ın şansındı. Ama ne kadar çabalasa da kendini olduğu yere çakılmış buldu. Arka kapı açıldı, sonra kapandı ve Aiden ana odanın büyük cam penceresinin diğer tarafında belirdi.

Thomas, Aiden'in avluyu geçişini dikkatle izledi ve bakışları onun yürürken attığı geniş adımlara takılırken, çizmelerinin altındaki kar çıtırtılarını duyduğunu hayal etti. Yol boyunca bir yerlerde Aiden, Thomas'ı hem boy hem de kas kütlesi olarak geçmiş, onu sadece boy olarak değil, görünüş olarak da heybetli bir figüre dönüştürmüştü. Saçları çok uzundu ve çenesi kalıcı bir saat beş gölgesiyle kaplıydı.

Aiden bir şey çıkardı ve saçlarını yüzünden kazıyıp bir düğüm haline getirdikten sonra fanılasını çıkarıp beline bağladı, geriye sadece kaslı kollarını ve gövdesini saran yumurta kabuğu renginde bir termal kalmıştı. Thomas dikkat kesilmekten kendini alamadı.

Aiden, muhtemelen aynı yaşta olan bir ağaçtan eski görünümlü bir balta kaptı, sonra bir kütük kaptı, baltayı mükemmel bir kavisle indirmeden önce onu tahta bir kütüğün üzerine koydu, odunu ikiye böldü ve yere fırlattı.

Thomas gözlerini Aiden'a dikmiş, onun kütük üstüne kütük kırmasını izliyordu. Sadece stres atıyordu. Zaten yeterince vardı

İçeride yakacak odun. Thomas her zaman güvenli evlerin stoklu kalmasını sağlardı. Aiden ter içindeydi, her homurdanışında nefesi belli oluyordu.

Thomas şu anda giydiği pazen pijama ve uzun kollu gömlekle kalmak yerine üzerine gerçek kıyafetler giymeliydi. Çok bariz olan uyarılmışlığını gizlemesinin hiçbir yolu yoktu. Hele de Aiden'ın o kadar efor sarf ettiğine yakından ve şahsen tanık olduktan sonra. Parmak uçlarının altında gerilen kasları hissetmişti, Aiden'ın boynunu, çenesini, köprücük kemiklerini emmeden bir an önce dişlerinin derisini nasıl sıyırdığını biliyordu.

Anılar onu ele geçirirken gözlerini kapattı, parmakları büküldü. Dudaklarının tadı, hayır dememesi için ona yalvarırken kulağına fısıldadığı o sert fısıltı. Sadece bir kez. *"Sadece bir gece."* Ve Thomas pes etmişti, reddedememişti. Sadece bir kez. Kendine bunun işe söylemişti. Sadece kaşıntısını giderecek ve sisteminden atacaktı. Thomas başkalarına yalan söylemekte ne kadar iyi olursa olsun, kendi kendine söylediği yalanları asla geçemezdi.

İsa.

Kendini pencereden uzaklaştırıp mutfığa girmeye zorladı. Tezgâhın üzerinde bir omlet ve muhtemelen artık ılık olan bir fincan kahve duruyordu. Thomas pencereden dışarı bir kez daha baktı ve oradan Aiden'ı görmediği için rahatladı. Bir tabureye oturdu, vasat kahveden birkaç yudum aldı ve hızla katılaştan peyniriyle omletin yarısını mideye indirdi.

Yapabileceklerini bitirdiğinde kıpırdamadı, sadece oturdu, hiçbir şeye bakmadı, sessizce seçeneklerini düşündü. Belki de her şeyi iptal etmeliydi. Belki de eve gidip kaderine razı olmalıydı. Elbette, geri tepme bundan daha kötü olamazdı. Verecekleri ceza her ne olursa , bu işkenceden daha hızlı olacaktı. Kuralları çiğnediğini anladıklarında, çocukları onu cellat gibi hızlı ve etkili bir şekilde öldüreceklerdi.

Belki de yapmazlardı. Belki de ona acı çektirirlerdi. Ama hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı. Aiden'la geçirdiği yirmi dört saatten az bir süre ıstırap vericiydi. Bir İç Savaş doktorunun bir askerin bacağına kesmesi gibiydi.

anestezi. Ama Thomas'ın mazoşist yanı bundan hoşlanıyordu. Aiden onun en büyük acısıydı ve eğer çok uzun süre birlikte olurlarsa Thomas'a bir kez daha bulaşacaktı, ta ki ihtiyacı onu tüketene ve bir tür bağımlı gibi hissedene kadar.

Paravan kapının çarparak kapanma sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Aiden elinde bir kucak dolusu odunla hışımla geçip onları oturma odasına, zaten dolu olan konteynere taşıdı. Thomas felç olmuş bir halde oturmuş, Aiden dönene kadar odunların taşa çarpma sesini dinlemişti.

Neredeyse dolu olan cezveden kendine bir fincan kahve doldurduktan sonra tezgâha yaslandı ve Thomas'a, başka tarafa bakmaktan ya da Aiden'in öfkесinin alevleri tarafından tüketilmekten başka çaresi kalmayana kadar baktı.

"Kuşuşmaya başlamaya hazır mısınız?" Aiden, sanki Thomas sorgu odasındaki sıradan bir suçluymuş gibi sordu.

Öyle olduğunu sanıyordu. Gözleri buluşana kadar bakışlarını yukarı doğru zorladı. "Ne hakkında?"

Aiden'in çenesi Thomas dişlerinin gıcırdağını duyabildiğine yemin edene kadar sıkıldı. "Seninle bu oyunları oynamayacağım. Zaten ailenin ölümünü araştıran biri var-"

Thomas'ın sinir sistemini sarsan ve adrenalın salgılamasına neden olan ani bir dehşetle "Ne dedin sen?" demekten kendini alamadı.

Aiden'in gözleri memnuniyetle parlıyordu. Thomas'ı fırlatması hoşuna gitmişti, bu çok açıktı. Omuz silkti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bir dedektif arkadaşım var. Bana asıl soruşturmaya dahil olan kişilerin bir listesini getiriyor."

Thomas başının döndüğünü hissetti. İçindeki doktor bunun sadece savaş ya da kaç içgüdüсünün devreye girmesi olduğunu biliyordu ama bu durumu daha az rahatsız edici hale getirmiyordu. "Ne oldu? Neden? Bunu neden yaptınız? Neden yabancıları aile işlerine karıştırıyorsunuz?"

Aiden ona şaşkın bir bakış attı, sanki Thomas'ın cesaretine inanamıyormuş gibiydi. "Çünkü benimle konuşmayacaksın. Oldukça açık görünüyor."

Thomas başını salladı. Aiden neden anlayamıyordu? "Sadece düşüncelerimi toparlamak için biraz zaman istedim. Sana söylemeyeceğimi söylemedim. Başkalarını bu işe bulaştırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsunuz. Dışarıya güvenemeyiz."

"O bir yabancı değil," diye tersledi Aiden. "Benim için değil."

Bu da ne demek oluyor? O... Aiden'ın bir... kız arkadaşı mı vardı? Kıskançlık onu bir çim biçme makinesinin bıçakları gibi parçaladı, ta ki göğsündeki gerginliğin kalbinin olduğu yerde biriken kan olduğundan emin olana kadar. Biraz kalp krizi geçiriyormuş gibi hissetmesine rağmen göğsünü tutma dürtüsüyle savaştı.

"Ah... Biriyle görüştüğünü fark etmemiştim," dedi Thomas, sesi gergin çıkıyordu.

Aiden'ın ağzı bir karış açık kaldı, sonra yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründü.

"İnanılmazsın amına koyayım," diye tersledi ve elindeki kahve fincanını, kulpunun çatlamasına neden olacak kadar büyük bir güçle lavaboya fırlattı. "Şu anda ciddi kışkırtıyor musun? Şimdi mi? Tüm bu olanlardan sonra?"

Thomas, Aiden daha sözünü bitirmeden başını salladı ama tost makinesinin çarpık yansımasında ona bakan gergin ifadeye engel olamadı. "Ondan değil. I-"

Aiden onun sözünü kesti. "Doğru ya. Tabii ki öyle değil."

Thomas'ın başı dönüyordu. Neden bu yüzden onunla kavga etmeye çalışıyordu?

Kazanmak diye bir şey yoktu. "I-"

Aiden parmağını ona doğru uzattı. "Kiminle istersem onunla çıkma hakkım var. Sen de böyle demiştin. Hatırladın mı? O gece kütüphanede? Daha teri kurumadan? Bunu açıklamak için sabırsızlanıyordun. Beni kapı dışarı etmek için."

"Yaptığım şey bu değildi."

Aiden onu görmezden geldi. "Beni rehin tutmaya hakkın olmadığını söylemiştin. Kiminle istersem onunla olmakta özgür olduğumu. Sen de bunu istediğini söylemiştin. Mutlu olmamı. Önemli birini bulmamı."

"İstediğim bu değildi. Yapılması gereken buydu!" Thomas ayağa kalkarak bağırdı ama aralarındaki mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmadı. Elini yüzüne sürdü. "Siktir. Bunu biliyorsun. Bunu bilmek zorundasın. Bunların hiçbirisi senin için istediğim şeyler değil. Ne ben, ne biz, ne de bu boktan durum."

Thomas'ın sözleri karşısında Aiden'in dudağı kıvrıldı. Hay sikeyim. Demek istediği bu değildi. Tanrım, sürekli yanlış anlıyordu. Her seferinde. Her konuşma lanet olası bir mayın gibiydi.

"Bizi hiç istemediğini biliyorum," diye homurdandı Aiden. "Bunu açıkça belirttin. Artık dayanamadığın zamanlar hariç Değil mi? Sarhoş, yalnız ve yorgun olduğun ve içindeki o devasa boşluğu dolduracak kimsenin olmadığı zamanlar hariç. Benden başka kimse yok."

Thomas boğazındaki kum yumrusunu yuttu, ona bunun doğru olmadığını, yüzde yüz haklı olmasına rağmen yanıldığını söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Hiçbir savunması yoktu. Hem de hiç. Ve ikisi de bunu biliyordu. Bu her zaman yaptıkları aynı konuşmaydı. Tekrar ve tekrar. Bir musallat kalıntısı gibi sonsuz bir döngüye yakalanmışlardı. Kaderinde aynı trajediyi tekrar tekrar canlandırmak olan iki ruh. Ve en kötüsü de... bunun bir önemi bile yoktu.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Aiden'in öfkesi bir vakum gibiydi, Thomas'ın ciğerlerindeki havayı emiyor ve dışarı çıkmaya çalışan kelimeleri yutuyordu. Karşılık vermemek için tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Bu yüzden aralarına biraz mesafe koymaya çalışıyordu.

Ama bugün kaçış yoktu. Bu dağda birlikte kapana kısılmışlardı. En azından şimdilik. "Aiden..." diye başardı, söyleyecek başka bir şeyi olmadığını fark edince sözünü yarıda kesti.

Aiden, Thomas daha hareketi fark edemedi odanın öbür ucuna, onun alanına geçmiş, üzerine doğru geliyordu. "Ne var? Ne? Adımı söyleyip duruyorsun... Aiden... Aiden... Ne? Aiden *ne*? Söyle şunu, seni korkak. Ne söylemek istiyorsun? Üzgün olduğunu mu? Her şeyin farklı olmasını mı diliyorsun? Neyi? Tanrı aşkına söyle ve beni bu ıstıraptan kurtar."

Aiden her kahve kokulu nefesi Thomas'ın yanağına çarpacak kadar yakındı. Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Nefes alamıyordu, düşünemiyordu. Elleri ona uzanmamak, onu kendine çekmemek, onu öldüren özleme teslim olmamak için harcadığı çabayla titriyordu.

Tam oradaydı. Tam oradaydı. İsteddiği her şey ve asla sahip olamayacağı tek şey ve bu çok üzücüydü. Hayır, çileden çıkarıcıydı. Çıldırıcıydı. Thomas bir ömür boyu kendini nasıl inkâr edeceğini öğrenmişti; kendine yetecek kadarını vermeyi ama asla her şeyi vermemeyi. Bu kendini kontrol etmekle ilgiliydi. İrade gücü. Aklın maddeye üstünlüğü.

"Bunu yapma," diye fısıldadı, yarı dua ederek, Thomas'ın asla göstermediği cesareti göstermesi .

Aiden vücutları birbirine değene kadar hareket etti, dudakları o kadar yakındı ki Thomas'ın tek yapması gereken başını birazcık çevirmektir ve dudakları onunkilere değecekti.

"Ne yapmak?" Aiden sesi titreyerek konuştu. "Gerçeği mi söyleyeyim? Evet, bu çok trajik olurdu, değil mi?"

Thomas derin bir nefes aldı ve Aiden'in kokusu burun deliklerine doldu, geriye kalan son küçük öz kontrol kalıntısını da patlattı. Kendini durduramadı. Durduramadı. Sadece en ufak bir hareketi, dudaklarını bir öpücükle buluşturmadığı sürece fark edilmesi zordu, bu da içindeki lanet çaresizliği bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Birbirlerine bağlandıkları anda Thomas kararından pişman oldu, rotasını düzeltmeye çalıştı ama artık çok geçti. Aiden'ın kolları ona sarılmış, onu sıkıca kendine doğru çekmiş, cezalandırmak için tasarlanmış acımasız bir öpücükle ağızlarını birbirine çarpmıştı.

Thomas direnmeliydi, geri çekilmeliydi ama Aiden'ın dili dudaklarını dürttüğünde boyun eğdi. Tanrı yardımcısı olsun, teslim oldu. Aiden homurdandı, Thomas'ı tezgâhla karşılaşana kadar geriye doğru yürüttü, ağzını acımasızca yağmalarken elleri Thomas'ın kıcını sıkıyordu.

Thomas'ın aklında Aiden'dan başka bir şey yoktu. Tadı, kokusu, gezinen ellerinin hissi ve göz göze gelmelerini sağlayan geniş bacaklı duruşu, ağızlarının tekrar tekrar birbirine kaymasına izin vermeyi çok kolaylaştırdı.

Thomas onu itmek için ellerini kaldırdı ama onun yerine Aiden gömleğini kavradı, kalçaları aynı hizaya kadar Aiden'ın kalçalarının arasına girdi ve Thomas onun sert uzunluğunun kotunun fermuarına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Sikeyim.

Thomas inledi, kendini Aiden'a sürtünmekten alıkoyamadı ve ona tek tahrik olanın kendisi olmadığını hissettirdi.

Aiden hırlamaya yakın bir ses çıkardı, sonra Thomas'tan o kadar hızlı uzaklaştı ki başı döndü. "İnanılır gibi değil."

Thomas gözlerini kırpıştırarak durdu, beyni ve bedeni birbirini yakalamak için savaşıyordu. "Üzgünüm-"

Aiden öfkeden kudurmuş bir halde başını eğdi. "Üzgün olduğumu söyle. Sana meydan okuyorum. Suratını yumruklayacağım. Yemin ederim. Dene bakalım."

Thomas ağzını kapattı ve sonunda "Evet. Tamam."

Aiden mutfakta volta , saçındaki lastiği çekip alıyor, ancak üst yarısını tekrar yukarı kaldırıyor ve bir tür sinirsel tik gibi başının tepesinde bir düğüm halinde sabitliyordu. "Bana ne olduğunu anlatmalısın."

başkasından öğrenmeden önce ailenle konuşmalısın. Sırlardan ve yalanlardan bıktım."

Thomas başını iki yana salladı, nabızı bir kez daha boğazına çarpıyordu. "Bana zaman vereceğini söylemiştin."

Aiden durup ona ters ters baktı. "Evet, sanırım bu ikimizi de yalancı yapıyor," dedi bir kez daha adımlamaya başlamadan önce.

"Aiden..."

"Kendi adımın sesinden nefret etmeye başlıyorum *Thomas*," dedi, tam adını bir lanet gibi tükürerek.

Thomas kapana kısılmıştı. Kendini bildi bileli ilk kez bu durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Bir planı yoktu. Sadece kanatlanıyordu. O hiçbir şeyi kafasına göre yapmazdı. O böyle biri değildi. O bir generaldi. Stratejikti. Kesindi. Hesap yapardı. Bir strateji formüle ederdi. Planı uygulamak için askerlerini gönderirdi. Zafer. Her seferinde.

Ama Aiden'a hiç uygun değildi. Özellikle de *bu* Aiden. Yıllar önce tanıştığı çocuktan çok farklıydı. O, Thomas'ın yarattığı canavardı. Hepsinin öyle olduğunu sanıyordu ama Aiden için bu iki kat daha doğruydı. Thomas onu çok uzun süre koltuk değneği olarak kullanmış, onu şu an karşısındaki adama dönüştürene kadar ona yaslanmıştı.

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum," diye başladı Thomas, bu işin nasıl bu kadar çabuk raydan çıktığını anlamaya çalışıyordu. "Sana söylemek istiyorum."

"Yalancı."

Thomas çaresizce başını salladı. "Peki, tamam. Sana söylemek istiyorum."

Aiden'ın kahkahası acıydı, yüzü inançsız bir ifadeye bürünmüştü. "Çılgınca ikili konuşmalarını çocuklarına sakla. Bu saçmalık bende işe yaramıyor."

Thomas çılgılık atma ya da bir şeyleri yumruklama isteğiyle savaştı. Hayatında kendini bu kadar iktidarsız hissettiği bir zaman hatırlamıyordu. En azından bir yetişkin olarak. Kendini ailesinin hapishanesinden kurtardığından beri. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Beş dakikalığına kendini benim yerime koyabilir misin?" Thomas yalvardı.

Aiden bir kez daha onun yüzüne bakıyordu. "Hangi ayakkabılar? Açık konuş, Tommy. Gerçekten büyük bir dolabın içinde duruyoruz. Thomas Mulvaney, fedakâr milyarder? Thomas Mulvaney, kanunsuz çoban mı? Thomas Mulvaney, benmerkezci narsist mi? Thomas Mulvaney... muhtemel katil mi?"

Thomas Mulvaney, seni seven adam.

Tommy. Dünyada hiç kimse ona bu şekilde hitap etmekten kurtulamamıştı. Bir şaka olarak başlamıştı, sadece Aiden için bir şeydi. Ama daha fazlası olmuştu. Ta ki öyle olmayana kadar. Tanrım. Belki de lanet olası bir narsistti. Çünkü ilişkileri paramparça olsa bile, *Tommy*'nin Aiden'in dudaklarından dökülen sözleri duyunca kalbi yine de yerinden çıkacak gibi olmuştu. Çünkü Aiden'dan geçmiş hakkında açılmasını beklemesini istemek ne kadar haksızlık olursa olsun, ona gerçeği nasıl söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu. Bu sırrı on yıllardır saklıyordu. Onu itip kakmış, sürekli yalanlar ve kendinden nefretle beslemişti ve şimdi içinde o kadar büyümüşü ki boğuluyordu.

Ama Aiden bilmeyi hak ediyordu. Hepsi hak ediyordu. Onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı. Ama o bunu yapamadı. Aiden haklıydı. O bir korkaktı. İşin ironik yanı, oğullarının hepsinin bunu bir tuz tanesi olarak kabul etmesiydi. Bunu açıklayacak, suçunu inkâr edeceklerdi ama diğerleri... özellikle de Noah... o kadar kolay ikna olmayacaklardı. Ve Noah ile olan ilişkisi zaten kırılmıştı. Neredeyse Aiden'la olan ilişkisi kadar kırılmıştı.

Hayır, kırılman değildi. Aiden'la aralarındaki şey kırılmıştı. Yıllar süren sıcak ve soğuk, aralarındaki şeyi katı ve bükülmez bir hale getirmiş, bir ömür boyu süren pişmanlığın ağırlığı altında gerilmişti.

Aiden gerçeği öğrendiğinde basmakalıp sözler söylemeyecekti. Aksine, bunu Thomas'ın tam da Aiden'ın anlattığı kişi olduğunun bir kanıtı olarak kullanacak ve Thomas'ın işini sonsuza dek bitirecekti.

Thomas gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Tamam. Tamam. Size anlatacağım. Ama her şeyi anlayabilmen için nasıl başladığını bilmen gerek... kim olduğumu... ailemin kim olduğunu..."

"Sadece oyalıyorsun," diye tersledi Aiden.

"Evet. Öyleyim. Ama bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz. Size her şeyi bir oturuşta anlatmak günler sürer. Ailemin başına gelenler bir boşlukta gerçekleşmedi. Koşullar vardı, dış etkiler vardı. Hatalar yapıldı. Ben ve diğer pek çok kişi tarafından."

Thomas, Aiden'i onunla göz temasını sürdürmek için kendini zorladı. Bunun büyük bir istek olduğunu biliyordu. Ama bu sürekli itiş kakış içinde sıkışıp kaldıkları ilk andan beri Aiden'dan istediği şeylerden daha büyük değildi.

"Tamam. Ama bunu haftalarca sürüncemede bırakmayacaksın. Her şeyi ortaya çıkarmak için önümüzdeki yetmiş iki saatin var," dedi. Thomas yüzünü ama kabul etmeden önce Aiden ekledi, "Ve soruşturmayı engelleyemezsin. Eğer bir şey ortaya çıkarsa dürüstçe cevap vermelisin. Ve Lola'yı geri çağırmayacağım. Araştırmaya devam edecek. İhtiyatlı bir şekilde," dedi. "Birisi aileni tehdit ediyor."

Thomas hiç düşünmeden, "Ailemiz," dedi.

"Katılıyor musun, katılmıyor musun?" Aiden, Thomas'ın sözlerini duymazdan gelerek sordu.

Thomas'ın gözleri yanıyordu ve iliklerinde yorgunluk hissediyordu. Derinlerde bir yerden gelen bir yorgunluktu bu. Tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Evet. Katılıyorum."

Aiden sinsi adımlarla kahve cezvesine gitti, iki yeni fincanı çevirdi ve masaya taşımadan önce ağzına kadar doldurdu. Fincanları yere koydu ve oturdu. Çizmeli ayağıyla tekmelediğinde çaprazındaki sandalye fırladı. "Güzel. Hadi başlayalım."

Thomas sandalyeye baktı, zihni hızla çalışıyordu. "Önce düş alabilir miyim?" "Hayır."

Thomas uzun bir süre gözlerini kapadı, sonra başını salladı. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

FOUR

AIDEN

Aiden'in dudakları dolayı hâlâ uğulduyordu ve dűşünceleri kafatasının içinde bir bütünlük olmadan yuvarlanıyordu, tüm vücudu öfkeli ve sinirli olduğu kadar tahrik olmuştu. Birlikte geçirdikleri bir günden daha kısa bir süre içinde birbirlerine geri dönmüşlerdi. Aiden çok kolay teslim olmuştu. Ya da belki Thomas vermişti.

Aiden ilk kimin hareket ettiğini bilmiyordu ama dudakları buluştuğu anda tüm mantıklı düşünceler onu terk etmiş, geriye sadece *evet*, *sikeyim* ve *benim* gibi düşünceler kalmıştı. Ve devam edebilirdi... kendini Thomas'ın içine gömene kadar devam *edebilirdi*.

Sonunda.

Ya da Thomas'ın kendini içine gömmesine izin vermişti. O zaman da fark etmemişti, şimdi de fark etmiyordu. Birbirlerine dokunduklarında, dudakları buluştuğunda, derinlerde bir şey tetikleniyor ve tüm akıl ve mantık duygusu yok oluyordu.

Aiden, Thomas'ın onun üzerinde yarattığı etkiyi açıklayamıyordu, sanki o bir kibrit, Aiden ise benzin gibiydi. Öpüşükleri an, sanki birbirlerini tüketiyorlardı, tüm oksijeni tüketene kadar parlak ve sıcak yanıyorlardı

ve alevler tekrar söndü. Sonra Thomas bir kez daha geri çekilir ve Aiden çığlık atmak isteyene kadar bahaneler uydururdu.

İsa.

Titremesini bastırmak için bir elini kahve fincanına sardı, diğerini kucağına sakladı. Thomas'ın konuşması gerekiyordu, konuşmak zorundaydı. Aiden'in bundan kimin sorumlu olduğunu bulması gerekiyordu, böylece onları öldürebilir ve ormandaki kulübesine, hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceği huzurlu yalnızlığına geri dönebilirdi. Dünyanın onu bir daha hayal kırıklığına uğratabileceği bir yere.

Thomas, Aiden'in çaprazında oturuyordu, etrafında bir ıssızlık havası dönüyordu. Düşüncelerinde kaybolmuştu ya da belki de olacıklardan korkuyordu. İyi görünmüyordu. Solgun, bitkin ve Aiden'in onu daha önce hiç görmediği kadar çökmüştü. Şu anda bile, göğsünün derinliklerinde bir şeyleri çekiştiriyordu. Bu konuda, *onlar* hakkında kalpsiz olmak istiyordu. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Thomas tüm yetişkinlik hayatı boyunca kalbinin sahibi olmuşken onu umursamayı nasıl bırakabilirdi?

Kızgın, hatta öfkeli bile olsa, Aiden onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. Sinir bozucu olan da . Nasıl hem bu kadar kızgın olup hem de Thomas için bu kadar kötü hissedebiliyordu? Kendisinin de acı çekmesini umursamayan birinin çektiği acıları nasıl bu kadar önemseyebiliyordu? Aiden insanları öldürüyor, onlara işkence ediyor, onları mümkün olan en korkunç şekilde parçalara ayırabilmek için onları harekete geçiren şeyin tam olarak ne olduğunu bulmaktan zevk alıyordu.

Ama bunu Thomas'a asla yapamazdı. Asla Thomas'a. Yol boyunca bir yerlerde, kendini Aiden'in kalbine aşlamıştı ve şimdi onu çıkarmak saniyeler içinde kan kaybından ölecek kadar derin bir yaraya neden olacaktı.

Ölüm muhtemelen çok daha huzurlu bir seçenektir ama Aiden hiçbir zaman kolay yolu seçecek kadar mantıklı olmamıştı. Yine de Thomas'ın bu konuşmadan sıyrılmasına izin vermeyecekti. Bu sefer değil. Bir daha asla. Thomas'ı, hayatları boyunca onlardan talep ettiği tek şeyi yapmaya zorlayacaktı. Onu sorumlu tutacaktı. Buna mecburdu. Riskler artık çok yüksekti.

"Eee?" Aiden, Thomas'ın asla kendi başına başlamayacağı anlaşıldığında nihayet konuştu.

Thomas kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra yorgun bir iç çekti. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En baştan başla."

Thomas başını salladı. "Neyin başlangıcı? Ölümünün mi? Ondan önce mi? Sonra mı? İlk domino taşının ne zaman devrildiğini bile bilmiyorum."

Aiden çenesini dişleri çatlayacakmış gibi hissedene kadar sıkı ve sabırlı olması için dua etti. "Tahmin et."

Thomas kupasını aldı ve bir yudum aldıktan sonra sıvı çok sıcakmış gibi yüzünü buruşturdu. Son bir oyalama taktiği. Bu hikâye ne kadar kötü olabilirdi? Neden ailesi hakkında konuşmaktan bu kadar çekiniyordu? Aiden Thomas'ı tanıdığı sürece, gerçekten önemseddiği tek şey ailesiydi. "Sanırım Shane ile başladı."

"Senin... kuzenin mi?" Aiden, Thomas'ın aradığı gece bu isimden bahsettiğini hatırlayarak sordu. Beş numaralı ceset. Yüzü olmayan ceset. O konuşma daha dün mü olmuştu?

Thomas omuz silkmeye dönüşen yapmacık bir baş sallama hareketi yaptı. "Benim... kuzenim, evet. Ama size ondan bahsetmeden önce ailem hakkında bazı şeyler söylemem gerekiyor. Belki zaten bildiğiniz şeyler ama bağlam açısından önemli."

"Pekâlâ," dedi Aiden, birden kendini temkinli hissetmeye başlamıştı.

Thomas başını salladı. "Mulvaney'ler özel değil. Paramızı çoğu iğrenç varlıklı insanın yaptığı gibi kazandık."

Mulvaney'lerin milyarlara giden yolu iyi belgelenmişti. Bir zamanlar Mulvaney adını taşıyan biri olarak, Aiden'ın onların geçmişini öğrenmiş olması doğrudu. Thomas'ın büyük büyükbabası Gerald Mulvaney 1800'lerde birçok kârlı işte parmağı olduğu için para kazanmıştı. Petrol. Demiryolları. Oteller. Ama Thomas'ın söylediği bu değildi.

"Paramızı çalarak kazandık." Bakışlarını Aiden'a çevirdi. "Yasal olarak tabii ki. Banka soyguncusu ya da mafya değildik. Çok daha kötüydük.

Bundan daha fazlası. Toprak çaldık, insanları sömürdük, yalan söyledik, hile yaptık, yüz ömür boyunca harcayamayacağımız bir servet biriktirene kadar daha az şanslı olanlardan aldık."

Aiden kaşlarını çattı. Thomas'ın tiksintisini aralarında yaşayan, nefes alan gerçek bir şey gibi hissedebiliyordu. Ama neden şimdi? Thomas hayattaki güzel şeylerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Sadece gardırobunun değeri muhtemelen birkaç kongre üyesinin maaşına eşitti. Özel jetleri ve hatta bir yatı vardı. Thomas liberal seçkinlerdendi. Ve Aiden onun bu konuda en ufak bir özür dilediğini bile görmemişti.

"Ellili yıllara gelindiğinde ailem açgözlü soyguncu baronlardan yardımsever oligarklara dönüşmüştü. Çok sayıda hayır kurumuna cömertçe bağışlarda bulunuyor, zor durumda olanlara yardım etmek için çeşitli vakıflar kuruyor ve ilaç ve kanser araştırmaları ile ileri teknolojiler gibi alanlara para akıtiyorduk. Babam için Mulvaney ismi her şey demektir. Ve ne pahasına olursa olsun korunmalıydı."

Bu da ne demek oluyor? Neyden korunmak? Kimden? Thomas da Mulvaney ismi konusunda aynı derecede korumacıydı ama bu zorunluluktan kaynaklanıyordu. Thomas'ın izin verdiği tek skandal, işini sürdürmek için tam da ihtiyaç duyduğu imajı destekleyen skandallardı. Bu onu babası gibi mi yapıyordu?

"Muazzam bir ayrıcalıkla büyüdüğümü söylemek çok hafif kalır," diye devam etti. "Babam sultanlar ve diktatörlerle golf arkadaşıydı. Kraliyet ailesiyle polo oynardı. Gerçek anlamda para kavramım yoktu. Ailem beni kasıtlı olarak mücadele edenlerden uzak tuttu. Herkesin bizim gibi parası olmadığını biliyordum ama yiyecek ya da barınağı olmayan insanlar olduğunu bilmiyordum. Bu bana imkansız görünüyordu."

Thomas şimdi kahve fincanına bakıyordu, sanki koyu renkli sıvıdan anılarını çıkarıyordu. Başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Belki babam başkalarının çektiği acıları görmeme izin verseydi, ben de biraz

bir bakış açısı. Belki de kendi acımı bu kadar... her şeyi tüketen bir şey olarak görmezdim."

Aiden bundan nefret ediyordu. Thomas çok perişan görüldüğü için birkaç cümleden sonra bunu iptal etmek istemesinden nefret ediyordu. Neredeyse hiçbir şey söylememiştii ama sanki her kelime ona fiziksel olarak acı veriyordu, sanki onları dökmek için dilini kırık camın üzerinde sürüklemesi gerekiyordu.

"Ben yetenekliydim. August gibi. IQ'm standartların dışındaydı. Özel öğretmenlerle evde eğitim aldım ve daha sonra sarmaşık ligi benzeri hazırlık okulumda bile yaşıtlarımdan ışıık yılı ileride okula başladım."

Aiden'ın kafası bakış açısındaki ani değişimle karıştı. Bunların hepsini biliyordu. Tüm dünya Thomas Mulvaney'nin daha içki içecek yaşa bile gelmeden Doogie Howser'lık yaparak diploma aldığını biliyordu. Thomas işliyor muydu yoksa oyalanıyor muydu? "Bu zor olmalı."

Thomas'ın dudakları yarım kalmış bir gülümsemeyle seğirdi. "Berbattı ama kimse bir Mulvaney'ye kötü davranmazdı. Büyük balıklarla dolu bir havuzda biraz daha büyük bir balıktım. İnsanlar benden hoşlanıyormuş gibi davrandı. Ben de onlara izin verdim. Asıl berbat olan ev hayatımdı. Şok edici, eminim."

Öyleydi. Thomas ailesinden hiçbir zaman kötü niyetle bahsetmemiştii. Elbette, Thomas zorlanmadıkça ailesinden hiç bahsetmezdi. Belki de bu, yıllar boyunca daha yakından incelemeleri gereken bir kırmızı bayraktı ama Thomas'ın şu anki isteksizliği göz önüne alındığında, Aiden bunun verimli bir konuşma olmayacağını hayal etti.

"Annem ve babamla ilgili en eski anılarım, partilerde arkadaşlarına gösteri yapmam için beni dışarı çıkarmalarıdır. Her ülkeyi ezberden okur, yabancı diller konuşur, benim için çok ileri bir kitaptan okuduğum belirsiz bilgileri hatırlardım. İnsanlar her zaman bana yaltaklanır ve 'çok gurur duyuyor olmalısın' derlerdi ve annemle babam da gülümseyip başlarını sallarlardı." Thomas şimdi kaşlarını çatmış, kelimelerinden acı damlıyordu.

"Yine de hepsi bir illüzyondur. Ben onların sevgili çocuğu değildim, insanları her şeyi hak ettiğimize inandırmak için yapılmış bir numaraydım.

vardı. Babam bir insanın hakkı olandan çok daha fazla serveti yutarken, insanların gözlerini kamaştırmak için yapılmış bir oyalama. Parti sona erdiğinde, dadıya teslim edildim ve bana bir kez daha ihtiyaç duyana kadar tekrar unutuldum. Ailemden görmeyi umduğum herhangi bir sevgi kırıntısının ancak çabayla kazanılabileceğini çok genç yaşta anlamıştım."

Aiden'in midesi çalkalandı. "Ne kadar genç?"

"Çocuk bezi. O sırada maaş bordrosunda hangi dadı varsa onun tarafından büyütüldüm ve birkaç tane vardı çünkü annem bir canavardı ve sarhoş olup işi bırakana kadar onlara sözlü tacizde bulunurdu. Eğer beni dadıların büyütmesine izin verseydi, iyi olabilirdim. Mesafeli dursaydı belki üstesinden gelebilirdim."

Bu da ne demek oluyor? Aiden'in bunun için sabrı yoktu.

"Ama uzak kalamazdı. Özellikle de içtiği zaman. Aşkını bir ödül gibi kullandı. Başarılı olarak, işleri doğru yaparak kazanmam gereken bir liyakat rozeti. İster tuvalet eğitimi olsun ister okumayı öğrenmek, annem kucaklamaları ve şefkati yüzümün önünde havuç gibi sallandırırdu ve eğer bir gülümseme, bir kucaklama ya da hatta bir onay istiyorsam, onun istediği şeyi ilk seferde doğru yapmalıydım.

"Keşke alkolü suçlayabilseydim. Ama öyle değildi. Zalim olmayı seviyordu. Bu konuda hesaplıydı. Metodikti." Thomas aniden onun gözlerinin içine bakıyordu. "Bunun bir çocuğa ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Bunu defalarca gördük. Bağlanma bozukluğu. Çocukları bir şekilde çarpıtıyor. Ben de bir istisna değildim."

Aiden'in kalp atışları hızlandı. Vücuduna dolan ani sıcaklığın Thomas'ın annesinin zalimliğinden mi yoksa Thomas'ın bir şekilde çarpık olduğunu ima ediyor gibi görünmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Thomas gerçekten ailesini öldürmüş müydü? Bu rastgele yabancının onu suçladığı suçu gerçekten işlemiş miydi? Aiden anne babasına kızdığı için onu suçlayamazdı ama kardeşleri? . Thomas asla çocukları öldürmezdi.

ocuk kendisi. Yapamadı iŖte. Bu yüzden mi onun için bu kadar zordu? Aiden son yirmi yılını gerçek bir psikopata aŖık olarak mı geçirmişti?

Bu d Ŗ nceyi aklından uzaklaŖtırdı. "Peki ya baban? O neden müdahale etmedi?"

Thomas ona hiç benzemeyen bir Ŗekilde omuz silkti ve Aiden'ın sorusunu duymazdan gelerek neredeyse kendi kendine, "Belki de iŖe yaradığı içindir? Ne isterlerse yaptım, mümkün olduğunca az hata yaptım, onların mükemmel çocuğu oldum. Sadece kendimden nefret ettim. Ben de onlardan nefret ettim. KeŖke bana sadece vursalardı. Bu hızlıydı. Hatta etkiliydi."

Thomas sarsılarak ayağa kalktı ve Aiden bir an için onun gideceğini sandı ama o da Aiden'ın daha önce yaptığı gibi mutfak adasında volta atmaya baŖladı.

"YaŖım ilerledikçe daha da k t leŖti. Kucaklanmaya ya da Ŗefkate ihtiyacım olmadığında, ailem cezalar konusunda daha yaratıcı olmak zorunda kaldı."

"Bu da ne demek oluyor?" Aiden kendini durduramadan mırıldandı.

"Bu, beni kendi var olma hakkımdan mahrum bırakmaları gerektiği anlamına geliyor. Kendi ailemin bana bakmasından daha kötü bir Ŗey olabileceğini d Ŗ nmemiŖtim ama yanılmıŖım. Otuz kiŖilik bir ev personelinin size hayalet gibi davranmasının nasıl bir Ŗey olduğunu biliyor musunuz? Varlığınızı bile kabul edememek? Ağlasanız bile sizi tamamen görmezden gelmek? Kanamanız olsa bile? ıldırtıcı. İnsanı deli gibi hissettiriyor. Ve ailem bunu biliyordu."

Thomas volta atmayı bırakıp bir kez daha Aiden'a baktı. "Bütün bunları sana sempati duymak için anlatmıyorum. Onların ölümlerini mazur görmeni sağlamaya alıŖmıyorum. BaŖka insanların daha kötü Ŗeyler yaŖadıėını biliyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

Aiden ŖaŖkınlıkla gözlerini kırptırdı. Birisi Thomas'a bunu ne kadar sık söylemişti? BaŖkalarının daha kötü durumda olduğunu? Aiden görmezden gelinmenin, kendi evinde unutulmanın nasıl bir Ŗey olduğunu biliyordu ama tüm dünyanın size yokmuŖsunuz gibi davranması? Tam önlerinde dururken seni görmezden gelmeleri? Bu  zel bir tür cehennem olurdu... Özellikle de bir ocuk için.

Thomas tezgâha yaslandı, bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki kendini kapatmaya, geçmişiyile arasına mesafe koymaya çalışıyordu. "Eğer hepimize aynı şekilde davransalardı, belki katlanılabilir olurdu. Ne bileyim, müttefik olabilirdik. Ama ikizler doğduğunda... onların üzerine titrediler. Onları sevdiler. Onlarla ilgilendiler. Onlardan hiçbir şeyi esirgemediler." Thomas başını salladı. "Bu bana hiç mantıklı gelmedi."

Aiden, Thomas'ın çocukluğunu hayal ederken kalbi sıkıştı, kardeşleri her şeyi alırken kendi istismarını mantıklı göstermeye çalışıyordu. Böyle bir şeyin mantıklı bir açıklaması yoktu ama çocuklar bunu bilmezdi. Ama Thomas'ın ailesi bunu biliyordu. Bunu istismar etmişlerdi. Bu hastalıklı ve çarpık bir durumdu ve sadece Thomas'ın kurallarına göre ölümle cezalandırılabilirdi.

"Uluslararası yatılı okula kabul edilmemin benim için bir kaçış olacağını düşünmüştüm ama bu sadece yepyeni bir eziyet biçimiymiş. Her yaştan çocuk vardı ama benim yaşımdakiler sekizinci sınıftaydı. Ben zaten üniversite düzeyinde ileri seviye dersler alıyordum. Yaşıtlarım çok daha büyüktü. Ve eski okulumdan farklı olarak, herkes para, güç ve statü sahibi birinin çocuğuydu, bu yüzden tek avantajımı kaybetmişim.

"August gibi ben de on üç yaşındaydım ve benden nefret eden on sekiz-on dokuz yaşlarındaki çocuklarla aynı sınıfta okuyordum. Ama August'un aksine, başkalarının fikirlerini çok önemsiyordum. Okul işi kolaydı. Sosyal yönü ise tam bir kabustu. Zorbalığa uğramadım ama bir kez daha görmezden gelindim." Thomas volta atmaya devam etti. "Shane hariç."

"Kuzenin."

"Tüm niyet ve amaçlar için, evet. Ama kan bağı yok. Annesi, Shane on dört yaşıdayken anne tarafımdan amcamla evlendi. Ben orada okula başlayana kadar hiç konuşmadık bile. O zaten okula gidiyordu. Annesi kendi çapında bir mirasyediydi. Ben oraya gittiğimde on beş yaşıdaydı ama şimdiden bir yıldızdı. Ortaokul takım kaptanı. A alan bir öğrenciydi. Saçlarını sarıya boyadı ve öğretmenleri kızdıracak kadar uzattı." Thomas bir

Gülümseme denemesi olabilecek yüzünü buruşturdu. "Onun çok havalı olduğunu düşünmüştüm."

Thomas'ın bu çocuktan bahsetme şekli Aiden'in midesinde bir eşek arısı yuvası oluşturdu. Bu ölü çocuktan. Shane. Onun kuzeni. Ama kuzen değillerdi. Kan bağları yoktu ve Thomas'ın yüzündeki ifade Aiden'in bir şeyleri yumruklamak istemesine neden oldu.

"Yani sen ve Shane... arkadaş mıydınız?" diye sordu, sesi gerilmişti.

Thomas sert bir kahkaha attı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama geriye dönüp baktığımda, bu benim açımdan daha çok kahramana tapınma gibiydi. En azından başlarda. Shane McAvoy, futbol yıldızı, okulun ucubesiyle arkadaş olmak istiyordu. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair ilk ipucum bu olmalıydı."

"Yanlış mı?"

"Mm," dedi Thomas. "Hangi on beş yaşındaki çocuk havalı arkadaşlarını bırakıp hiç arkadaşı olmayan on üç yaşındaki inek bir çocukla takılmak ister ki? En azından gizli bir art niyeti olmadan."

Aiden öne doğru oturdu. "Peki Shane'in art niyeti neydi?"

Thomas cevap vermedi, sadece bir anıya gibi pencereden dışarı baktı.

"Tommy, Shane'in art niyeti neydi?" Aiden, o sabah ikinci kez adını ağzından geçirerek sordu.

Thomas ona göz kırptı. "Bugünlük bu kadar yeter mi?" Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Terapi seanslarının sadece bir saat sürmesinin bir nedeni var. Ben... Ben gidip duş alacağım."

Aiden'a onaylama ya da reddetme şansı vermedi, sadece döndü ve odadan çıktı. Aiden onun merdivenleri koşar adımlarla çıkışını, sonra da üst kattaki ağır ayak seslerini dinledi. Orada ne kadar durduğundan emin değildi, Thomas'ın ona söylediği her şeyi tekrar tekrar dinledi, sonra merakına yenik düşüp çalışma odasına yöneldi.

Masaya oturduktan sonra dizüstü bilgisayarını açtı ve Thomas'ın aldığı videoyu Shane'in cesedi üzerinde dondurarak tekrar izledi. Yüzü yoktu. Ama

Eleme sürecine göre, o olmalıydı. Diğerleri sağlam kalmıştı ama Shane'in kafatasının muhtemelen bir kurşunla parçalandığı açıktı. Bu da onu anormal yapıyordu.

Diğerleri boğularak ölmüştü. Yakından ve kişisel olarak. Ama Shane değil. Muhtemelen art niyetli olan Shane. İlk bakışta, bir kurşun kişisel olmayan, etkili görünüyordu. Ama bu sadece bir kurşun değildi. Bu bir av tüfeği patlamasıydı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bunu çocuğa kim yaptıysa, onu akla gelebilecek her şekilde ortadan kaldırmak istemişti. Sadece onu.

Neden? Thomas biliyor muydu? Thomas mı yaptı? Bir av tüfeğinin namlusunu alnına dayayıp tetiği çekmiş miydi?

Aiden videoyu kapattı ve tarayıcı penceresini açtı, aniden Shane'in birileri onu varoluştan silmeye çalışmadan önce neye benzediğini bilmek için çaresiz kaldı. Shane'in annesini bulması biraz zaman aldı ama bulduktan sonra doğum tarihini kolayca buldu.

Shane çocuğun ilk adı değildi. Göbek adıydı. Quincey Shane McAvoy. Çorba imparatorluğundan kimya şirketine dönüşen ve herhangi bir markette satın alınan ürünlerin yüzde altmışına sahip olan uluslararası bir holdingin varisi. Aiden resimler sekmesine tıklarken elleri titriyor, bulacaklarından korkuyordu.

Shane'in ilk görüntüleri Aiden'in kanını dondurmuştu. Hesapçı bakışları ya da gerçek duygulardan tamamen yoksun büyüleyici gülümsemesi yüzünden değil, Shane'in hızlı bir bakışta Aiden'in o yaştaki haline benzemesi yüzünden. İkisi de uzun boylu ve sırık gibiydi. İkisi de saçlarını şok beyazına boyamıştı. Hiçbir şekilde ikiz değillerdi ama benzerlikler vardı. Her şeyi, hatta kendi akıl sağlığını bile sorgulamasına neden olacak kadar yakındılar.

Thomas yıllar önce bu yüzden mi onu yanına almayı kabul etmişti? Ona kaybettiği kişiyi hatırlattığı için mi? Tetiği Thomas çektiyse bu mantıklı mıydı? Belki de bunun Thomas'la hiçbir ilgisi yoktu ve o sadece yansıtıyordu.

O zaman Thomas'ın arkadaşı hakkında çelişkili duyguları ve hayatta kalanların suçluluk duygusunun ağır bir yardımını mı vardı? Ama Thomas'ın kendisi Shane'in her şeyin katalizörü, her şeyi harekete geçiren kişi olduğunu söyledi. Shane nasıl oldu da Thomas'ın arkadaşından, Thomas'ın ölü ailesinin ortasında bir suç mahalli fotoğrafına dönüştü? Gizli amacı neydi?

Aiden yumruğunu masaya indirdi ve dizüstü bilgisayarını çarparak kapattı, ardından sandalyeyi geçici olarak dengesini bozacak kadar sert bir şekilde geri fırlattı. Burada ne haltlar dönüyordu?

FIVE THOMAS

Thomas duşta planladığından daha uzun süre kaldı. Parmakları budanana ve suyun soğukluğu yüzünden tüyleri diken diken olana kadar spreyin altında kaldı. Kafası karmakarışık, kalbi yara bere içindeydi, ruhu yarılmıştı. Ve bu hikâyenin sadece bir kısmıydı. En kolay kısmı. En masum kısmı.

Geçmişinden uzun süre saklanmıştı ama şimdi zihninin çatlaklarından fokurduyordu ve onu uzaklaştıramıyordu. O ve Shane solaryumun zemininde yatarken, koridorun sonundaki balo salonundan, zengin arkadaşlarını genellikle daha az şanslı olanların zararına olan iş zaferleriyle eğlendiren ebeveynlerinin kahkahalarının tiz sesleri yankılanıyordu. Bazı şeyler hâlâ çok netti. Gece açan yaseminin keskin kokusu. Saksı toprağı ve gübre kokusu. Devasa cam kubbenin altındaki binlerce bitkiyi canlı tutmak için doğru aralıklarla fiskiyelerden fişkırان buğunun küf kokusu. Konuşurlarken Shane'in ayağının Thomas'inkine ritmik bir şekilde vuruşunu hissetmek.

*"Onlardan nefret
ediyorum. Keşke..." "Ne
dilemek?"*

"Hiçbir şey..."

"Bana anlatabilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bunca yıl sonra onun sesi Thomas'ın zihninde nasıl bu kadar netti de başka bir şey yoktu? Zihin gerçekten de tuhaf bir yaratıktı. Anılar sadece çeşitli düzenlerde ateşlenen nöronlardı ve sadece arşivlenmiş dosyalardan çektiklerine dayanarak birinin gününü yapabilecek veya bozabilecek bir dizi olayı tetikliyordu. Shane bir yerlerde arşivlenmiş bir dosyaydı. Thomas'ın derinlere gömmek için elinden geleni yaptığı bir dosya. Kendisini artık sadece anı parçaları olduğuna ikna etmişti; ona zarar verebilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Ve yıllar geçtikçe, geçmişiyile ilgili puslu, kırık dökük düşünceleri onu haklı olduğuna ikna etmişti. Gerçekten korkunç şeylerin hepsi gitmiş, zamanla silinmişti. Ama yanılmıştı. Onlar hala oradaydı, hala gömülüydü. Bir zamanlar görülemeyecek kadar uzaktaydılar, ama şimdi neredeyse kristal berraklığındaydılar, çünkü o çukurda tam yanlarındaydı. Ve o çukur kendi mezarına çok benziyordu.

Ama içindeyken bile, dokunacak kadar yakınken bile, sanki o izlerken başka birinin başına gelmiş gibi, ondan çok uzakta, çok uzakta hissediyordu. Ama bu başka biri değildi. Kendisiydi. Aiden gerçeği öğrendiğinde ne olacaktı? Bunu düşünmek bile Thomas'ın kusmasına neden oluyordu. Kendisi hakkında sadece en kötüsünü düşünen, onu zayıf, önemsiz ve kıskanç olduğu zamanlarda gören Aiden'a bunu söylemek bu kadar zorsa, çocuklarına söylemek nasıl olurdu? Ona saygı duyanlara? Onu sevenlere? Ailesi, ne kadar berbat ve işlevsiz olsalar da, onun ailesiydi. Onun gururu ve neşesiydiler. Kendi dehasının parlayan bir örneğiydiler.

Homurdandı. Kendi lanet narsisizmi. Hepsi saçmalıktı. Duman ve aynalar.

Kurtulmaya çalışırken çıkardığı çaresiz sesi geri yuttu. Onun nesi vardı? Kendini toparlaması, zırhını tekrar giymeye çalışması gerekiyordu. Dünyanın tanıdığı Thomas Mulvaney olmalıydı. Bir şekilde. Numara yapmaya geri dönmezse bunu asla atlatamazdı.

Derin bir nefes aldı ve bıraktı, sonra duştan çıkmadan önce suyu aniden keserek kolu çekti. Isıtılmış havluyu kaptı ve beline sarıp dişlerini fırçalamadan önce hızlıca kurulanırken vücuduna sıcaklığın bir kısmını geri vermesine izin verdi.

Tıraş olmayı düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, muhtemelen bitirmeden önce dikiş atılması gerekecekti. Bunun yerine ellerini yüzünde ovuşturdu, sonra parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi ve bakışları yan tarafındaki büyük dövmeye kayd.

Tek dövmesi.

Medusa adalet terazisini tutuyor, saçları yedi yıldan yapılmış. Her biri için bir tane. Çocukları. Silahları. Gözyaşlarını geri kırarken gözleri yandı. O kadar dürüsttü ki. İnançlarına o kadar inanmıştı ki. Tanrıları adına öldüren herhangi bir dindar bağnazdan daha iyi değildi. Ama Thomas kendi tanrısıydı. Yargıcı, jüriyi ve celladı oynuyordu.

En kötü türden bir ikiyüzlüydü. Başkalarını yargılamanın kendi suçunu hafifleteceğini nasıl düşünmüştü? Ölüme mahkûm ettiklerinden daha iyi değildi.

O anda aklına Jericho geldi. Damatları arasında aklından geçenleri açıkça söyleyen tek kişi Jericho'ydu. Thomas'ın yüzüne karşı Atticus'la bir hata yaptığını söylemişti. Onun psikopat olmadığını. Thomas'ın yumuşak birini alıp kendi sapkın intikam ihtiyacını karşılamak için onu bir canavara dönüştürdüğünü. Thomas da onunla tartışmıştı.

Ama belki de doğrudu. Atticus günlerini laboratuvarında geçirmekten ve kesinlikle bir psikopat *olmayan* Jericho'nun kendisi için cinayet işlemesine izin vermekten memnundu. Jericho'nun çocukları da psikopati spektrumunda değillerdi ama yapılması gerekeni yapıyorlardı ve bu konuda vicdanlarıyla boğuşmuyorlardı. Belki de tamamen yanılmıştı. Belki de Thomas çok yanlış yapmıştı.

Ama mutluydular. Çocukları mutluydu. Thomas onları parçalanmış evlerden almış ve öldürmeyi öğretmişti, ama onlara her şeyi vermişti.

onları sevdikleri insanlarla tanışacakları koşullara sokmuştu. August ve Lucas'ın çocukları vardı. Adam'ın... en kırıgın çocuğunun... her şeyden çok sevdiği bir oğlu ve üzerine titrediği iki kopeği vardı. Yani haksız değildi. Haksız mıydı?

Gözcü Kulesi Projesi son aşamasındaydı. Thomas'ın inandığı her şey yanışsa, bu projenin çeşitli aşamalarındaki binlerce çocuk için ne anlama geliyordu? Gözlerini kapadı, iliklerine kadar yorgun düşmüştü. Oğullarını kurtarmış mıydı? Yoksa onları birer canavara mı dönüştürmüştü? şimdi normal, namuslu birer vatandaş olabilecek binlerce kişinin yozlaşmasından sorumlu olacak mıydı?

Işığı kapattı, banyodan çıkıp yatak odasına girdi, bu düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Ya yanılıyorsa? Ya haklıysa? Beyni sonsuz bir "ya öyleyse" döngüsünden ibaretti.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Aiden'in yatağının oturduğunu neredeyse üzerine gelene kadar fark etmedi. Elleri, boynuna doladığı ikinci havluya dolanınca bir an durakladı.

Aiden ellerinin üzerine yaslandı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Bana benziyor." Thomas gözlerini kırptıştırdı. "Ne?"

"Bana benziyor. Shane," diye açıkladı. "Görünüyordu, sanırım."

Thomas, Shane'in adını duyunca bir adım geri çekildi ve Aiden'in bir tür laneti çağırđıęını hissetti. Aiden Shane'e benziyor muydu? Ona benziyor muydu? Gözlerini kapadı, Shane'in yüzünü en ufak ayrıntısına kadar hayal etmeye çalıştı ama başaramadı ama zaman bunu da çalmıştı.

Bazı şeyleri hatırladı. Shane ve Aiden bir zamanlar aynı yapay saç rengine sahipti. Aynı ukala tavırları. Ama Thomas onunla ilk tanıştığında Aiden çok kırıgın ve öfkeliydi. Shane'e hiç benzemiyordu. Shane'in içi boştu. Boşluk.

Thomas gözlerini açtı, karşısında oturan Aideni görünce neredeyse şoka girecekti, yıllar önce olduğu çocuktan geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Aiden

bir adamdı, uzun ve geniş, gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar vardı. Yaşlıydı ama hâlâ kırgın ve öfkeliydi.

Thomas yüzünden.

"I..." Thomas söze başladı ama sonra ne yapmak istediğinden emin olamayarak geri çekildi. İnkâr mı edecekti? Aiden'ı rahatlatmak mı? Ne amaçla? Ne önemi vardı ki?

"Beni bu yüzden mi aldın?" Aiden sordu, kızgın değildi ama... yenilmişti. "Sana onu mu hatırlattım? Bu yüzden mi bana bakamıyorsun?"

Ona bakamıyor muydu? Thomas'ın Aiden'dan başka bir şey göremediği, saatlerce aklındaki tek şeyin o olduğu günler vardı. Ama bunu ona söylemek hiçbir işe yaramayacaktı. "Ne fark eder ki?"

"Yani şimdi geçmişin bir önemi yok mu?" Aiden tükürdü. "Hep bahanen buydu ama şimdi bir önemi yok mu?"

Hay sikeyim. Her zamanki gibi Thomas her şeyi yanlış anlıyordu. Konu Aiden olunca, her zaman yanlış anlıyordu. "Ben öyle bir şey demedim. Onca yıl önce seni neden yanıma aldığımı bilmiyorum. Ama aldım. Seni ben seçtim." Aiden ona aynı boş bakışla bakmaya devam etti. Thomas çaresizce omuz silkti. "Shane öleli otuz yıl oldu, Aiden."

"O zaman neden birdenbire bunca zamandır ikimizin arasında duruyormuş gibi hissettirmeye başladı?" Aiden sordu, sesi çiğdi. "Lanet olsun. Ne yaptığını bile bilmiyorum ama çok kışkırdım. Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu biliyor musun? Başına gelen en kötü şeyin katalizörü olduğunu söylediğin kişiyi kıskanıyorum. Bu çok boktan, biliyor musun? Beni o kadar çok siktin ki."

Thomas, Aiden'ın sözleri karşısında kalbinin parçalandığını hissetti. Aiden haklıydı. Thomas, Aiden'ın ağzına sışmıştı. "Önemli olan o değil. Bu onunla ilgili değil. Bu benim ne yaptığım ile ilgili. Kim olduğumla ilgili."

"Bu saçmalık. Birçok konuda aptal olabilirim Tommy, ama sen değilsin. O zaman o çocuk senin için bir şey ifade ediyordu ve bunun bizimle bir ilgisi olduğunu biliyorum. Onunla ilgili olmadığını söylüyorsun ama o bir şekilde daha önemli."

benden daha önemli. Geçmişinizden gelen bu hayalet, beni on yıllardır kendinizden uzak tutmanıza yetecek kadar önemli."

Thomas'ın gözleri onun sözleri karşısında fal taşı gibi açıldı. Düşündüğü şey bu muydu? Shane'e aşık olduğunu ya da bunca yıl sonra hâlâ ona takılı kaldığını mı? Thomas'ın onu öldürdüğünü ve pişman olduğunu mu düşünüyordu? Bunun gerçekten o kadar da uzak olmadığını düşünüyordu ve Thomas'ın ona verdiği kırıntılardan sonuçlar çıkardığı için onu suçlayamazdı ama Shane hakkında yanılıyordu... ve Thomas'ın duyguları hakkında. Onun hakkında hissettikleri hakkında.

"Ne? Hayır." Thomas başını salladı. "Tanrım, Aiden. Ona karşı bir şeyler beslediğimi mi düşünüyorsun? Çocukken onunla aramızda olanlarla ilgili karışık duygularımın sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok," diye güvence verdi Thomas. "Onunla geçirdiğim üç berbat yıl, hayatımda seninle geçirdiğim yirmi üç yılın yanında hiçbir şey."

Aiden'in dudağı ona inanmamış gibi kıvrıldı. Thomas onu suçlamıyordu. Birlikte yaşadıkları her anı Aiden'a duygularının geçerli olmadığını, birbirlerine karşı hissettiklerinin gerçek, doğru ve iyi olmadığını söyleyerek geçirmişti. Thomas sonunda ona savaşacak bir kötü adam, Thomas'tan başka kızacak biri verdiğine göre Aiden neden ona inansındı ki?

Çaresiz bir şekilde başını salladı. "Anlamıyor musun? Düşüncelerime musallat olan tek kişi , Aiden. Kafamın içinde sen varsın. Her gün. Günde milyonlarca kez," diye itiraf etti bir adım daha yaklaşarak. "Herhangi bir anda, günün herhangi bir saatinde, görüş alanımın hemen dışında duran hayalet sensin."

Aiden şoka girmiş gibiydi. Thomas açık dizlerinin arasına girdiğinde itiraz etmedi. Onu ayağa kaldırdığında, kendi isteğiyle gitti. Thomas kollarını ona doladı, yüzünü onun boğazına gömdü, kokusunu bir uyuşturucu gibi içine çekti, sıcaklığının çıplak tenine geçmesine izin verdi.

"Ne yapıyorsun?" Aiden vücudu kaskatı kesilmiş bir halde başardı.

Thomas onun boğazındaki noktayı öptü ve nabzının dudaklarının altında attığını hissetti. "Hiçbir fikrim yok."

Yalan söylemiyordu. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama gitmesine izin veremezdi. Ona dokunmadan, onu öpmeden duramıyordu. Ona bu şekilde sarılmayı, ciğerlerine hava çekmeye devam etmekten daha çok istiyordu. Yerçekimsel bir çekim vardı. Aiden'a sahte bir umut vermek bencillikti ve kötülüğün sınırındaydı ama Thomas onu bırakmayı kendine yediremiyordu.

Bu yüzden birbirlerinden uzak duruyorlardı. Birlikte olmak kâğıt kesigiyle ölümdü ve bittiğinde çok daha fazla acıtacaktı ama duramazdı. Duramazdı.

Thomas'ın hayatındaki birinin onun için Aiden'dan daha önemli olduğunu düşünüyormuş gibi, onu yok etmiş gibi bakmayı bırakmasına ihtiyacı vardı. Kimse onun için Aiden'dan daha önemli değildi. Etmiyorlardı. Edemezlerdi. Dünyası onunla başlar ve onunla biterdi. Sadece bir şekilde bunu bilmesine ihtiyacı vardı. Ve sahip olduğu tek şey buydu.

"Thomas." Aiden onun adını bir uyarı ya da belki bir tehdit gibi söyledi.

"Beni durduracak mısın?" Thomas sordu, kelimeleri Aiden'ın tenine bastırırken kalbi kaburgalarına çarpıyordu, onu hissetmekten zevk alıyordu. "Lütfen beni durdurma. Aklımdaki tek kişi sensin. Her zaman aklımdaki tek kişi sensin. Bunu sana kanıtlamama izin ver."

Bu kez, ağızları , öpücüğü derinleştiren Thomas oldu, dili hiçbir direnç göstermeden eve kayd. Her zaman olduğu gibi, içinde bir şeyler harekete geçmiş, Aiden'ın ağzının tadı ve vücudunun sıcaklığı dışında her şeyi unutmuştu. Başka bir insan tarafından bu kadar çabuk tüketilmek, akıl sağlığının her zerresini unutmak nasıl mümkün olabilirdi?

Aiden'ın elleri sırtını sıkıyor, sonra aşağı kayarak havlunun içinden kıcını kavırıyordu. Thomas acı verici şekilde sertleşmişti, siki kumaşın yumuşaklığı ve Aiden'ın kalçasının sertliği arasında sıkışmıştı. Sikeyim. O

çok iyi hissettirdi. Çok güzel kokuyordu. Dünyada Aiden'a başka hiçbir şeyin önemli olmadığı kadar sarılmış olmaktan daha iyi bir şey yoktu.

Thomas'ın parmakları Aiden'ın eteklerine gitti ve kollarını kaldırmasına yetecek kadar uzun süre onu ellemeyi bıraktığında Aiden'ın ellerinin kaybının yasını tuttu. Thomas gömleği bir kenara fırlattı ve Aiden'ın kot pantolonunun düğmesini açmaya koyuldu.

Aiden ellerini tokatlayarak uzaklaştırdığında Thomas'ın kalbi duracak gibi oldu ama sonra Thomas'ı yatağa itti, havlunun düğümlerini çözdükten sonra yerde, Thomas'ın açık kalçalarının arasında dizlerinin üzerine çöktü. Tanrım. Bu geçen seferkinden çok daha fazlasıydı. O sadece yılların özlemi ve öfkesinin sarhoşça bir beceriksizlikti.

Bu... bu tamamen başka bir şeydi. Aiden'ın ağzı uyluğunun iç kısmına indiğinde tısladı, dişlerini üzerinde gezdirmeden önce oradaki bir izi emdi. Bunun verdiği zevk/acı doğru hissettirdi, onlar gibi hissettirdi. Diğer uyluğuna da aynı sert muameleyi yaptıktan sonra bacaklarını daha da açarak, kalçaları yatağın dışına çıkana ve Aiden onu tamamen açıkta bırakana kadar aşağı çekti.

"Aiden..."

"Kapa çeneni," dedi Aiden, onu açıp yüzünü kalbine gömdü, dili Thomas'ın kaslarının kasılmasına ve ellerinin sadece tutunacak bir şey için Aiden'ın saçlarını yakalamasına neden olacak şekilde deliğine doğru ilerledi.

Lanet olsun. Bu gerçekten oluyor muydu? Bir tür ateşli rüya gibi hissetti. Ama eğer öyleyse, uyanmak istemiyordu çünkü Aiden'ın yetenekli dili onu sertleştirmiş ve sızdırıyordu ve sadece bundan boşalabileceğinden korkuyordu.

"Siktir. Aiden."

Aiden sadece çabalarını derinleştirdi, Thomas dudaklarından dökülen inlemeleri durduramayana kadar onu yaladı ve emdi. Niyeti bu değildi. Ya da belki de öyleydi. Lanet olsun. Aiden söz konusu olduğunda her zaman çok bencil olmuştu. Gitmesine asla izin vermiyor ama kalmasına da asla izin vermiyordu.

Aiden'in ağız sikinin üzerine kapanıp onu kökünden ucuna kadar emerken Thomas haykırdı. Kalçaları kendi iradesi dışında yukarı doğru yuvarlandı ve kendini daha derine zorladı. Aiden öğürdüğünde inledi ama hemen toparlandı, o kadar çabuk ki Thomas içinde kabaran ani kıskançlıkla savaşmak zorunda kaldı. Kaç kişi Aiden'in ağzının tadına bakmıştı? Vücudunu?

Kıskanmaya hakkı yoktu. Mantıksızca öfkelenmeye. Bu Thomas'tan başka kimsenin suçu değildi. Her zaman onun hatasıydı. Ama bu sahiplenme duygusunun mantıksızca kabarmasını engellemiyordu. Sahiplenme.

Aiden onundu. Doğru da olsa yanlış da olsa ona aitti. Aiden'in ağzının ıslak sıcaklığına ve emişine kendini sokup çıkarırken ellerini saçlarına kilitledi ve onu yerinde tuttu, bir parçası onu cezalandırmak istiyordu. "Siktir. Siktir."

Aiden ona izin verdi, etrafında inledi. Parmakları Thomas'ın kalça kemiklerine saplanırken, onu kullanırken gözyaşları Thomas'ın yüzünden aşağı akıyordu. Tanrım, bunca yıldır onu nasıl reddedebilmişti? Bu düşünce aklından geçerken bile bunun son kez olmayacağını biliyordu.

Bu düşünceyi kafasından silkeleyip attı, omuriliğinin tabanında oluşan ısıya ve Aiden'in ağzının ona verdiği ayak parmaklarını kıvrıran zevke odaklandı. "Boşalacağım."

Çekip gidebilsin diye söylememişti, sadece bunun olduğunu bilmesini istiyordu. Ağzını doldurmak istiyordu, hepsini yutmasını izlemek istiyordu, buna ihtiyacı vardı, gerçekten ihtiyacı vardı, Thomas'ın nefret etmeye hakkı olmayan ama yine de nefret ettiği diğer erkeklerin tüm düşüncelerini kovmak için buna ihtiyacı vardı.

Orgazmı vurduğunda bağırdı, Aiden emmeye devam ederken vücudu kıvrıldı, bir ceza gibi hissedene kadar etrafında yutmaya devam etti.

Tekrar düşüncebildiğinde, bu sefer kaçacakmış gibi duran Aiden'ı serbest bıraktı. Thomas onu belinden tutup geriye çekti ve pantolonunu çekerek açtı, siki serbest kalana kadar pantolonunu ve iç çamaşırını itti.

Thomas başını kaldırıp bakmayı reddetti. Aiden'in ne düşündüğünü bilmek istemiyordu. Sadece onu tatmak istiyordu. Az önce aldığı zevkin bir kısmını ona da tattırmak istiyordu. Başını emmeden önce dilini sikinin alt tarafında gezdirdi, dilinde keskin bir prekum vardı. Thomas hiçbir şeyin aynı anda hem bu kadar yanlışı hem de bu kadar doğru hissettirebileceğini bilmezdi ama öyleydi. *Bu* hissettirmişti.

"Tommy..."

Thomas tekrar sertleşebilseydi, Aiden'in onun adını söylemesi bile bunu yapardı. Bu sefer bir lanet değil, lanet bir dua. Ağzını onun etrafında kapattı, dilinin üzerindeki ağırlığının, ellerinin omuzlarında esneme şeklinin, onu emerken her keskin nefes verişinin sesinin tadını çıkardı.

Thomas onun kıcını kavradı, onu daha derine götürdü, etrafında yuttu, çürümesini umdu, bunun olduğuna dair somut bir kanıt bırakmasını umdu, kısa bir an için, Thomas her şey ondan sonsuza dek koparılmadan önce gerçekten istediği bir şeye sahip olmasına izin vermişti.

Ama çok çabuk bitmişti, Aiden'in kör tırnakları boşalırken Thomas'ın tenine , Thomas onu içerken Aiden'in acı tadı da oradaydı ve gitmişti. Aiden serbest kaldığında Thomas kollarını onun kalçalarına doladı, yanağını onun kalçasına yasladı ve umutsuzca o anla ilgili her şeyi hatırlamaya çalıştı.

Ama çok geçmeden Aiden geri adım atıp kıyafetlerini düzeltti. Sonra döndü ve odadan çıktı. Arkasına bile bakmadı. Thomas'ı yatağında öylece bıraktı. Tıpkı Thomas'ın o gece kütüphanede yaptığı gibi. Aiden'ı orada öylece bırakmıştı. Nesi vardı bunun? Tüm hayatını, kusurları ve her şeyiyle onu isteyen tek kişiyi reddederek harcamıştı.

Çünkü onu hak etmiyordu. Aiden daha iyisini hak ediyordu. Ama Thomas onun gidip daha iyisini bulmasına asla izin vermemişti. Onu orada, sefaletinin içinde hapsedmişti.

Çünkü sefalet arkadaşlığı severdi ve Aiden, Thomas'ın artıklarını alacak kadar hasarlı, yeterince muhtaçtı.

Bu lanet şantajcı ne istiyorsa Thomas ona verecekti. Sonra da ailesinin onu bu sefaletten sonsuza dek kurtarmasına izin verecekti. Belki o zaman Aiden sonunda Thomas'ın narsisizminden, aşkın ya da kefaretin bu berbat versiyonundan ya da Thomas'ın son yirmi yıldır ikisine de yaptığı her neyse ondan kurtulabilirdi.

Ölüm Thomas'ın hak ettiğinden daha lütufkârdı ama hepsi için en iyisi buydu. Ailenin üzerindeki kanserden kurtulacak ve hepsinin olmak istedikleri kişi olmalarına izin verecekti. Onlara hiç sunmadığı seçeneği sunacaktı.

Yatağa uzandı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Sadece uyuması gerekiyordu. Neredeyse öğlen olması önemli değildi. Güneşin pencereden içeri girmesi ya da sadece birkaç saattir uyanık olması önemli değildi. Uyuyacaktı. Ve uyandığında, Aiden'a hikâyesinin bir sonraki bölümünü anlatacak ve işi olurlarına bırakacaktı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Artık yapamazdı.

Aiden daha havlusunu yerine bile koyamadan Thomas'ı terk etti, kendi odasına kaçtı ve yatağa uzandı. Yastığıyla gözlerini kapattı, az önce aralarında geçenler neredeyse anında gözünün önüne geldi. Sadece bu kısa bakışlar bile tenini yakıyordu.

Nesi vardı bunun? Her seferinde. Thomas ne zaman parmağını Aiden'a doğru uzatsa, ucuz bir çim sandalye gibi katlanıyordu.

Her zaman. Zaman.

Ama nasıl yapamazdı? Anında tatmin olmak onun doğasında vardı. En iyi gününde bile dürtü kontrolü sıfırdı ve istediği, arzuladığı, heyecan duyduğu bir şey tam oradayken, istekliyen... hatta yalvarırken, hayır deme yeteneğinden yoksundu.

Biter bitmez canının böyle yanacağını bilse bile. Ama bu konuda öfkelenecek enerjiyi bile toplayamıyordu. Ailesi hakkında konuşmak Thomas'ı zihinsel olarak çökertmişti. Yüzünün her yerinde bu yazıyordu. Aiden'ın içinden çekip çıkardığı hikâye -her neyse- pençelerini

onu tamamen dışarı çıkardı. Çektiği acı Aiden'in öfkesini dindirmiş, geriye görmezden gelinmesi yüz kat daha zor olan derin bir sızı bırakmıştı.

Telefonu yan masanın üzerinde titremeye başladı ve dikkatini çekti. Bir an kaşlarını çatı, sonra Lola'nın alaycı sesini bekleyerek bakmadan cevap verdi.

"Merhaba," diye homurdandı.

"Ne oluyor, Aiden? Aklını mı kaçırdın sen?" Hayır. Lola değil.

Aiden doğruldu, kalbi duracak gibiydi. "Noah?"

Genç adamın sesindeki öfkenin yerini hemen şaşkınlık ve biraz da kızgınlık aldı. "Evet, cevap vermeden önce bakmadın mı?"

Hayır. Unutmamıştı. Bu numaranın sadece Thomas'ta olmadığını unutmuştu. Noah Thomas'ın ikinci adamıydı, dolayısıyla Aiden'in acil durum irtibat numarasının onda olması gayet mantıklıydı. Noah'nın yorumunun retorik olduğunu varsayarak görmezden geldi. "Ne oldu?"

"Ne oldu?" Noah bir kez daha sinirlenerek tersledi. Sesi bir oktav yükselince Aiden irkildi. "Ne oldu? Şu anda ciddi misin, Aiden? Babamı kaçırdın. Ne demek ne oldu?"

Aiden gözlerini devirdi, Noah'nın somurtkan ses tonuyla mutsuzluğu geçici olarak durdu. "Babanı ben kaçırmadım, seni drama kraliçesi."

Nuh kızgın bir ses çıkardı. "Gecenin köründe babamızla birlikte kaçtınız mı kaçmadınız mı?"

Adam'ın bozuk sesi arka planda duyulabiliyordu, sanki bir lokma yemeğin etrafında konuşuyormuş gibiydi. "Bin dolara göre kaçıp evlenmişler... sonunda."

Noah onu hoparlöre almış olmalı. "Adam'a siktirip gitmesini söyle. Ve artık kim kaçmak diyor?" Aiden konuyu saptırmak için elinden geleni yaparak, bunu masum ve kolayca düzeltilebilecek bir şey olarak görmelerini umarak sordu. "En iyi ihtimalle şafaktan önce ayrıldık."

"Götlük yapma, Aiden," diye mırıldandı Noah.

Aiden kendine rağmen gülümsedi. "Bu benim varsayılan ayarım, Noah."

Noah düştü Sessiz, zorlamak Aiden için Dinle için ve sesler . Adam'ın köpekleriyle hoyratça oynadığı duyulabiliyordu. Aiden daha fazla bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi ama tam Noah'ın adını söyleyecekken çocuk konuştu, bu sefer sesi on yıl öncesine aitti

daha genç ve biraz daha korkmuş.

" oluyor, Aiden? Cidden. Ona kim ve neden şantaj yapıyor? Onun ne yaptığını düşünüyorlar? Ailesini öldürdüğünü mü ima ediyorlar? Çünkü bunun delilik olduğunu biliyorsun. Neden bundan haberimiz yok? Neden bizi değil de seni aradı? Neden Calliope'ye tüm hikayeyi anlatmadın? Bu konuda ne yapıyoruz? Nasıl-"

Noah giderek daha fazla üzülürken Aiden telefonu kulağından çekti ve sonunda araya girerek, "Tanrım, evlat. Nefes al. Sadece... sadece nefes al, dostum."

Aiden, Noah'yla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildi. Belli ki Thomas'ın gittiğini bilmelerini bekliyordu, Calliope'ye de bu yüzden söylemişti. Ama videoyu nereden biliyorlardı? Yoksa başka bir şey mi ? Şantajcı aileyle temasa mı geçmişti? Mesajın başka kopyalarını mı göndermişti?

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, belki Nuh bir şekilde balık tutuyordur diye.

Noah alay etti. "Babama gönderilen şantaj videosundan bahsediyorum. Neden bize bundan bahsetmedin? Neden babamı kaçırdınız ve Calliope'a endişelenmemesini söylediniz?"

Aiden kaşlarını çatı. Videoyu nereden biliyorlardı? Başını iki yana salladı. Kahrolası Calliope. Thomas'ın e-postalarını izliyor olmalıydı. Bütün yazışmalarını okuyor muydu? Thomas'la son yirmi yılda yazıştıkları hararetle e-postaları düşündükçe kalbi hızla çarpıyordu. Hay sikeyim. Çok meraklı biriydi.

"Thomas'ı ailesinden uzaklaştırmak için yanıma aldım. Eğer biri onun peşindeyse, biz gidince hepiniz daha güvende olursunuz. Bunu çözmeye çalışıyorum."

"mı?" Noah , bıkkınlığı her halinden belliydi. "Biz olmadan mı? Ailesi olmadan mı? Ailemiz olmadan mı? Calliope olmadan mı? Nasıl?"

Adam odanın öbür ucundan, "Müstakbel üvey babanla böyle konuşulmaz," diye seslendi. Aiden oflayıp pufladı. Adam'ı bir daha gördüğünde suratına bir yumruk indirecekti. Bu bir sözdü.

"Adam," diye tersledi Noah. "Bunu daha ciddiye almalısın." "Neden? Babam kimseyi öldürmedi. Bazı serserilerin ne dediği umurumda değil. Bu adamı bulup içini dışına çıkaracağız ve her şey normale . Rahatlaman gerek. Kendine bir anevrizma vereceksin düşünden önce," dedi Adam.

"Sonunda bir tarih belirlediniz mi?" Aiden sordu.

"Seninkini ve babaminkini kastetmişim," dedi Adam, sonra da bir süper kötü gibi kıkırdadı. "Sen daha mihraba bile varamadan nişanlını öldüreceğim,"

Aiden Noah'a söz verdi.

Noah uzun uzun iç çekti ve sonra sordu: "Bu ne kadar ciddi? Bunu biz olmadan yapamayacağını biliyorsun, değil mi? Aileye ihtiyacın var. Calliope'ye ihtiyacın var."

Aiden burnundan bir nefes çekti. Thomas bu çocuklara her gün nasıl tahammül ediyordu? "Benim de bağlantılarım var, biliyorsun. Bu işi para kazanmak için yapıyorum, unuttun mu?"

Adam'ın sesi aniden kulağına çalındı, sanki şimdi telefonun ya da nişanlısının üstünde yatıyormuş gibiydi. "Aldatan kocaları yakalıyorsun, kardeşim. Sen FBI değilsin. Calliope bile o videoda bir şey bulamadı ve kare kare arıyor."

Bu rahatsız ediciydi. Onlara henüz şantajcının izini sürmeye çalışmadığını ve videoyu incelemeye bile başlamadığını söylemedi.

"Buradaki oyun planı nedir?" Noah sordu.

Noah ne zaman bu kadar büyümüşü? Sesi tıpkı Thomas gibi geliyordu. Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kalktı. Her nasılsa Thomas, Nuh'ta umutsuzca istediği sadık yardımcısını ve oğlunu bulmayı başarmıştı. Noah, Thomas'ın vizyonuna inanıyordu. Kötüleri anti-kahramanlara dönüştürmenin faydasını gerçekten görmüştü.

"Thomas'ın ne bildiğini öğrenene kadar bunu çözmeye başlayamayız bile. Thomas'ın ailesinin ölümünü araştıran biri var. Davayla kimin ilgilendiğini görüp ilerleyebileceğimizi umuyorum. Eğer Calliope'un elinde video varsa, o zaman bu analizi ona bırakacağım."

Hoparlörün üzerinden bir şeyin sürtünme sesi geldi ve ardından Noah, "Babam... Babam bir şey söyledi mi? Videonun ima ettiği şey hakkında? Gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsun? Sence kendi ailesini mi öldürdü, Aiden?"

"O yapmadı bebeğim. O bizim gibi değil," dedi Adam, Aiden cevap vermeden önce.

Aiden, Adam'ın Thomas'a duyduğu güvenin ne kadarının Noah'yı rahatlatmak için sahte olduğunu merak ediyordu. Ama belki de Adam gerçekten babasının cinayet işleyebileceğini düşünmüyordu. Elbette Adam bunu bir zayıflık olarak görebilirdi. Ama Noah'nın güveninin sarsıldığı açıktı. Thomas'ın ihtiyacı olan son şey Nuh'un ve duygular grubunun geri kalanının ona olan inancını kaybetmesiydi.

"Tabii ki hayır," diye onu rahatlatmıştı Aiden. "Bak, bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım. Ailesine her ne olduysa kötü olmuş. Ve belli ki bu konuda kendini suçlu hissediyor. Ama baban asla masum bir insana zarar vermez."

"Ebeveynler nadiren masumdur," dedi Noah acı bir şekilde.

"Ama kardeşleri de öldürüldü," diye hatırlattı Aiden ona. "Onlar çocuktuk. Tommy asla bir çocuğa zarar vermez. Bunu sen de biliyorsun."

Adam'ın boğulurken çıkardığı ses, şok edici bir şey söylediği konusunda onu uyardı.

"Az önce ona Tommy mi dedin?" Noah şaşkın bir ses tonuyla sordu.

Aiden yüzünün kızardığını hissetti. Kızarmıştı. Gerçekten de öyle olmuştu. "Noah," diye uyardı.

Thomas'a taktığı duygular grubu sohbetine girmesine gerek yoktu. Aiden'in dahil olmadığı.

"Ne? Bunu söyleyen sendin," dedi Noah, sesi alaycı bir masumiyetle doluydu.

"Sakın diğerlerine söylemeye kalkma," diye mırıldandı Aiden.

Noah kıs kıs güldü. "Biz konuşurken Adam'ın kardeşlerine mesaj atmadığını mı sanıyorsun?"

"Biz onun kardeşi değiliz. O bizim yeni üvey babamız," diye

Adam. "Adam, hıyarlık etmeyi kes," diye tersledi Noah.

Adam, Aiden'in daha önceki ifadesini kendi sesiyle kaba bir şekilde alay ederek taklit ederek, "Bu benim varsayılan ayarım gibi bir şey, Noah," dedi.

"Adam," dedi Noah, Adam'ın bir köpek gibi mızızlanmasına neden olacak kadar sert ses tonuyla.

"Babamı başka bir nedenle kaçırmadığına emin misin?" Noah sordu.

"Noah," diye tersledi Aiden.

Adam'ın sesi yine hoparlörden geliyordu. "Bu senin sorunun, Aiden. Sana sunulan fırsatları asla değerlendirmiyorsun. Ona sonsuza dek aşık . İkiniz bunca zaman sonra nihayet baş başasınız. Belki de, bilirsin, bu zamanı kendi yararına kullanmalısın?"

"Ona sonsuza dek aşık olacaksın." O kadar belli miydi? *Onlar bu* kadar belli miydi? Evlat edinmeyi tersine çevirdiği zaman mıydı? Ondan önce mi? Kütüphanedeki gece. Adam, Noah ile tanıştıktan hemen sonra. İşler o zaman değişmişti. Yasal hale getirmeden önce. Kızgın mıydı yoksa utanmış mıydı emin değildi. Belki ikisinden de biraz.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye mırıldandı.

Noah geri döndü. "Sizler kurnaz değilsiniz, dostum. Herkes biliyor. Hepimiz biliyoruz. Hepimiz seni destekliyoruz. Hepimiz bu işi çözmenizi istiyoruz.

artık eve dönebilir ve bir tür antisosyal hayatta kalma delisi gibi ormanda yaşamayı bırakabilirsin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum?" Aiden yalan söyledi.

"Aman Tanrım. Gerçekten görmediğimizi mi sanıyorsun?" Noah sordu. "Bizim bilmememiz gereken gizli toplantılar yapıyorsunuz. Yakınıınızda bir ev aldı, yakınıınızda arabaları var, size en yakın havaalanında bir jet tutuyor."

Aiden, "İş için," demeyi başardı.

Noah sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Seninle konuşmak için bahane olarak sana daha fazla iş veriyor. Ondan uzak durmaya çalıştığında suratını asıyor. Kişisel olarak ilgilenmekte ısrar ettiği tek kişinin sen olduğunu biliyor musun? Sadece seninle. Ve sen hiç evde olmasan da babam günde yüz kere senden bahsetmek için milyonlarca neden buluyor."

Aiden, "Bazı şeyleri yanlış anlıyorsun," dedi.

"Ona her FaceTime yaptığında saçını kesiyorsun." Kesmedi. Kesmedi mi? "Babamdan hiç bahsetmiyorsun. Ondan bahsetmemek için elinden geleni yapıyorsun, o yokmuş gibi davranacak kadar ileri gidiyorsun ama FaceTime'da -Tanrı'nın ve herkesin önünde- sanki oradaki tek kişi oymuş gibi ona bakıyorsun ve o da öyle yapıyor. Bu... garip."

Aiden ağzını açtı ve ne diyeceğini bilemeyerek tekrar kapattı. "Evet, siz ikiniz çok tuhafınız, bir toplantı yapmak zorunda kaldık.

Bunu tartışalım," dedi Adam.

Noah homurdandı. "Bunu tartışmak için bir toplantı düzenlemek zorundaydınız."

Adam, "Bunu en başta söyleyen sendin," diye karşı çıktı.

Aiden dişlerini sıktı, didişmelerinden bıkmıştı. "Sen ne?"

"Bir toplantı ayarladım. Devam et dostum," dedi Adam. "Herkes Thomas'ın mutlu olmasını istiyor. Onu sen mutlu ediyorsun. Onu çabuk sinirlenen, gündüz içen bir deli yapmadığın zamanlarda. Ama bence sonsuza dek birlikte olmanız bunu düzeltecektir."

Bu konuşma Aiden'ı öldürüyordu. Elbette bunu istiyordu. Onu tanıdığından beri bundan başka bir şey istememişti. Ama son yirmi yılda o kadar çok sallanmış ve elinden alınmış ki, bir daha ona uzanacak gücü ya da cesareti kesinlikle yoktu. Thomas'la yalnız kalmak bile yeterince mazoşistti.

"Her ne yaptıysa... ailesine her ne olduysa... bu onu mutluluğu hak etmediğine ikna etti. Eğer bu ilişkiyi bitirmezsem hayatının geri kalanını kendine ve dolayısıyla bana işkence ederek geçirecek. Ailesine ne olduğunu ve neden bunun tüm hayatını şekillendirmesine izin verdiğini öğrenene kadar bu kulübeden ayrılmıyoruz. Bu şantajcayı bulup cezalandırdıktan sonra hayatıma geri döneceğim... tek başıma. İlk ve son kez. Thomas ondan sonra ne isterse yapabilir."

"Aiden-"

Aiden, Noah'nın sözünü kesti. "Calliope videoya ara verirse beni arasın. Aksi takdirde bizi yalnız bırakın. Döndüğümüzde geri geleceğiz."

Noah konuşmaya devam edemeden bağlantıyı kesti. Ayağa kalktı ve merdivenlerden inerek oturma odasının köşesine sıkışmış bara gitti. Kendine iki parmak viski doldurdu ve şöminenin önündeki büyük koltuğa yayılıp alevlere baktı.

O ve Thomas ne zamandır kamuoyunun bilgisi dahilindeydi? Bir süredir, öyle görünüyordu. Aiden bu konuda ne hissedeceğini bilemiyordu. Bir yandan, en azından Thomas artık birlikte olmamak için bahane olarak ailenin arkasına saklanamayacaktı. Ama öte yandan, bu konuda alacakları azarın miktarı acı verici olmanın ötesine geçecekti.

Eğer bunu atlatabilirlerse. Adam endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyor gibiydi. Bunun sıradan bir kötü adam olduğunu düşünüyordu ama bu hiç mantıklı değildi. Bunları kim biliyordu? Thomas olay yerinin fotoğraflarının var olmaması gerektiğini söylemişti. Ama vardı. Vardı ve birisi bunca zamandır onların üzerinde oturuyordu... ne için? Ne amaçla? Kimin intikamını almaya çalışıyorlardı?

Thomas'ın çocukları dışında hiç Mulvaney kalmamıştı. Teyzeler ya da amcalar yok. Yeğenleri de. Hepsi ölmüştü. Geriye polisler kalmıştı. Belki bir savcı. Ama içlerinden biri Thomas'a şantaj yapmak için neden bu kadar beklemişti? İçlerinde hâlâ hayatta olan var mıydı? Bu dava neredeyse kırk yıl önce olmuştu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Daha fazla bilgi almak için Lola'yı taciz etmek istiyordu ama elinde bir şey olsaydı arardı. Ayrıca diğer davalarına da bakıyordu. Bu konuda da başının etini yiyemezdi.

Thomas'ı görmeden önce duymuştu ama köşeyi döndüğünde Aiden'in kalbi yine de hızla çarpmaya başlamıştı. Gri eşofman altı ve gözlerini aynı açık tonda gösteren soluk mavi kapüşonlu bir tişört giymişti.

"Akşam yemeğinden önce seni tekrar burada görmeyi beklemiyordum," dedi Aiden. "Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım." Aiden'in elindeki içkiye şöyle bir baktı.

ve kaşlarını çatı. "Bu şeyle mi ilgili..." Yukarı doğru işaret etti. "Üst kat mı?"

Aiden başını salladı ve büyük bir yudum daha aldı. "Hayır. Video Calliope'ta. Şu anda biz konuşurken o analiz ediyor."

Thomas'ın kaşları çatıldı. "Onları dahil etmediğimizi sanıyordum." Aiden homurdandı. "Ben de öyle. E-postalarını incelediğini biliyor musun?"

"Ne?" Thomas dedi ki. "Kim?"
konuşmayla.

Aiden bunun acısını neden Thomas'tan çıkardığını bilmiyordu. Çocuklarının meraklı olması onun suçu değildi. Ya da belki öyleydi. Reşit olduklarında pek fazla gözetim altında değillerdi. Thomas büyürken hepsine çok katı davranmıştı ama her biri on sekiz yaşına geldiğinde yumuşamıştı.

Aiden hariç hepsi.

Ama dürüst olmak gerekirse, Aiden geldiğinde neredeyse on sekiz yaşındaydı. İkisi de birbirleriyle ne yapacaklarını tam olarak bilememişlerdi. Aiden dünyanın en büyük geliştirirken, Thomas da

Ona küçük bir kardeş gibi, bir gün gelecekteki çırağı olabilecekmış gibi davranıyordu, tıpkı Noah'nın şimdi olduğu gibi. Her şey çok çabuk karışmıştı.

"Evet, çocuklarının birbirimize aşık olduğumuzu düşündükleri için kaçtığımızı umduklarını biliyor musun?" Aiden sordu.

"Ne?" Thomas her yeni ifadede daha da şaşkın ve sıkıntılı görünerek tekrar "Ne?" dedi. "Onlara 'ocuklarım' demeyi kes," diye havadan alıntı yaptı.

Aiden yine onu görmezden geldi. "İkimiz hakkında gizli toplantılar yapıyorlar. Birlikte olmamız gerektiğini düşünüyorlar, böylece... bize ne diyorlardı? Doğru ya, antisosyal bir hayatta kalma delisi ve çabuk sinirlenen, gündüz içen bir deli."

Thomas ağzını birkaç kez daha açıp kapadıktan sonra "Ah" demeye karar verdi.

Aiden homurdandı. "Evet,
oh." "Aiden-"

Aiden parmağıyla onu işaret etti. "Kendini tehlikeye atarak benden özür dile, Mulvaney. Yemin ederim, bunu kaldıramam. Sorun yok. Biz iyiyiz. Her şey yolunda. Bir içki iç. Kendini toparlamak için ne yapman gerekiyorsa yap çünkü geçmişinle ilgili konuşmamız henüz bitmedi."

Thomas, Aiden'in tavsiyesine uymuş görünüyordu, karşısındaki koltuğa oturmadan önce kendine bir içki doldurmak için yürüdü. "Yarına kadar bekleyemez mi?"

Aiden bardağının kenarından onu izledi. "Sen söyle. Birisi seni katil olarak dünyaya ifşa etmek istiyor. Suçlu gibi davranmak için elinden geleni yapıyorsun. Kendi sefaletinde boğuluyorsun. Çocukların zaten davanın peşinde ve ben tüm hikâyeyi öğrenene kadar bu kulübeden ayrılmayacağız. Bunun nasıl sonuçlanacağına sen karar ver."

Thomas bardağın tamamını bir dikişte yuttu ve aralarındaki küçük masanın üzerine koydu. "Sana ne yapabileceğimi söyleyeceğim."

"Bana her şeyi anlatacaksın," diye düzeltti Aiden.

Thomas hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Durum tersine dönseydi ne derdin? Saklanmama izin verir miydin?"

Thomas çenesindeki kaslar seğırene kadar dişlerini sıktı ve başını salladı. Aiden'in haklı olduğunu biliyordu. Thomas öyle ya da böyle bu sırrı ondan zorla çıkaracaktı. Aiden da aynısını yapacaktı. Olayların özüne inmek için gerçeğı bilmeleri gerekiyordu.

"Önce bir içkiye daha ihtiyacım var," dedi Thomas bardağını doldurmak için ayağı kalkarak. "İki tane iç. Yardımcı olur," diye söz verdi Aiden.

İçki her zaman Thomas'ın dilini çözerdi, genellikle ikisinin de zararına olurdu. Bugün, Aiden bunu kendi avantajına kullanacaktı.

Bir kez daha karşısına oturduğunda, Aiden onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bana Shane'den bahset. Bana her şeyi anlat."

SEVEN

THOMAS

"Nerede kalmıştım?" Thomas sordu. "Shane'in art niyetleri," dedi Aiden nazikçe.

Aiden'in sabırlı ses tonu karşısında Thomas'ın içinde bir şeyler öldü. Onun düşmanca, öfkeli, tartışmacı olmasını kaldırılabildi... ama bunu değil. Yumuşaklık değil. Lanet olsun. Bunu yapmak istemiyordu. Bu hikâyeyi anlatmak istemiyordu. Hayatının en kafa karıştırıcı üç yılını tutarlı bir anlatıya nasıl sıkıştırabilirdi?

Gerçekten de hayatı boyunca ailesinin cinayetlerindeki rolünü itiraf etmeden yaşayabileceğini düşünmüş müydü? Bardağını yumruğuyla kavradı, en azından kelimeleri çıkarabilecek kadar uzun süre titremesini bastırmaya çalıştı. Belki de kendini soyutlaması gerekiyordu? Hikâyeyi klinik olarak, bir hastanın başına gelmiş gibi mi anlatmalıydı? Bu her şeyi kolaylaştırır mıydı? Kolaylaşmayı hak ediyor muydu ki?

Hayır. O yapmadı.

Thomas derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Geriye dönüp baktığımda, sanırım gururum okşandı. Shane sahip olduğum tek şeydi. Tek arkadaşım. Onu seçmek zor bir karar değildi. bir karar bile değildi. O benim tek seçeneğimdi. Ama Shane'in milyonlarca arkadaşı vardı ve o beni seçti. Benim için hepsini görmezden geldi. Onlar

anlamadı. Dürüst olmak gerekirse ben de anlamadım. Ama minnettardım. On üç yıl hayalet olarak yaşadktan sonra, sonunda biri beni gördü. Beni seçti. Ben..." Thomas gözlerini kapattı. "Kolay bir hedef."

Shane'in ilgisi karanlıkta yaşadktan sonra yüzüne vuran güneş gibiydi ama Thomas bunu söylemedi. Shane bu övgüyü hak etmiyordu. Her şey o kadar yapmacıktı ki. Ne kadar aptal ve saf olduğunu düşünmek midesini bulandırıyordu.

"Beni diğerlerinin bizim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamadıklarına ikna etti. Her şeyi talep eden ama bize hiçbir şey vermeyen ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı. Beni korudu, konuştuğumda dinledi, duygularımı onayladı, ailelerimizin partilerinde benimle saklandı. Kimsenin beni onun gibi anlayamayacağına beni ikna etti."

Anılar geri gelirken Thomas'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Shane'in gülümsemesi. Thomas bir zamanlar bunun dünyadaki en iyi şey olduğunu düşünmüştü ama şimdi şeytani görünüyordu - Shane'in kendisi kadar şeytani ve hilekâr.

"Thomas..."

Sessizliğe gömüldüğünü fark ettiğinde başını salladı. "Ne yaptığını bilmiyordum."

Thomas, Aiden "Ne demek istiyorsun?" diyene kadar kelimeleri yüksek sesle söylediğini fark etmemişti.

"Geriye dönüp baktığımda, gerçekten ders kitabıydı. İzolasyon. Bu konuda yardıma ihtiyacı yoktu. Ben zaten yalnızdım. Sonra içki geldi. Beni sarhoş edecek kadar değil ama beni daha açık hale getirecek kadar. Ondan sonra porno geldi. Erkeklerin birbirlerine yardım etmesi tamamen normaldi."

"Diyorsun ki-"

Thomas onun sözünü keserek, "Şimdi anlıyorum tabii," dedi. "Bakım... bakım. Ama o zamanlar sadece onu mutlu etmek istiyordum. Benden hoşlanmaya devam etmesini istedim. Çok tatlıydı. Eşcinseldim. Zaten ona karşı büyük bir aşk beslemiyor değildim, ama onun istediği şeye hazır değildim. Neredeyse

on üç, o ise neredeyse on altı yaşındaydı. Bunun ne kadar büyük bir yaş farkı olduğunu şimdi anlıyorum. Ama o zamanlar öyle hissetmiyordum. Çok derindeydim."

"Sen ve o..." Aiden sözünü kesti.

Thomas başını salladı ve içkisinden bir yudum daha alarak alkolün etkisini azaltmasına izin verdi. Aiden cümlesini bitirmediği için minnettardı.

"Bir şekilde yavaş yavaş ama aynı zamanda bir gecede oldu. Bir şeyler yapıyorduk... cinsel olarak, ama sonra arkadaşlığa geri dönüyorduk. Sonra birdenbire erkek arkadaşı olduğumu ama bunu bir sır olarak saklamamız gerektiğini söyledi. İnsanların anlamayacağını söyledi. Hiç sormadı bile, sadece öyle olduğunu söyledi. Ben de her zamanki gibi bunu hiç sorgulamadım."

"On üç yaşındaydın."

Thomas dönüp Aiden'a, sonra da ateşe baktı. "Dahi seviyesinde bir IQ'm vardı. Psikoloji okuyordum. Uyarı işaretlerini görmeliydim." "Bu başka birinin başına gelseydi bunu söylemezdin," dedi Aiden.

ona güvence verdi.

Bu doğrudu. Ama başka kimsenin başına gelmemiştir. Thomas'ın başına gelmişti. O daha iyi bilmeliydi. Uyarıları görmeliydi. Onlar her yerdedi. Kırmızı bayraklar. Alarm zilleri. Sirenler. Thomas hepsini görmezden gelmişti.

"İlk başta güzeldi. Sadece ikimizin arasında bir sır gibiydi. Ama hemen sonra tuhaflaşmaya başladı. Kıskanç. Sahiplenici. Kafam çok karıştı. Bir an en iyi arkadaşımdı, bir an sonra ufak bir şey için bana kızıyordu. Bir kızla konuşmuştum, başka bir çocuğa çok uzun süre bakmıştım, bir öğretmene gülümsemiştim. Kendimi sürekli özür dilerken buluyordum. Kırbaç darbesi alıyordum."

"Beni kıskandırmayı seviyorsun. Sürekli ilgi görmemeye dayanamıyorsun."

"Ben ne yaptım?"

"Bu gece yurttaki odana geri dönmelisin. Zaten bir şey yapacak değildik."

"Durumun zehirli olduğunu anlamadım. Kötü niyetli görünmüyordu. Dramatik görünüyordu sanırım. Ama benim ailem de çok dramatikti. Sürekli itme ve çekme normal geliyordu. Kendini kötü hissetme, özür dileme ve sonra onun ilgisini geri çekme döngüsü... bildiğim şeydi. Yıllarımı ben yokmuşum gibi davranan ebeveynlerle geçirdim, bu yüzden Shane'in bu kadar sahiplenici olması iyi hissettirdi."

Bundan sonraki kısım hakkında konuşmak istemiyordu. Özellikle de Aiden'la. Thomas'ın en kötü halini zaten görmüştü ama bu sadece kazanmış bir katman daha demekti. O zaten büyük bir açık yaraydı. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

"Zaten yaptığımızdan daha fazlasını istiyordu... fiziksel olarak. Her şeyi istiyordu ama ben korkuyordum. Bu konuda sürekli kavga ediyorduk, neredeyse her gece beni daha fazlasını yapmaya zorluyordu, ta ki ben uyumaya korkana kadar çünkü onun bana dokunmasıyla uyanacağımı biliyordum."

"Aynı yatakhane mi paylaştınız?"

"Hayır. Ama kilitli bir kapı Shane'i hayatında hiç durdurmadı. Bir şey istedi ve aldı. Bunun dışında. Benimle." Thomas içkisinden sağlıklı bir yudum aldı. "O zamanlar on dört yaşındaydım ve o neredeyse on yedi yaşındaydı. Sekse 'ihtiyacı olduğunu' anlamam için her yolu denerdi. Bunun önemli bir şey olmadığını. Ama kafamda bir şey vardı... Hazır değildim. Sonunda durdu."

"Durdu mu?"

"Evet, şefkatli olmayı bıraktı, samimi bir şeyler yapmak istemeyi bıraktı. Bana bir ilişkiye hazır olmadığımı sorun etmediğini söyledi, oysa ben öyle dememiştim. Sonra eve Holly'yi getirdi."

"Holly mi?" Aiden yankılandı.

Kızın yüzünü görmenin verdiği acıyı hatırlayınca Thomas'ın içinde bir acı uyandı. Thomas'ın sahip olmadığı her şeye sahipti. Güzeldi. Zeki. Komik. Yaşına uygun.

"Mm. Onu ailemin Noel partisine getirdi. Onu herkese kız arkadaşı olarak tanıttı. Onu duyduğumdan emin oldum. Bütün gece onun üzerine titrediğini görmemi sağladı. Sinirlendiğimde beni yukarı sürükledi ve ihtiyaçları olduğunu, beni sevdiğini ama Holly'nin gerçek bir ilişki için yeterince büyük olduğunu söyledi. Yetişkinlerle ilgili konularda bebek gibi davranmayı bırakıp Holly'nin kız arkadaşı olduğunu kabul edersem, her şeyin eski haline dönebileceğini söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?" Aiden sordu.

Thomas gözlerini kapadı ve başını sandalyeye yasladı. "Yani yalnız kaldığımızda öpüşür, öpüşür, oynayırdık. Daha fazlasını yapmam için beni sürekli zorlardı ama Holly oradayken ben sadece onun arkadaşığıydım. En azından başlarda."

Thomas devam etmeyince Aiden ayağa kalktı, bardağını aldı ve bir kez daha oturmadan önce yeniden doldurdu. Thomas sağlıklı bir yudum daha aldı. Daha kısa ve öz konuşabilmeyi diliyordu. Saçmaladığının farkındaydı ama o zamanlar çok şey olmuştu. Bir oturuşta paylaşamayacağı kadar çok şey. Acıyı, işkenceyi, hayatında ona şefkat gösteren tek kişiyle nerede durduğunu asla tam olarak bilememenin sürekli itişini ve çekişini açıklamanın hiçbir yolu yoktu.

"Bizi satranç tahtasındaki taşlar gibi itip kakıyordu. Ama ilk başta ikimiz de fark etmedik. Ne kadar kaçabileceğini görmek istiyordu. İstedğini yapmayı reddetmeden önce bizi ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyordu. Bu onun için bir oyundu. Beni kıskanıyordu. Tabii ki ben de onu kıskanıyordum. Ondan nefret ediyordum. Güzel, tatlı ve sosyal olarak kabul edilebilir biriydi. Tam da Shane McAvoy'un çıkması gereken kişi. Onun istediği de buydu."

"Sizi birbirinize karşı kıskırtıyordu."

Thomas başını salladı. "Ve işe yaradı. Shane'e istediğini vermek için ikimiz de çok çalıştık. Hatta ben... konu seks olduğunda onunla mücadele etmeyi bıraktım. İstedğini almasına izin verdim. Bunu yaparsam Holly'den kurtulacağını düşündüm. Ama öyle olmadı. İkimizi de istiyordu. Birlikte."

"Birlikte mi?"

Thomas başını salladı. "Bizi birlikte bulması için her şeyi ayarladı. Sanki onun tepkisini ölçmek istiyordu. Sanırım bir şekilde onun da katılmak isteyeceğini umuyordu. Ama o dehşete kapıldı. Kalbi kırılmıştı. Aklını kaçırdı, Shane onu kapıya doğru itip hepimiz onun yurt odasında yakalanmadan önce ağzını kapatmak zorunda kalana kadar çığlık atıp ağladı."

Kadının sözleri Thomas'ın kafasında hâlâ kristal berraklığında yankılanıyordu. *"Hep onu seçiyorsun. Her zaman. İkinizin arasında garip bir şeyler olduğunu biliyordum. Çok iğrençsin. O küçük bir çocuk ve senin ailen. Herkese ne yaptığını söyleyeceğim."*

"Bütün okula söylemekle tehdit etti. Ailelerimize söylemekle tehdit etti. Çok korkmuştum. Bunu düzeltmesi için ona yalvardım. Eğer ailemiz öğrenirse, bir daha asla gün yüzü göremezdim. Beni kesinlikle denizaşırı bir yere gönderirlerdi. Shane çok sakindi. Bana endişelenmememi söyledi. Kimsenin ona inanmayacağını söyledi."

"Söyledi mi?"

Thomas şöminedeki alevlerin dansını izledi ve başını hafifçe salladı. "Hayır. Hiç şansı olmadı. Shane daha dedikodu yaymaya başlamadan önce onun güvenilirliğini yerle bir etti. Onu başka bir kız için terk ettiğini ve kızın sadece ödeşmeye çalıştığını söyledi. Onu itibarını mahvetmekle tehdit etmişti. Kimsenin gerçeğe inanmamasını sağlamak için iyi bir iş çıkarmıştı. Bu yüzden ona saldırdığını söylediğinde kimse ona inanmadı. Ben bile."

"Saldırıya uğradım..."

Thomas bardağının kalanını da devirdi. "Evet. Yurt odasında ona tecavüz ettiğini iddia etti."

"Öyle mi yaptı?"

"Muhtemelen," dedi Thomas. "O zaman ona inanmamıştım. Beni hiç zorlamamıştı. En azından gerçekten. Kandırdı, zorladı, manipüle etti, evet. Ama doğrudan zorla...hayır. Kendimi sadece kızgın olduğuna ikna ettim."

ondan ayrıldığını, beni seçtiği için kızgın olduğunu söyledi. Bu inkarımı sürdürmemi kolaylaştırdı. Ondan sonra yine sadece ikimiz vardık. Seks, onun tüm dikkati için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu."

Thomas sessizce öfkelenen, ağzı sert bir çizgiye dönüşmüş ve çenesi gerilmiş olan Aiden'a bir bakış attı.

"Bu uzun zaman önceydi, Aiden."

"Senden faydalandı. Sen küçük bir çocuktun."

Thomas başını salladı. "İkimiz de çocuktuk. Dürüst olmak gerekirse, eğer orada bitmiş olsaydı, o kadar da kötü olmayabilirdi. Sadece gelecekteki bir terapi faturası. Eğer annemle babam kendi hallerine bıraksalardı, muhtemelen her şey çok daha farklı olurdu."

Aiden'ın bakışları onunkilere kaydı. "Ailen mi?"

"Hayır." Thomas omuz silkti. "Şey, belki. Ne olduğunu bilmiyoruz ama anne babamız konuşmayı bıraktı. Artık ortak partiler, ortak tatiller, aile tatilleri yok. Hiçbir şey yok. Babam artık okulda Shane ile konuşmamam gerektiğini söyledi. Tüm niyet ve amaçlar için, ailenin o kısmı bizim için ölmüştü."

"Hiçbir açıklama yapılmadı mı?"

Thomas başını salladı. "Ailelerimiz kendilerini açıklama ihtiyacı hissetmezlerdi. Sadece itaat edilmesini beklediler. Ama Shane'le çok derin bir ilişkiye girmiştik. Dünyada sahip olduğum tek şey oydu. Beni seven tek kişiydi. En azından o böyle söylüyordu. Beni sevdiğini. Ona inanmıyordum ama de o sözleri duymak istiyordum. Onlar için çaresizdim."

"Senin gibi bir aileyle, onun gibi biri için mükemmel bir hedeftin."

Thomas gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Babamın her yerde casusları vardı. Shane ve benim hala arkadaş olduğumuzu anlaması sadece birkaç hafta sürdü. Beni eve sürükledi, tüm bahar tatilim boyunca odama kilitledi ve bizi tekrar birlikte bulursa beni

İsviçre'de yatılı okul. Kafamda her şey *Romeo ve Juliet* gibiydi."

"Shane'le görüşmeyi bıraktın mı?" Aiden dikkatle sordu.

Thomas başını salladı. "Hayır..." diye başardı. "I-"

"Sen ne?"

Hayatının akışını sonsuza dek değiştirecek olayları harekete geçirdi. Sonunda en zehirli meyveyi yetiştirecek tohumları ekti. İstemedi de olsa hayatı boyunca verdiği en kötü kararı vermişti. O...

"Onları ben öldürdüm," diye başardı, sesi çığdı.

Bu bir kâbusun aşırı basitleştirilmesi idi. Ama yine de doğrudu. İyi ya da kötü, Thomas ailesini öldürmüştü. Ve her şey bir sonraki olayla başladı.

Aiden'in bakışlarının içine işlediğini hissedebiliyordu. "Bu ne anlama geliyor, Tommy?"

Thomas paniğinin boğazına tırmanmaya çalıştığını hissediyordu, kelimeler boğulacakmış gibi hissedene kadar yapışıp kalıyordu. "Çıldırılmışım. Öfkeliydim. Öyle demek istememiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

Thomas onu görmezden geldi, sadece içindekileri dökmeye çalışıyordu. "İki haftalık hücre hapsinden yeni çıkmışım. Günlerdir başka birini ne duymuş ne de görmüştüm. Televizyon yoktu. Radyo yoktu. Kitap bile yoktu. Aklımı kaçırmak üzereydim. Dünyadan tamamen kopmuştum."

"Ne oldu?" Aiden dürttü.

Thomas başını salladı. "Onlardan nefret ettim. Bunu bilmeni istiyorum. Ailemden dünyadaki her şeyden daha çok nefret ederdim. Ama kardeşlerimi severdim. Yakın değildik. Ailem buna izin vermezdi ama ben onları severdim. Onları suçlamadım. Ama onları da hiçbir zaman gazabımın dışında bırakmadım."

"Ne gazabı?"

Thomas yanağından aşağı süzölen gözyaşını sildi. Uzun zamandır gömölö olan bu anıları çekıştirirken içi çalkalandı. "Okula döndüğömdö Shane beni bekliyordö. Tatlı, ilgili ve son iki haftadır eksikliğini hissettiğim her şeye sahipti, bu yüzden yatağında uzanırken ona tam olarak nasıl hissettiğimi söyledim."

"Ki bu..."

"Ona ölmelerini umduğömdö söyledim. Ailemin. Onun ailesinin. Bir araba kazası geçirmelerini ya da uçaklarının gökyüzünden düşmesini umduğömdö söyledim. Sadece gitmelerini istedim. Daha fazla dayanamadım. Bu konuda bir şaka yaptı, ben de güldüm ve ondan sonra bu sadece bir oyun haline geldi. Stres atmanın bir yolu. Ailelerimizi nasıl öldüreceğimiz ve birlikte nasıl kaçacağımız hakkında şakalar yapardık."

Thomas boğazındaki yumruyu yuttu. "Ciddi olmadığımı bilmeni istiyorum. Kulağa hastalıklı ve çarpık geldiğini biliyorum ama onların ölmesini istemedim. Belki de istedim ama Teddy ya da Thea'nın ölmesini istemedim. Onlar bebektö. Böyle olsun istemedim. Öyle demek istemedim."

"Ne oldu?" Aiden bir kez daha sordö. Thomas başını salladı. "Onu kızdırdım." "Onu kızdırdın mı?"

Thomas yavaşça başını salladı. "Başka bir kız ona saldırdığını iddia ederek ortaya çıktı. Shane bunun başka bir yalan olduğunu söyledi. Başka bir kız onunla ödeşmeye çalışıyordö. Ama bu sefer ona inanmadım. Ortaya çıkan düzeni görebiliyordum. Ne zaman sinirlense, saldırganlaşsa, bana kızsö, ortadan kayboluyordö. Holly'nin ona saldırdığını iddia ettiğö gece ve ardından bu yeni kızın iddiada bulunduğö gece tekrar oldu. Belki de o işleri yoluna koyana kadar biraz ara vermemiz gerektiğini söyledim."

"Ve bu onu kızdırdı mı?"

Thomas ona baktı. "Bu onu çok kızdırdı. Shane'in kim olduğuna dair ilk gerçek bakışımıdö. Onun ne olduğunu."

"Neydi o?" Aiden yankılandı.

"Evet."

Aiden oturduğu yerde kıpırdandı. "Hangisi neydi?"

"Çok açık değil mi?" Thomas sordu. "Shane bir psikopattı."

Ders kitabı psikopati bile. Kurnaz. Manipülatif. Suçluluk, pişmanlık ya da empatiden yoksun. Yıllarca kontrolsüz bırakılmış bir psikopat. Thomas olayları kafasında kaç kez gözden geçirirse geçirsin, dönüm noktasının ne zaman olduğunu tam olarak belirleyemiyordu. Ailesinin ölümünü engelleyebileceği bir zaman dilimi var mıydı?

Thomas geri dönmek istedi. Bir zaman makinesi yaratmak ve ailesini lanet olası bir canavara teslim etmesine neden olan söylediği ve yaptığı her şeyi geri almak istedi ama artık çok geçti.

Aiden uzun süre sessiz kaldı ama Thomas devam etmeye cesaret edemedi. Sonunda, "Tommy... Shane aileni öldürdü mü?" dedi.

Tutamadan önce sessiz bir hıçkırık kaçtı. Kendini toparlaması bir dakika sürdü. "Onu görmezden geldim. Onu rahat bırakırsam, Holly'ye yaptığı gibi, sonunda anlayacağını ve beni rahat bırakacağını düşündüm. Ama öyle olmadı. Ben onu görmezden geldikçe o daha da çaresizleşti."

"Onları intikam için öldürdü."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi ama Thomas başını salladı. "Eğer durum böyle olsaydı, belki bununla yaşamının bir yolunu bulabilirdim. İntikamını alan hasta ve vahşi bir çocuk. Ama bunu yapmasının nedeni bu değildi."

"O zaman neden?"

Thomas parmaklarını gözlerine bastırdı ama hiçbir baskı gözyaşlarının akmasını engelleyemedi. "Bunun bana yazdığı aşk mektubu olduğunu söyledi."

"Ne?"

"Onları benim için öldürdü. Beni mutlu etmek için. Beni geri kazanmak için. Bunu yaptı çünkü o hastalıklı kafasına göre aramızda duran tek şey onlardı. Ve mükemmel çözümü bulmuştu."

"Tommy..."

Thomas başını salladı. "Onları öldürdü çünkü ona defalarca aramızda duran tek şeyin onlar olduğunu söyledim ve o da sözüme . Benim yüzümden öldüler."

EIGHT

AIDEN

Aiden ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi. İğrenme mi? Keder mi? Empati mi? Bunların hiçbirini hissetmedi. Hissettiğı şey öfkeydi. Bu kırmızı, zonklayan öfke mantığı ve aklı yok ediyordu. Akıl almaz son hareketiyle birçok hayatı mahvetmeyi başarmış on yedi yaşındaki bir canavarın hayaletine karşı duyduğu öfke.

Shane, Thomas'ın yıllarca kendisine ve Aiden'a eziyet etmesinin sebebiydi. Thomas'ı da öldürebilirdi. Muhtemelen daha az zalimce olurdu. Bir şeye vurmak, çıplak elleriyle onu parçalamak istiyordu. Shane'in yerine öldürebileceğı biri olmasını diledi ama kimse yoktu.

Henüz.

Thomas'a şantaj yapan her kimse, Aiden'ın öfkesi ve hayal kırıklığı için iyi bir çıkış yolu olabilirdi. Sadece onları bulması gerekiyordu. Ve onları bulmak için, Thomas anlatmaya hazır olmasa bile, Aiden'ın hikâyesinin geri kalanına ihtiyacı vardı. Bunu bugün bitireceklerdi. Sonra da Mulvaney'lerin peşine düşme cüretini gösteren o orospu çocuğunu bulacaklardı.

Thomas ağlıyordu ama fark etmemiş gibi görünüyordu, belli ki kendi suçluluk duygusu içinde yüzmekle ya da belki de anılarında boğulmakla çok meşguldü. Aiden onu teselli etmek istiyordu ama bu mümkün değildi. Her şey açığa çıkana kadar onu o uçurumdan geri döndürmek mümkün değildi. Her kirli ayrıntı. İkisi için de ne anlama geldiği önemli değildi.

Aiden birkaç dakika onu inceledikten sonra sonunda kendini zorlayarak "Nasıl öldü?" diye sordu.

"Hm?" Thomas alevlere bakarak dalgınca sordu.

Zihinsel olarak kontrol mü ediyordu? İçine mi kapanıyordu? Aiden onu suçlayamazdı. Kendini korumaya çalışıyordu. Hâlâ bir şeyler saklıyordu. İtiraf ettiğinden daha kötü olduğunu düşündüğü bir şey. Ama neyi? Thomas ailesinin katledilmesinden daha kötü neyi düşünüyordu? "Onu sen mi öldürdün? Shane'i sen mi öldürdün?"

Thomas ona döndü, gözleri kızarmış, yüz ifadesi asıktı. "Yapmalıydım. Hatta yapabilirdim. Kolayca. Bana tüfeği uzattı. Babamın tüfeğini. Dolapta sakladığı tüfeği."

"Onu öldürmeni mi istedi?" Aiden sordu.

Thomas başını salladı, ağzı daha çok hırlamaya benzeyen kısa bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır. Benden ailesini öldürmemi istedi, halamı ve amcamı. Sanırım bunun romantik olacağını düşündü. Birbirimizin ailelerini öldürmek. Buna 'engelleri kaldırmak' diyordu. Onun için öyle olmuşlardı. Sadece ikimizin arasında duran şeyler."

"Teyzen ve amcan da orada mıydı?" Aiden, Thomas'ın dağınık düşüncelerini takip etmeye çalışarak sordu.

"Onları aramıştı. Silahı bana verdiğinde arabayı park ediyorlardı. Silahı seçtiğini çünkü boğulma gibi yakın ve kişisel bir şeyle başa çıkamayacağımı bildiğini söyledi. Onun gibi olmadığımı, çok yumuşak olduğumu ama bunun sorun olmadığını çünkü koruyacak birisinin olduğunu söyledi. Benimle ilgilenmesi için. Sadece bir kamera gibi doğrultup çekmem gerekiyormuş. Ailemin arka bahçesinde attığımız yüzlerce skeet gibi."

Aiden başını salladı. "Neden bunu kabul edeceğini düşündü ki?"

Thomas alay etti. "Bu benim fikrimdi, değil mi?"

Ama bu Thomas'ın fikri değildi. Aslında değildi. Aiden gençken milyonlarca kez ailesinden nefret ettiğini söylemişti. Hatırlayabildiğinden çok daha fazla kez babası için kötü şeyler dilemişti. Çocuklar, zar zor işleyen prefrontal korteksleri yüzünden duygularını iyi düzenleyemeyen bok kafalardı. Thomas bunu biliyordu. O bir doktordu. Ama her nasılsa, söz konusu tek bir şey olduğunda tüm eğitimi bir kenara itilmiş gibi görünüyordu.

"Sizi ciddiye alacağını bilmenizin hiçbir yolu yoktu."

Thomas acı acı güldü. "Öyle değil mi? Onun saldırgan olduğunu biliyordum. İşaretler vardı. Tekrar tekrar mazur gördüğüm şeyler. Hatta romantikleştirdiğim şeyler. Kıskançlığı. Saldırganlığı. İlgilendiği tek erkek olduğum için gururum okşanmıştı. Ama onun için bir çocuk değildim. Ben bir kurbandım. Zayıf. Saf. Kolayca kontrol edilebilen."

"Sen onun için özeldin. Seni seçmesinin bir sebebi vardı. Zayıf ya da saf olduğun için değil. Eğer öyle olsaydı, seninle oynar ve diğerleri gibi seni bir kenara atardı. Bir şekilde onun için özeldin. Belki de seni bir suç ortağı olarak görüyordu? Sapkın fantezilerini oynamasına izin verecek biri? Ailesini öldürmek onun son sınavı olmuş olabilir."

Bunların hepsi Aiden'in spekülasyonuydu. O bir psikopat değildi. Ama Thomas'ın altı çocuk yetiştirmesini izlemişti. Her biri sevgililerine aşırı bir önyargıyla bağlanmıştı. Noah nasıl demişti? *Twilight*'taki kurtadamlar gibi. Annesine yapışmış yavru bir ördek gibi. Psikopatlıklarındaki bir şey, eşlerinde mükemmel eşlerini görmüş ve neredeyse görür görmez onları seçmişti. Aiden'in Thomas'a yaptığı gibi. Belki de bu bir psikopatlık değildi. Ya da belki Aiden da biraz psikopattı. Ama Shane, Thomas'ın içindeki bir şeyi fark etmiş ve onu etkilemişti ve Thomas'ın onun oyununu oynayacağını tahmin etmişti. Ama belli ki yanılmıştı.

"Sana silahı verdiğinde ne yaptın?"

"Ona bunu yapmayacağımı söyledim. Kimseyi öldürmeyeceğimi söyledim. Bunların hiçbirini istemediğimi söyledim. Bunların hiçbirini aklım almıyordu. Ailem tam karşımdaydı ama onlar yoktu. Gitmişlerdi. Sadece görmeyen gözleri olan boş şişmiş bedenler. Anlamıyordum."

"Silahla ne yaptın?" Aiden, Thomas'ı yeniden yaşıyormuş gibi görüldüğü anıdan çıkarabileceğini umarak sordu.

Thomas dinlemiyordu. Otomatik pilottaydı ve sanki o anda oradaymış gibi başını sallıyordu. "Ona hasta, dengesiz ve iğrenç olduğunu söyledim. Ondan nefret ettiğimi söyledim. Beni öldürmesi gerektiğini, öldürmezse benim onu öldüreceğimi söyledim. Silahı benden çekti ve tam kafama doğrulttu."

Aiden'in kalbi, Thomas'ın kafasına doğrultulmuş bir silah düşüncesiyle hızla çarpıyordu. "Tetiği çekmesini o kadar çok istedim ki. Teddy ve Thea'yla birlikte olmak istedim. Cesetlerine bakmayı bırakmak istedim. Gitmek istiyordum ve ölüm bir lütuf gibi görünüyordu. Ama bunu kendim yapacak cesaretim yoktu. Ondan ne kadar nefret ettiğimi bilmesini umarak gözlerinin içine baktım.

bir can daha alması onun için yeterli olacaktır."

Thomas bir kez daha sessizliğe gömüldü. Aiden, "Sonra ne oldu?" diye sormadan önce ona bir an verdi.

"Belli ki o yapmamış. Belki de yaşamama izin vermenin daha zalimce olacağını düşündü. Bu konuda haklıydı. Silahını indirdi ve bana kaçmamı söyledi. Neden kaçtım bilmiyorum. Belki de kendimi koruma duygum devreye girdi. Silah sesini duyduğumuzda ön kapıdaydım ve ürkmüş anne babasına bakıyordum."

Aiden gözlerini kırptırdı. Tek mantıklı sonucun bu olduğunu düşündü ama yine de karakterine aykırıydı. "Kendini öldürdü."

Thomas başını salladı ve ellerini yüzünde ovuşturdu, sonra avuçlarının topuklarını gözlerine gömdü. "Çift namlulu bir tüfeği tam çenenin altına sıkıştırdığınızda birinin yüzüne ne yaptığını biliyor musunuz?"

İkisinin de hayatları boyunca gördükleri yüzlerce ceset göz önüne alındığında, Aiden bunun retorik bir soru olduğunu varsaydı. Ayrıca, ikisi de

o olay yeri fotoğraflarını en az yarım düzine kez gördüm. "Ailesi..."

Thomas zorlukla yutkundu. "Üvey babası -annemin erkek kardeşi- haklı olarak dehşete düşmüştü. Kız kardeşi, yeğeni, kayınbiraderi, hepsi öldü. Şimdi de üvey oğlu. Kustu. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Ellerini sıktı ve volta attı. Ama Shane'in annesi duygusuzdu. Tek bir damla gözyaşı bile dökmedi."

Bu ilginçti. Tam olarak şok edici değil ama ilginç. Belki de elma ağaçtan uzağa düşmemiştir. Şokta mıydı? Narsist miydi? Kriz anında kendini bölümlere ayırma yeteneği mi vardı?

Bir sürü soru. "Polisi kim aradı?"

"İlk başta hiç kimse. Doğrudan örtbas moduna geçti. Beni, ölü ailemin gözü önünde aşk koltuğuna oturmaya zorladı ve ona tam olarak ne olduğunu anlatmamı istedi. Mide bulantısı ve şok nöbetlerim arasında açıklamak için elimden geleni yaptım. Ve tatmin olduğunda, telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Avukatları. Belediye başkanını. Savcıyı. Bir senatör. Başkanı arasaydı hiç şaşırmazdım. Tanımadığı kimse yoktu."

"Yani hepsi olayı örtbas etmeyi kabul mü etti?"

Thomas bir içki aldı ve tekrar başını salladı. "Ben de dahil. Fazla seçeneğim olduğundan değil. Kimse travma geçirmiş on beş yaşında bir çocuğa polis yerine inanmazdı. Bir senatöre. Cesetlerin yerini değiştirdiler. Onları sahnelediler. Fotoğraflarını çektiler. Biri basitçe kaza süsü vermelerini önermeden önce bir düzine kadar akla yatkın şüpheliyle uğraşılar."

"Bu üst düzey isimler neden bunu kabul etsin ki? Çok büyük, çok karanlık bir sırrı saklamayı kabul eden yüzlerce insan olmalı."

"Hiçliğin ortasındaydık. Polis gücü azdı. Şerif ve iki memuru kolayca satın alınabilirdi. Diğerleri...şey, hepsinin kendi yöntemleriyle suçlu oldukları ortaya çıktı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Shane küçük yaşlardan itibaren psikopati belirtileri gösteriyordu. On yaşına geldiğinde, McDonald üçlüsünün işaretlerine çoktan ulaşmıştı. Kundakçılık. Yatak ısılatma. Hayvanlara zulüm. Onu terapist üstüne terapistle götürdü. Ama suçları arttıkça, onu akıl hastanesine yatırmak yerine soyadını korumayı seçti. İyilik üstüne iyilik istedi. Ama işlerin bu kadar ileri gideceğini hiç beklemiyordu."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Amcama söylemiş. Cevap istedi ve ben de orada olduğum için her şeyi duydum. Hatta benimle tanıştığında en kötüsünü atlattıklarını düşündüğünü söyledi. Sadece bir arkadaşına ihtiyacı varmış. Topraklanmış birine. Sessiz. Onu anlayan biri. Ama sonra Holly ile tanıştı..."

Aiden'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Holly'yi biliyor muydu?"

Thomas bardağı dudaklarına götürdü ve bardağının bir kez daha boş olduğunu fark edince hayal kırıklığıyla yere baktı. "Görünüşe göre. Dinliyordum ama bir şeyleri gerçekten özümsemiyordum. Ailem ölmüştü. Sorumlusu bendim. Erkek arkadaşım ölmüştü. Ailemi o öldürdü. Ailesi - annesi ve gerçek babası- onun saatli bir bomba olduğunu biliyorlardı ama yine de onu topluma salmışlar, başkalarına tekrar tekrar zarar vermesine fırsat vermişlerdi. İmkansız görünüyordu. Kötü bir korku filmi gibi. Sadece oturdum ve dinledim. Söylemeyeceğimden emin olduklarında beni eve götürdüler ve amcam yaşayan tek Mulvaney olarak ileride benden ne bekleneceği konusunda bana koçluk yapmak için elinden geleni yaptı."

"Ve işte bu . Az önce yeni kral oldun." "Başka ne yapabilirdim ki?"

Aiden Thomas'ın bardağını kaptı ve yeniden doldurmak için bara geri götürdü ama bu sefer önünde diz çöktü ve bardağı Thomas'ın tutması için uzattı. Thomas'ın bakışları onu incelerken bulanıklaştı.

"İç," diye teşvik etti Aiden. Thomas bir yudum aldıktan sonra Aiden sordu: "Onları neden evlat edindin? Madem Shane'in psikopat olduğunu biliyordun, neden

onun gibi çocuklar yetiştirmek ister miydiniz?"

Thomas'ın eli yaklaştı ama ona dokunamadan durdu. "Onu öldürme şansım vardı ve başarısız oldum. Bir katili öldürme şansım vardı ve bunu yapamadım çünkü yaptığı şeyden sonra bile hâlâ empati kurabiliyordum. Duygularım doğru olanı yapma yeteneğimi gölgeledi. Psikopatın beynini gerçekten incelemeye başladığımda, psikopatları öldürmek için diğer psikopatlardan daha iyi kimsenin olmadığını fark ettim."

"Ama işe yarayacağını nereden biliyordun?" Aiden sordu.

"," dedi Thomas. "Sadece umut edebilirdim. Çünkü birinin kirli işleri yapması gerekiyordu. Birinin insanları koruması gerekiyordu ve ben inançlarımın cesaretinden yoksun olduğumu kanıtlamıştım. Silah elimdeydi ama tetiği çekemiyordum."

Thomas'ın hikâyeyi bitirmekte bu kadar tereddüt etmesinin nedeni bu muydu? Sadece ailesinin ölümünden duyduğu suçluluk değil, aynı zamanda adamı kendi elleriyle öldürememiş olması da mı? Daha on beş yaşındaydı. Aynı durumdaki başka birinin bu yükü taşımasını asla beklemeyecekken neden suçluluk duygusunu peşinden sürüklemekte ısrar ediyordu?

"O zamanlar, işlediği suçların cezasını çekmesi gerektiğini fark etmemiştim. Bu daha sonra oldu. Yıllarca aramızda yaşayan canavarlar hakkında okuduktan sonra. Sadece psikopatlar değil, tecavüzcüler, pedofiller... tekrar tekrar çatlaklardan düşüyorlar. Kötü yasalar. Kötü soruşturmalar. En aşağılık yaratıkların tekrar tekrar suç işleyebilmeleri için dışarı çıkmalarına izin veren kötü cezalar."

"Bu senin gereken bir yük değildi."

"Benim değilse, kimin? Başka kimin parası, bağlantıları, bilgisi vardı? Shane'in annesinin aykırı olduğunu mu düşünüyorsun? Bağlantıları olan haydut zengin bir kadın mı? Hayır. Zenginler, fakirlerin hayal bile edemeyeceği şeylerden paçayı sıyrır. Ve ben de çok zengin değilim. Bu yüzden öğrenebildiğim her şeyi öğrendim, akla gelebilecek her uzmanla konuştum. Ve sonra, hazır olduğumu hissettiğimde, deneyime başladım."

"Atticus."

"Mm," dedi Thomas. "O mükemmeldi. Doğru yaşta, doğru mizaçta. Mükemmel bir ayna. Büyüleyiciydi. Hepiniz öyleydiniz."

Thomas'ın eli Aiden'in kalçasında duruyordu ve Aiden gözlerini kapatarak Thomas'ın teninin sıcaklığının kendi tenine geçmesine izin verdi. İyi ya da kötü, Thomas haklıydı. Deneyi fena halde kusurlu olsa da başarılıydı. Hepsi de psikopat olan çocukları mükemmel birer ölüm makinesiydi ama asla çizgiyi aşmamışlardı. Bir tanesi bile. Ama bu son bir şeyi açıklamıyordu.

Aiden başını kaldırıp Thomas'ın bakışlarını yakaladı. "Beni neden evlat edindin?"

Thomas iç çekerek elini Aiden'in elinden çekti. Kaybının yasını tutuyordu. Ama sonra avucu Aiden'in yanağını kavradı. "Çünkü istenmediğin bir evde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu benden iyi kimse bilemez."

Aiden'in içinde bir şeyler burkuldu. "Yine de sonunda beni istemedin."

Thomas başını sertçe salladı. "Bu doğru değil. Seni asla istemedim. Sadece senin beni istediğin gibi istemedim. Sen aşık olmuş bir çocuktun." Aiden itiraz etmek için ağzını açtı ama Thomas avucuyla ağzını kapattı. "Ve seni senin beni istediğin şekilde istediğim zaman, seni hak etmediğimi biliyordum."

Aiden onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bu nasıl senin oldu?"

Thomas bir kez daha keskin bir kahkaha attı, perişan görünüyordu. "Kimin seçimi olabilirdi ki? Senin mi? Sana gerçeği söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yokken beni sevmene nasıl izin verebilirdim? Bu senin için ne kadar adildi?"

"Bana sadece söyleyebilirdin. Duymak istemediğim zamanlarda bile bana her şeyi anlatıyorsun," dedi Aiden, Thomas'ın onu arayıp sarhoş bir halde, harekete geçmeye hiç niyeti olmayan duygularını itiraf ettiği geceleri düşünerek.

"Ne yapmalıydım? Evlatlık oğlumla mı evlenseydim? Dünyanın bize mikroskop altında bakmasına neden olacak bir skandala mı yol açsaydım?"

"Yani bunu deneyi korumak için mi yaptın?" Aiden tükürdü, şaşırmamıştı ama hâlâ acılıydı.

"Hayır. Sadece o değil. Ne ki? Ben kocalık için uygun değilim, babalık için de uygun değilim. Çok fazla içiyorum, çalışmayı hiç bırakmıyorum. Sadece iki değil, üç, bazen daha fazla gizli kimliğim var."

"Ama sen bir babaydın. Altı çocuk yetiştirdin. Onlara bu konuda bir seçim şansı vermedin. Sadece yaptın. Neden sadece denemedin? Benim için?"

Aiden tüm bunları neden şimdi gündeme getirdiğini bilmiyordu. Ne yeri ne de zamanıydı. Endişelenmeleri gereken çok daha önemli şeyler vardı ama on yıllardır duygularını bir kenara bırakıyordu ve bundan çok yorulmuştu. Eğer bugün cevap alacaksa, hepsini alacaktı.

Thomas bardağını yere koydu. "Basında sana ne yaparlardı biliyor musun? Bana? Kardeşlerine?"

"Ne olmuş yani?" Aiden bağırdı.

Thomas ona deliymiş gibi baktı. "Ne olmuş yani?"

"Evet. Ne olmuş yani? Hangi çılgın zengin ailenin çılgın skandalları yok ki? Kraliyet ailesinin bile. Neden biraz daha fazla incelemenin ağırlığını taşımaya istekli olamadın? Benim için mi? Sence bir adamın evlatlık oğluyla evlenmesi Archer'ın yaptıklarının yarısından daha büyük bir skandal olur mu? Sadece onun evliliği bile senin deneyimin için, ikimizin bu ailenin başına açabileceğimiz her şeyden daha büyük bir riskti ve yine de sen bunu gayet iyi atlattın. Her şeyi gayet iyi karşıladın. Avi ve Felix'in otel katliamı skandalını bile. Neden onlar benden daha önemliydi?"

"Değiller!" Thomas bağırarak karşılık verdi. "Anlamıyor musun? Bunu senin için yaptım. Senin için iyi değilim. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Çok daha iyisini hak ediyorsun."

Aiden ona vurmayı düşündü, kıkırdağın yumruğunun altında yol vermesinin ne kadar güzel bir his olacağını düşündü. "Daha iyisini istemedim. *Seni* istedim. Hâlâ seni istiyorum. Seni benden daha iyi kim tanıyabilir? Tüm kusurlarını biliyorum. Tüm sırlarını biliyorum."

Thomas başını salladı. "Bilmiyordun. Kim olduğum ya da ne yaptığım hakkındaki gerçeği bilmiyordun. Ben de sana söyleyemedim. Bir yalanı sevmene izin vermek adil değildi."

Aiden çığlık atmak istedi. Bu adam nasıl bu kadar inatçı olabiliyordu? "Benden başka ne saklıyorsun?"

Thomas uzun bir süre gözlerini kapadı. "Hiçbir şey. Hepsi bu ." "Her şey mi?"

Thomas gözlerini açtı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet, hepsi bu."

Aiden, Thomas'la burun buruna gelene kadar dizlerinin üzerinde yükseldi, nefesindeki alkol kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. "Artık biliyorum. Artık her şeyi biliyorum. Bu sefer bahanen ne olacak?"

NINE

THOMAS

Thomas son iki günde elli yıl yaşlanmış gibi hissediyordu. İliklerine kadar yorulmuştu. Kendinden nefret etmekten, yalan söylemekten, gerçekten istediği tek insanı inkâr etmekten yorulmuştu. Aiden'a dokunmak, içgüdülerine boyun eğmek, onun neredeyse çekim gücüne teslim olmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Aiden'ın gerçeği bilmesi durumu değiştirmiyordu. Thomas'ın yaptıklarını kabul etmiş olması, Thomas'ın bu işe karışmasını kabul edilebilir kılmıyordu.

"Senin geçmişe bakabiliyor olman diğerlerinin de bakabileceği anlamına gelmez. Tek başına yargıç, jüri ve cellat rolü oynayamazsın," dedi ve eğilip alnını Aiden'ınkine bastırarak ona sarılmak istedi. Her zaman ona sarılmak istiyordu.

Aiden'ın sesi çok sıcaktı. "Neden? Bunu yıllardır yapıyorsun. Kendini bu berbat zihinsel hapishaneye mahkûm ettin ve beni de yanında götürdün. Benim sıram ne zaman gelecek?"

"Benim sıram ne zaman?"

Thomas'ın bunca yıldır Aiden'a yaptığı şey bu muydu? Gitmesine izin vermenin onu özgür bırakacağını düşünmüştü. Ama Thomas Aiden'ın gitmesine gerçekten ne zaman izin vermişti? Yapmamıştı. Ona yapışmış, onu kullanmış ve onu sürüklemeye devam etmişti.

tekrar tekrar. Aiden'in sırası ne zaman gelecekti? Thomas olmadan mutlu olabilir miydi? Onunla mutlu olabilir miydi?

Thomas'ın mutlu olmasına izin verdiği bir zaman olacak mıydı? Aiden'in mutlu olmasına izin verdiği zaman? Bunun bir önemi var mıydı? Oğulları hâlâ gerçeği bilmiyordu ve öğrendiklerinde ona bir daha asla aynı gözle bakmayacaklardı. Belki de en iyisi buydu. Belki de onu sürgüne göndereceklerdi. O zaman Aiden onu seçer miydi? Aiden'in onu seçmesine *izin verir* miydi?

"Aiden..." Thomas nefes aldı, gözlerini kapattı, elleri uzandı ve sırf onu hissetmek, sırf kaslarını sıkmak ve Aiden'in orada, etten ve kemikten olduğuna kendini inandırmak için üst kollarını kavradı. İyi ya da kötü, Thomas Aiden'a bağımlıydı -hayır, bu doğru değildi. Bu bir bağımlılık değildi. Sanki birbirlerine... kaynaşmışlardı, o kadar iç içe geçmişlerdi ki onları ne kadar uzaklaştırırsanız uzaklaştırın, bağlantı asla kopmuyordu. Tekrar bir araya gelene kadar çekiştirip durdular.

Aiden'in ağzı Thomas'ın zihnini okuyabiliyormuşçasına onunkinin üzerindeydi, dudakların zar zor fırçalanması Thomas'ın aklını başından almıştı. Aiden'in konuştuğunu fark etmesi çok uzun sürdü, kelimeleri ağzına bastırırken avuç içleri Thomas'ın yanaklarını kavıyordu. "Bu iş senin düşündüğün gibi gitmeyecek. Oğulların seni bir kötü adam olarak görmeyecek. Seni bir kurban olarak görecekle ve buna göre tepki verecekler. Öfkelerini ailemize bulaşmaya çalışan her kimse ona yöneltecekler."

"Ailemiz mi?" Thomas yankılandı, kalbi küt küt atıyor ve aleti sertleşiyordu. Aiden'in Mulvaney ismini kendisininmiş gibi sahiplenmesini ne zamandır istiyordu? Bu çok boktan bir durumdu. O da berbat durumdaydı. İkisi de öyleydi. Sikeyim.

"Mesele bu değil," diye mırıldandı Aiden usulca, dili Thomas'ın dudaklarının arasından geçip geri çekilmeden önce alay etmek için.

Thomas nefesini tutamıyormuş gibi hissediyordu, sanki her dokunuş, her öpücük, her kelime onun mantığını, akıl sağlığına olan zayıf hakimiyetini elinden alıyordu. Aiden'a damarlarındaki kana ihtiyacı varmış gibi, kalbinin atmaya devam etmesine ihtiyacı varmış gibi ihtiyacı vardı. Bunu açıklayamazdı. *Asla* açıklayamazdı.

Açıkla. Bu Aiden için adil değildi. Ama ondan ve bu her neyse ondan uzaklaşmak için kendini zorlayamıyordu.

"O zaman ne? Yorgunum ve birazdan fazla sarhoşum. Ne anlamı var, Aiden? Bütün bunların anlamı ne? Olay örgüsünü kaybediyorum."

Aiden'in sert yanağı Thomas'inkine sürtündü, sonra kapalı göz kapaklarını öptü. "Mesele şu ki, oğulların -hepsi- seni bildikleri tek şekilde seviyorlar. Sen yapsan bile suçu asla senin ayaklarına atmayacaklar. Yanında taşıdığın bu şehit kompleksi işe yaramaz."

"Bilemezsin-"

Aiden dudaklarına sert bir öpücük daha kondurarak onun sözünü kesti. "Hayatının büyük bir kısmını kendine canavar olduğunu söylediğin bir perimasaıyla harcadın. Canavar Shane'di."

"Ama o canavarı ben yarattım. Frankenstein gibi. Gerçek canavar kimdi? Doktor."

"Shane'in hastalığının mimarı siz değilsiniz. Annesiydi. Ailesi öyleydi. Sen berbat bir aileden gelen küçük bir çocuktun ve hiçbir şekilde hazır olmadığın bir ilişkiye zorlandın ve beynin yıkandı. Bunu biliyorsun. Derinlerde, tüm o suçluluk katmanlarının altında, sevdiğim pragmatist bunu biliyor."

Sevdiği pragmatist. Aiden onu seviyordu. Aiden onu Thomas'ın hak ettiğinden çok daha fazla seviyordu. Bu genellikle uzaklaştığı zamandı. Her şeyi mahvetmenin bir yolunu bulurdu. Bunun yerine, Aiden kucağına oturana kadar onu kendine çekti, kalçaları iki yanında duruyordu ve ağızları hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir öpücükle birbirine çarpıyordu.

Ne kadar süre böyle kaldıklarını bilmiyordu, Thomas alkolün mü yoksa arzunun mu muhakemesini bulandırdığını anlayana kadar ağızları buluşup ayrılıyordu. Yeterliydi, Aiden'in kollarında olması yeterliydi. Bundan fazlasına ihtiyacı yoktu. Ama Aiden açıkça istiyordu. Thomas'ın kazağını başından çekip bir kenara fırlatmak için öpüşmelerine ara verdi, sonra ağzı Thomas'ın önce köprücük kemiğini sonra da kulağını buldu. "Seni yukarı çıkarıyorum. Sakın hayır deme."

Thomas'ın hayatında ilk kez, Aiden'a hayır demek aklına bile gelmemişti. Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Onu üst kata çıkarmasına, tek kelime etmeden soymasına izin verdi ve ikisi de çıplak olduklarında onu tekrar öptü ve Thomas da buna izin verdi. Aiden'ın kontrolü ele almasına izin verdi.

Olması gereken buydu. Thomas karar verecek durumda değildi. O kadar uzun zamandır yanlış kararlar veriyordu ki, belki de ikisi için yapabileceği en iyi şey teslim olmaktı - ikisi söz konusu olduğuanda ağır işi Aiden'ın yapmasına izin vermek. Thomas bununla savaşmaktan, Aiden'la savaşmaktan çok yorulmuştu. Sadece bir kez olsun, istediği her şeye sahip olmanın nasıl bir şey bilmek istiyordu.

Aiden onu yatağa geri itti ve üzerine uzanarak açık bacaklarının arasına yerleşti. Dokundukları her yerde ateş vardı ve her yere dokunuyorlardı. Thomas ne yapacağını, ne düşüneceğini bile bilmiyordu. O yüzden düşünmedi. Bunun yerine Aiden'ın dudaklarını göğsünde gezdirip meme ucunu ağızına alırken sakalının yanışına ve Thomas onun altında sarsılana, beyni istek ve zevkle dolana kadar onu yalayışına, ısırışına ve emişine odaklandı.

"Aiden..."

Aiden dikkatini diğer meme ucuna vererek, ", " . "*Lütfen, evet ya da daha fazlasını* söylemedikçe konuşma. Anladın mı? Artık benim yöntemimle yapacağız. Bana çok uzun zamandır hayır diyorsun. İkimiz de bunu istiyoruz. İkimizin de buna ihtiyacı var. Değil mi?"

Aiden'ın son sorusu daha çok bir yalvarış gibiydi. Thomas başını salladı. "Evet," dedi, sesi .

Aiden hırıltıya ya da derisine vuran bir gümbürtüye benzer bir ses çıkardı. "O zaman bunu yapmama izin ver. Sana sahip olmama izin ver. Lütfen. Diğer her şey bekleyebilir."

Thomas boğazındaki yumruyu yuttu. "Tamam," diye başardı.

"Gözlerini kapat. Düşünme. Sadece hisset. Sana dokunmama izin ver. Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Thomas bu sefer kelimeleri bir araya getiremedi, sadece başını sallayabildi ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Görme yetisi olmadığından diğer duyuları alarmdaydı. Aiden'in yüzünün teninde bıraktığı çığ sıyrıklar, parmaklarının kalçalarını sıkması, kalçasına bastırıldığı sert sikini hissetmesi Thomas'ın zonklamasına neden oluyordu. Thomas şimdiden sızıntı yapıyordu.

Aiden'in dudakları yan tarafındaki büyük dövmenin izini sürdüğünde titredi ve Aiden aşağı doğru kaydığında Thomas sarsıldı.

Aiden'in ağzı üzerine kapandığı anda inledi, elleri Aiden'in saçlarına dolandı ve onu kendine çekti. "Yapma. Bu şekilde iki saniye bile dayanmam."

Aiden'in kızacağını düşünmüştü ama alçak sesle bir kakhaha attı ve sonra üzerindeki ağırlık tamamen kayboldu. Thomas yine de gözlerini açmadı, orada öylece yatıyordu, çıplak ve savunmasız. Aiden'in ne yaptığını ya da geri gelip gelmeyeceğini bile bilmek istemiyordu. Ama yatak tekrar battığında, içinde bir şeyler çözüldü. Aiden onu terk etmiyordu - her ne ise, bunu terk etmiyordu.

Thomas kanındaki alkol için minnettardı. Rahatlamasını kolaylaştırıyordu. Aiden'in ağzı onunkini bulduğunda, dilinin keşfetmesine izin vererek ona doğru açıldı. Sadece dilini değil. Elleri de hareket ediyor, bacaklarının arasında kayıyor, artık kaygan olan parmakları girişini yokluyordu. Aiden vücuduna girdiğinde tısladı, kimseye itiraf edemeyeceği kadar uzun zamandır hayal ettiği bir şekilde vücudunu istila ediyordu.

"Yapabilir miyim?"

Aiden'in basit ricasının alkolden sırlıslam olmuş beynine nüfuz etmesi çok uzun sürdü. "*Yapabilir miyim?*" Ne yapabilir mi? Onu becerebilir mi? Sevebilir mi? Sahip olabilir mi? Thomas yüzünü Aiden'in boğazına gömdü. Hayır demekten yorulmuştu. Dünyadaki her şeyden çok istediği tek şeyi reddetmekten yorulmuştu.

"Evet."

Aiden kaba bir fısıltıyla, "Tanrı'ya şükür," dedi.

Sonra onun üzerine yerleştirdi, bacaklarını vücuduyla ayırmaya zorladı ve Thomas'ı istediği yere koydu. Aletin başı deliğine dayandığında Thomas içgüdüsel olarak direnmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Birinin içine izin vermeyeli yıllar olmuştu. Shane bunu onun için mahvetmişti. Her nasılsa, şimdi bunu değiştirenin Aiden olması doğru görünüyordu.

Yine de, Thomas'ın beklediğinden çok daha büyük olan Aiden içine girerken çıkan acı dolu homurtuyu durduramadı. Ama Aiden yarı yolda durduğunda Thomas kendini bacaklarını onun kalçalarına sararken buldu, topukları rahatsızlığına rağmen onu ileriye doğru itmeye çalışıyordu.

"Beni... daha hızlı hareket ettirmeye mi çalışıyorsun?" Aiden onun kulağına eğlenerek sordu.

Thomas yüzünün kızardığını hissetti. "Belki mi?"

"Bunun ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz olduğunu sanmıyorum... Bunu sonsuza dek bekledim. Otuz saniyeden daha uzun süre dayanmak istiyorum."

"Otuz saniyeden fazla dayanabileceğinden emin değilim," diye itiraf etti Thomas.

Aiden usulca güldü. Thomas'ın içinde şimşek gibi çakan gerçek bir kahkaha. Aiden'in güldüğünü en son ne zaman duymuştu? Lanet olası yıllar. Çok uzun yıllar.

"Seni seviyorum."

Aiden onun üzerinde dondu kaldı ve Thomas korkunç bir an için her şeyi mahvettiğini düşündü. Ama sonra Aiden'in ağzı Thomas'ın korkularını eriten bir öpücükle onunkinin üzerindeydi. Her şeyi eritti.

İlk başta yavaşça, sonra Thomas'ın yüksek beyin fonksiyonlarını karıştıran ve kendini durduramayana kadar her itişini karşılamak için kalçalarını yukarı doğru yuvarlamasına neden olan bir tempoda hareket etmeye başladığında ona sarıldı.

Omurgasında yükselen zevki takip ediyor, Aiden'ın üstünde, her şekilde içinde olduğu hissi dışında her şeyi bloke ediyordu.

Thomas'ın, Tanrı'ya en yakın hissettiği şey olduğunu söylemek dışında bu duyguyu tarif edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Aiden'kokusundan, hissinden ve tadından başka hiçbir şey yoktu. Onun tarafından tüketilmiş, onun tarafından emilmişti. Aiden kımıldayıp Thomas'ı avucunun içine alacak kadar yükseldiğinde, onu bir amaç uğruna sarsmaya başladığında, Thomas o kadar ileri gitmişti ki, haykırıp serbest kalışını karnına dökmesi için sadece iki ya da üç vuruş yetmişti.

Thomas boşaldığında Aiden hırıltıya benzer bir ses çıkardı, boğuk bir çığlıkla boşalmadan önce onu birkaç kez daha şiltenin üzerine çıkaracak kadar sert sikti, Thomas'ın üzerine düştü ve yüzünü boynuna gömdü.

Konuşmadılar. Aiden ayağa kalkmak, çekilmek için hiçbir hamle yapmayınca Thomas gözlerinin kapanmasına izin verdi ve saniyeler içinde karanlığa gömüldü.

Thomas uyandığında Aiden'ı yatakta yanında oturmuş, çıplak, çarşafı kalçalarına ve bacaklarına sarmış, dizüstü bilgisayarında bir şeylerle uğraşırken buldu. Hâlâ uyuyormuş gibi yapmayı düşündü ama bu şartlar altında çocukça görünüyordu. Yuvarlandı ve kendini koluna dayadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Calliope ile daha önce konuştum. Onun göremediği bir şeyi görüp göremeyeceğimi görmek için videoya kare kare bakıp bakamayacağımı sordu."

"Ve?"

Aiden sinirli bir ses çıkarınca Thomas'ın kalbi sıkıştı. "O haklı. Hiçbir şey yok. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey."

"Peki ya arkadaşın Lola? O bir şey buldu mu?" Thomas elini yüzünde gezdirip gözlerindeki morluğu silmeye çalışarak sordu.

Aiden dikkati dağılmış bir halde başını salladı. "Hâlâ isimleri toparlamaya çalışıyor." Thomas'a baktı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bunu çözmek için eve gitmemiz gerektiğini biliyorsun. Değil mi?"

"Ailemden uzakta daha güvende olduğumu söyleyen sendin."

Aiden omuz silkti. "Sadece bencilce davranıyordum. Seninle yalnız kalmak istedim. Bana açılmanı sağlayacak bir yol bulmak istedim."

"Peki şimdi eve gitmemiz gerekiyor mu?" Thomas, Aiden'ın tuzağına düşmüş gibi huysuz hissederek sordu.

Aiden ona Thomas'ın aklını okuyabiliyormuş gibi bir bakış attı. "Hayır. Atticus'la konuştum ve bana ailenin yanında daha güvende olduğunu hatırlattı."

"Ama değiller," diye hatırlattı Thomas.

Aiden kaşlarını kaldırdı. "Kendi başlarının çaresine bakamayacaklarını mı sanıyorsun? Hepsi eğitilmiş katiller, Tommy. Eve gitmek istememenin asıl nedeni kaçınılmaz olandan kaçıyor olman. Onlara gerçeği söylemekten. Her şeyi."

"Hazır değilim," diye itiraf etti. "Öyle olacaklar ki..." Tiksinirim. Hayal kırıklığına uğradım. Kızgıyım.

"Üzücü," diye ekledi Aiden. "Sana olanlar üzücü. Hepsi bu. Duygular grubu hikayeni duyunca hüngür hüngür ağlayacak."

Noah, Felix, Zane ve Lucas'ı düşündükçe içi burkuldu. Onlar için gerçekten endişeleniyordu. Mac ve Jericho kendi başlarına birer katildi. Katı bir ahlak kuralları vardı ama gerçekçiydiler. Ona acırlardı ama onu mahkûm etmezlerdi. Ama çocuklar... özellikle de Noah. Thomas onu çok hayal kırıklığına uğratacaktı. Ona bakışlarını kaybetmek istemiyordu. Sanki seçtikleri baba oymuş gibi.

Thomas başını sallayarak, "Anlamıyorsun," dedi.

Aiden dizüstü bilgisayarını kapattı ve dikkatini Thomas'a verdi. "Hayır, anlamıyorsun. Sorun ben ya da çocuklar değil. Sorun senin yanlış adama aşık olduğunu düşünmen ve onun da bu yüzden aileni öldürmesi."

Thomas, "İşte böyle oldu," dedi.

"Hayır. Olan şey, küçük bir çocuğun ebeveynleri tarafından yıllarca duygusal olarak ihmal edildikten sonra narsist bir psikopat tarafından tımar edilmesi, saldırıya uğraması ve sözlü tacize uğramasıydı. Gerçekte olan şey, zihinsel olarak çökmüş bir çocuğun kendisini sizin ruh eşi olduğunuza ikna etmesiydi çünkü paylaşılan travma ile romantik aşk arasındaki farkı anlayamayacak kadar rahatsızdı. Bunun ne olduğunu görene ve kendini affedene kadar, benim ya da oğullarının ne düşündüğünün hiçbir önemi olmayacak."

Thomas tokat yemiş gibi hissetti. "O kadar basit değil."

Aiden'ın bunu söylediğini duymak bir şekilde ihanet gibi geldi, sanki Shane'le arasında gerçekten olanları küçümsüyordu. Dramı. Duyguları. Şiddet. Çok gerçekçiydi. Bir ilişki gibi. Duygusal bir iniş çıkışla geçen üç yıla istismardan başka bir şey dememek bir kaçış gibi geldi.

Çok derin konuşmalar yapmışlardı. Birbirlerini daha önce hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlamışlardı. Shane onu seçmişti. Tekrar ve tekrar. Shane onu Holly'ye, ailesine tercih etmişti... tekrar ve tekrar. Shane onu seçmişti - onu! Ve ona narsist psikopat bir istismarcı demek Thomas'a... anısına ihanet ediyormuş gibi hissettirmişti.

Tanrım, bu ne kadar berbat bir şeydi? Yıllar sonra, aralarında ailesinin cesetleri varken bile Thomas'ın hâlâ ailesini katleden çocuğa karşı garip bir sadakat duygusu hissetmesi ne kadar berbattı? Nesi vardı bunun?

Aiden omzuna dokunduğunda sıçradı. "Bunun senin için uzun zaman alacağını biliyorum. Muhtemelen terapiye ihtiyacın olacağını da biliyorum ama kafanda bir kurgu yaratmışsın Tommy. O senin erkek arkadaşın değildi. Senin ruh eşin değildi. O senin tacizcindi. O hastaydı. Ve bununla barışmak zorundasın."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Aiden iç çekti. "Eğer bunu benim için ya da oğulların için yapamıyorsan, o zaman kızları düşün. Aynı şeyler tekrarlanmadan önce."

Bıçak keskinliğinde bir acı Thomas'ın kalbini delip geçti. "Bu da ne demek oluyor? O kızlara asla zarar vermezdim. Asla şefkatimi esirgemem ya da bir canavarın eline düşmelerine izin vermem."

Aiden Thomas'ın omzunu sıktı. "Söylediğim bu değil. Ama bir tacizcinin tuzağına düştüğün için kendini affedemiyorsan, bu onların başına gelirse kızlara ne anlatacaksın? Sana güveneceklerini mi sanıyorsun?"

"Ne?"

Aiden başını salladı. "Sana şöyle söyleyeyim. Ara ya da Adi'nin bir gün senin yerinde olduğunu düşünsene. Shane gibi biri tarafından kur yapıp tımar edilselerdi. İstismar edilip manipüle edilseler ve kötü bir şey olsa, kendilerini işkence dolu bir hayata mı maruz bırakmalılar? Hayatlarını, kendi istek ve ihtiyaçlarını sonsuza dek en sona koymaya zorlayan bir amaç uğruna şehit olarak mı yaşasınlar?"

Thomas'ın göğsü sıkıştı, kalbi görünmez bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi hissetti. Bu hiç adil değildi. "Aynı şey değil. Daha iyi bilmeliydim. Normal çocuklar gibi değildim."

Aiden gözlerini devirdi. "August diğer çocuklar gibi değildi. Affedilmeye layık değil miydi? Eğer kızlar August'un IQ'suna sahipse, bu onları bir şekilde duygusal olarak daha olgun mu yapar? Zeki çocukların kendi istismarlarında daha suçlu olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Ne? Tabii ki hayır. Asla böyle bir şey söylemem."

"İstismarınızı romantikleştirdiğiniz ve kendinizi kötü adam rolüne zorladığınız her seferinde tam olarak bunu söylüyorsunuz. Şimdi anladın mı? Anladın mı? Şimdi anlıyor musun? Lütfen bunu geride bırakabilir miyiz? Sonunda? Lütfen kendini affedebilir misin?"

Thomas bir şey söyleyemeden Aiden'in telefonu yan masadan tiz bir sesle çaldı. "Kim o?"

Aiden telefonu eline aldı ve ekrandaki isme bakarak kaşlarını çatı. "Lucas."

Korku Thomas'ın içine bir şok dalgası gönderdi. Bir şeyler ters gidiyordu. İçindeki batıl inançlı bir parça, kötü bir şeyin var olmasını istemişler gibi hissediyordu.

torunlarının isimlerini söyleyerek. "Cevap ." Aiden

hoparlörü açtı. "Alo."

"Thomas'a söyle lanet olası e-postalarını kontrol etsin," diye öfkелendi Lucas. "Lucas," dedi Thomas. "Sorun nedir?"

Aiden dizüstü bilgisayarını kaptı, açtı ve şifresini sormadan Thomas'ın e-postasına giriş yaptı. Bu kadar kısa bir süre içinde mahremiyeti çoktan aşmışlardı.

"Orada olduğunu nereden biliyordun?" Thomas ekrana bakarak sordu. E-posta Lucas'tan değil, anonim bir kullanıcıdan gelmişti.

"Calliope e-postalarını takip ediyordu. August ve ben de aldık," dedi Lucas, sabırsızlığı hissediliyordu.

Ekli bir dosya vardı. Bir film klibi. Küçük resim sadece bulanık kırmızı tuğlalı bir binaydı. Aiden oynat tuşuna bastı ve kamerayı onlardan uzakta tutan kişinin çimenlik bir alanda oynayan bir grup çocuğa yaklaşmasını izlediler.

Thomas kusacaktı.

August ve Lucas'ın çalıştığı kampüs burasıydı. O çocukların arasında Adelyn ve Arabella da vardı. Adam cesurdu, hava koşullarına uygun paltolar, şapkalar ve eldivenler giymiş iki küçük kızın yanına doğru kendinden emin adımlarla yürüyordu. Çömelmiş, çimlerin üzerinde bir şeye bakıyorlardı.

O yaklaşırken başlarını kaldırıp baktılar. İkisi de babalarının ciddi yeşim gözleriyle ona baktılar, korkmuyorlardı, daha çok... merak ediyorlardı. Adam kısa bir süreliğine kendi seviyelerine iner gibi olunca eğildiler ve bir anlığına kamera objektifi onları gözden kaybetti. Sonra adam ayağa kalktı ve kamerayı kızları gösterecek şekilde aşağı kaydırды. Aman Tanrım. Ellerinde bir yılan tutuyorlardı. Ölü bir yılan.

"Bunu görüyor musun?" Lucas sordu. "İzliyor musun? Kırmızı kafayı görüyor musun? Mavi çizgileri? Bu mavi bir Malezya mercan yılanı, Thomas. Onlar

Çocuklarıma, o çocukların her birini dakikalar içinde öldürebilecek bir yılan verdi."

Thomas titriyordu. Videoda, uzaklarda bir yerde bir kadın bağıırıyordu. Öğretmen olabilir mi? Sonra kameranın arkasındaki kişi yılanı geri alıyor ve kızları geride bırakarak uzaklaşıyordu.

"Çok kolay," diye ürpertici, tıslayan bir fısıltıyla söylendiler. "Onları orada öldürebilirdim. Paramı istiyorum. Zaman tükeniyor. Sizinle temasa geçeceğim."

Sonra video kapandı.

"Çocuklarıma peşine düştüler," dedi Lucas, sesi öfke ve gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Bebeklerimin. Daha iki yaşında bile değiller. Güpegündüz küçük kızlarıma doğru yürüdüler ve ellerine ölü bir yılan tutuşturdular."

"I-" Thomas başladı.

"Ne oluyor lan? Bütün bunlar da neyin nesi? Ölü ailen mi? Konu bu mu? Peşinde kim var? Neden para istiyorlar? Neden lanet aileni öldürdüğünü düşünüyorlar?"

Thomas, Lucas'ın öfkesini anlıyordu. "Ben-"

Lucas bir kez daha onun sözünü kesti. "Çocuklarıma saçının bir teline bile zarar verirlerse, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim Thomas, her şeyi yakıp yıkarım. Her şeyi yakıp yıkarım. Derilerini kemiklerinden ayıracağım ve eğer bir şekilde bunu çocuklarıma başına sen açtıysan seni de öldüreğim."

"Sakin *ol, umnishka*," dedi August yakınlardan bir yerden.

"Sakin bana sakın olmamı söyleme August Mulvaney. Onlar bebek. Onlar benim bebeklerim. Hâlâ bezliler. Küçük ellerinde zehirli bir yılan tutuyorlardı. Kafaları çok karışmış olmalı. Bunların hiçbirini anlamıyorlar. Bunun asla onların üzerine kalmaması gerekiyordu, hatırladın mı? Söz vermiştin. Onlar anlayacak yaşa gelene kadar gerçek hayatlarımızla sahte kişiliklerimiz arasındaki çizginin asla aşılmayacağını söylemiştiniz. Hepiniz bana söz verdiniz."

Thomas söyleyecek bir şey bulamadan Aiden, "Eve dönüyoruz," dedi. "Eve geliyoruz ve bunu düzelteceğiz. Bir aile olarak. Tamam mı?"

"Şimdi de bu ailenin bir parçası mı olmak istiyorsun?" Lucas tersledi. Aiden hiçbir şey söylemedi. Gergin bir sessizlik anından sonra Lucas, "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Ben sadece... Çocuklarımın peşine düştüler, Aiden."

"Biliyorum dostum. Biliyorum. Bu bokun dibine ineceğiz ve indiğimizde, söz veriyorum, eğer istersen öldürebilirsin. Tamam mı?"

Aiden'in sesi Lucas'a soruyormuş gibi geliyordu ama doğrudan Thomas'a bakıyordu ve o da başını salladı.

"Evet, tamam," dedi Lucas sonunda.

"Yakında evde olacağız ve her şeyi açıklayacağız," diye güvence verdi Aiden, Thomas'ın da ona söylediğini anladığından emin olmak istercesine göz teması kurarak. "Aile toplantısı. Bu akşam. Herkes gelsin ve neye ihtiyacı varsa getirsin. Bu iş bitene kadar hep birlikte malikânede kalacağız. Birlikten kuvvet doğar."

"Herkes mi?" August sordu.

Aiden Thomas'a sertçe baktı. Boğazını temizledi ve sonunda konuşmak için kendini zorladı. "Herkes. Cricket da. Sen de Calliope. Bir yerlerde kulak misafiri olduğunu biliyorum. Dimitri ve Arlo. Herkes gelsin. Jericho çocukların güvende olmadığını hissederse onları da getirebilir. Herkesin eve dönme vakti geldi."

"Onlara haber veririm," dedi August, sesi tehlikeli derecede sakindi.

Aiden bağlantıyı kestiğinde Thomas yastıklara yaslandı. Kendini çocuklarının gazabına hazırlamak için daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü ama şimdi çocukları da tehlikedeydi. Her nasılsa, bu piç her kimse ailedeki en savunmasız kişinin peşine düşeceği hiç aklına gelmemişti. Torunlarının. Bebeklerinin. Kalbi ve ruhu. Onlar her şeyi kaybetmeye değerdi.

Onları güvende tutmak, diğer her şeyi kaybetmesi anlamına gelse bile, buna değerdi. Bunu bulacaklardı.

ve ailece onu . Aile ondan sonra onunla ne yapmak isterse istesin.
Güvende oldukları sürece, bunu kabul edecekti.

TEN AIDEN

Thomas yolcu koltuğunda oturuyordu, yüzü kül rengiydi ve kıpır kıpırdı, muhtemelen ailesine yapacağı ifşaat sıkıntılıydı. Aiden da stresliydi ama Thomas'ın itirafı yüzünden değil. Hayır, Aiden'ın beyni tamamen başka bir şeye odaklanmaktan vazgeçmiyordu. Çoğu insanın, olayların büyüklüğü içinde oldukça önemsiz bulacağı bir şeye.

Seks.

Daha da önemlisi, Thomas'la yaptığı seks. Muhtemelen Thomas'ın onunla yapmasına izin vereceği tek seks. Ve sadece beş dakika sürmüştü. Beş dakika. Bekâretini kaybettiğinde bundan daha uzun sürdüğünden neredeyse emindi. Çok çabuk bitmişti. Thomas fark etmiş miydi? Bu onu üzmüş müydü? Aiden onun kırılgan halinden faydalanmış mıydı? Thomas bu konuda konuşmamak için uyuyakalmış mıydı?

Aiden hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkararak Thomas'ın şaşkın bakışlarına maruz kaldı. Ona sıkı bir gülümseme verdi, ama Thomas'ın kaşları bir kez daha pencereden dışarı bakmadan önce daha da çatıldı.

Aiden başını salladı. Adam ne bekliyordu ki? Aiden yirmi yıldır onunla seks yapmanın fantezisini kuruyor, bunu hayalinde canlandırıyordu.

özenli detaylar. Sık sık. Çok sık. Utanç verici sıklıkta. Ve hayal edebileceğinden çok daha iyi hissettirmişti. Bu kadar çabuk bitmesi gerçekten Aiden'in suçu muydu?

Hayır.

Thomas'ın hatasıydı.

Bu kadar uzatması, bu kadar beklenti yaratması, Aiden'in bitmeden önce tadını çıkaracak zamanı bile bulamayacak kadar iyi hissetmesi onun suçuydu. Prezervatif bile almamıştı. Gerçi prezervatifleri de yoktu. Ama yine de söz konusu Thomas olduğunda, Aiden kelimenin anlamıyla bir aptaldı. Tüm kontrolünü kaybetmişti.

Malikânenin yoluna girdiklerinde cipini park etmek için ancak yeterli yer vardı. Kardeşleri Thomas'ın uçak askısı büyüklüğündeki garajına park etmeyi tercih ederken, Jericho'nun çocukları gibi diğerleri de arabalarını kum rengi kaldırım taşlarının üzerine park etmişlerdi. Arabaların çoğu Jericho'nun garajında terk edilmiş ve çocukları tarafından tamir edilmiş hurda arabalardı. Görünüşlerine rağmen Aiden, çoğunun Asa'nın Audi R8'ini bir sokak yarışında yenebileceğini biliyordu. Jericho'nun çocukları zengin olmayabilirdi ama konu arabalara gelince, sihirbaz da olabilirlerdi.

Aiden cipten çıktı ve Thomas'ın da onu takip etmesini bekledi. Thomas gelmedi. Aiden etrafından dolaşıp kapısını açana ve kolundan tutup ayağa kaldırıana kadar öylece bakmaya devam etti. Thomas Aiden'a sanki elektrikli sandalyeye doğru yürüyormuş gibi dehşet dolu bir bakış attı.

Aiden ona dramatik davrandığını, çocuklarının onu asla terk etmeyeceğini, Shane'le olanlar için onu kesinlikle suçlamayacaklarını söylemek istedi. Ama Thomas ona inanmadı. IQ'su ne kadar yüksek olursa olsun, Aiden'ın yaptığı gibi insanların güdülerini görme kapasitesinden yoksundu. Bu fikir ne kadar saçma olursa olsun, itirafından sonra çocuklarını kaybedeceğine yürekten inanıyordu. Bu onun için gerçektir.

Aiden ön kapıyı açtı ve kilitsiz bıraktıklarını fark edince gözlerini devirdi. Aileden güvenlik için eve gelmelerini istemenin ne faydası vardı?

Eğer deliye hoş geldin paspası sereceklerse. Seri katillerle dolu bir ailenin güvenliği daha ciddiye alacağı düşünülebilirdi, ancak pişmanlık ya da suçluluk duygusundan yoksunluk, ağır dozda kibir ve cüretkârlığı da beraberinde getiriyordu. Bu aile gerçekten de yenilmez olduklarını düşünüyordu.

Thomas bir kez daha yerinden kıpırdamayınca, Aiden onu kapıya doğru itti. Thomas kısa bir süre mücadele ettikten sonra fuayeye düştü ve girişteki palmiye saksısına Aiden'in içine kusmasından korkacağı kadar uzun süre baktı. Aiden kapıyı kapatıp kilitledi, ancak otomatik kilit devreye girdiğinde rahatladı. İçeride istedikleri herkes ön kapının şifresine sahipti.

Diğerlerini bulmak zor olmadı. Seslerin kakofonisini takip ederek evin derinliklerindeki büyük salona gittiler ve geniş kapı girişinde kısa bir süre durdular. Her yerde insanlar vardı, Aiden'in aynı anda bir yerde hiç görmediği kadar çok. Zihinsel bir sayım yaptı. Zane kanepede Asa'nın kucağında, Felix kolunda, Avi de onun yanında oturuyordu. Noah ve Adam, Jericho'nun çocuklarından bazılarıyla birlikte duruyordu. Mavi saçlı çocuk Arsen'di, yanındaki de... bir numaraydı. Yedi. Ona Yedi diyorlardı. Lollipop emen çocuğun adını hatırlayamıyordu ama uzun saçlı sessiz çocuk Cree'ydı.

Jericho koltuklardan birine oturmuş, aşırı tetikteydi. Kocası Atticus ise diğer koltuğa çökmüş, çenesini ellerinin arasına almış, sıkılmış bir prensin tebaasını süzdüğü gibi ailesini süzüyordu. Lucas ve August kayıptı ama Aiden onların cipini dışarıda görmüştü. Muhtemelen kreşteydiler ve kızları mini saraylarına yerleştiriyorlardı.

Odada hiç kadın yoktu. Calliope gelmeyi reddetmiş miydi? Kimliğini bir sır olarak saklamak bu kadar önemli miydi? Üzerinde ölmek için garip bir tepe gibi görünüyordu. Oğlunu tanıyorlardı, soyadını biliyorlardı. Yirmi beş dolar ve bir Google araması onu bulabilirdi.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Bu daha sonrası için bir sorundu. Thomas onun şu anki problemiydi. Biraz akşamdan kalmaydı, terliyordu ve olduğu yere çakılıp kalmıştı,

ailesiyle birlikte odanın içinde daha fazla ilerlemeyi reddediyordu. Ceset denizinden bir karaltı koptu ve Thomas'ın kollarına atıldı. Noah. Her zaman Noah'tı. Thomas'ın biyolojik çocuğu olması gereken biri varsa, o da oydu. Hiç kimse -muhtemelen Aiden bile- Thomas'ı Noah kadar sevmemişti. Bir baba gibi. Yanlış yapmayan bir baba.

"Neden gittin?" Noah boğuk sesiyle suçlayıcı bir şekilde sordu. "Kaçmamıza izin vermezdin."

Thomas bir heykel gibi hareketsiz durdu, Noah'ya sarılmadı, hiçbir şey yapmadı. Sadece çocuklarına bakıyordu, onlar da ona bakıyordu, hepsinin yüzünde farklı derecelerde şaşkınlık, incinmişlik ve ihanet vardı.

Thomas başını salladı. "I-"

Söyleyeceklerini bitiremeden bir kadın sesi mermer koridorlarda yankılandı. "Alo?"

Noah geri adım attı, yüz ifadesi aklı başında bir insanın başarabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde mutsuzluktan heyecana dönüştü. "Calliope?" Ayaklarının üzerinde zıplayarak diğerlerine baktı. "Calliope!"

Sonra gitmişti - hepsi de Calliope'un gerçek kimliğini umutsuzca merak ederek ana girişe doğru koşuyorlardı. Aiden da merak ediyordu. Diğerlerini takip etti ve neredeyse katatonik bir halde olan Thomas'ı da yanında sürükledi. "Kendini toparlaman gerek Tommy. Çocukların ödünü koparıyorsun."

Thomas başını salladı ama bir şey söylemedi, Aiden'ın onu çekmesine izin verdi. Girişe vardıklarında tuhaf bir çekişme yaşanıyordu. Bir kadın - muhtemelen Calliope- Dimitri ve erkek arkadaşı Arlo'nun iki yanında duruyordu.

Aiden yıllar boyunca Calliope'un neye benzeyebileceğini düşünmüştü. Onu ellili yaşlarında, ilginç ama , belki bol makyajlı, saçları dalgalı, biraz kaba saba sarışın bir kadın olarak hayal etmişti. Yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı.

Calliope kırk yaşından büyük olsaydı, Aiden sol çizmesini yerdi. Uzun siyah saçları ve yüzünü çerçeveleyen bir tutam beyaz vardı. Ortalamadan daha uzun boyluydu ve kum saati gibi kıvrımlı bir vücudu vardı. Yırtık kot pantolon, *Ramones* tişörtü, deri ceket ve sanki doksanlı yılların gençlik dizilerinden fırlamış gibi bir çift siyah bağciksız Doc Martens giymişti.

"Calliope'un..." Noah başladı, sonra ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi sözünü kesti.

"Genç," diye ekledi Jericho, şaşkınlığı her halinden belliydi. "Goth," diye ekledi Seven.

İkizler koro halinde "Çok seksi," derken Aiden gözlerini devirdi.

Dimitri tehditkâr bir adım atarak ikizlere ters ters baktı. "Siktirin gidin."

"Sorun yok. Rahatla," diye uyardı Arlo, genç adamın kolunu omuzları sarkana kadar ovarak.

"Onunla tanışmamızı istememene şaşmamalı," dedi Asa nefesinin altında ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Calliope hepsini görmezden gelerek takma kirpiklerinin altından Thomas'ı inceledi ve ona doğru yürüyüp yüzüne sert bir tokat attı. "Kendine gel."

Grubun soluk soluğa kalışı duyulabiliyordu, sanki bir filmde fırlamış gibiydi. Kimse kıpırdamadı, Aiden bile. Thomas'ı çocuklardan birine karşı koruyabilirdi ama Calliope'a ne yapacaktı? O... Calliope'tu. Ve dürüst olmak gerekirse, ona katılıyordu. Thomas'ın kendini toparlaması gerekiyordu.

"Ne?" Thomas mırıldandı.

İki elini de kalçalarına koyarak, bir metal grubunun yol yardımcısına benzeyen bir kadına garip bir şekilde anaç görünen bir duruş sergiledi. "Kendine gel dedim. Ne yaptığını ya da neden yaptığını bilmiyorum ama buradaki hiç kimse senin çocukları öldürebileceğine inanmıyor. Sen o tür bir insan değilsin. Asla olmadın ve olmayacaksın."

"Bunu bilemezsin," dedi Thomas.

"Elbette biliyoruz," dedi Noah, sanki Thomas'ın kötü bir adam olduğu fikri gülünçmüş gibi.

Thomas kararlılıkla başını salladı. ". Gerçekten ." Asa omuz silkerek, "Kimi öldürdüğün umurumda değil," dedi.

"İstiyorum."

Herkes Lucas ve August'un merdivenlerden indiğini görmek için döndü. Konuşan Lucas'tı.

"Lucas..." Thomas söze başladı ama Lucas onu susturmak için elini kaldırıncı sözünü yarıda kesti.

"Bahanelerinizi umurumda değil. Eğer çocukları öldürdüysen, kurallara göre muamele göreceksin." Thomas başını salladı ama Lucas'ın işi bitmemişti. "Ama hiçbirimiz senin çocukları öldürdüğüne inanmıyoruz. Ne kazayla ne de bilerek. Bu konuda alışılmadık derecede korkak davrandığını düşünüyoruz."

"Bu çok sert oldu Lucas," dedi Felix.

Lucas'ın bakışları Felix'e kaydı. "Ailemize karşı kin besleyen bir adam güpegündüz çocuklarıma ölü bir yılan uzattı. Bu yeterince sert değil." Bir kez daha dikkatini Thomas'a çevirdi. "Kendini toparlaman gerek."

Thomas ona göz kırptı. "Ne?"

Lucas'ın dudağı kıvrıldı ve başını salladı. "Sen Thomas Mulvaney'sin, bu boktan küçük ailenin reisi. Çocuklarıma bir şey olmadan ve seni kendim öldürmek zorunda kalmadan önce öyle davranmaya başla."

"Bu çok stresli," diye mırıldandı Zane. "Sanırım hasta olacağım."

Felix bir kolunu onun omuzlarına attı ve bir sonraki sözleriyle çelişen bir hareketle başını okşadı. "Eğer on beş yüz dolarlık spor ayakkabılarımın üzerine kusarsan, seninle bir hafta boyunca konuşmam," diye söz verdi Felix en tatlı ses tonuyla.

"Burası bir müzeye benziyor," dedi Arlo, bir daire çizerek, sanki şiddete başvurmak üzere olan bir kalabalığı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi bir sesle.

"Evet," dedi Arsen ağır aksanlı Rusça'sıyla. "Biz de bu yüzden geldik. Diğerleri bu kadar büyük bir evde sadece bir kişinin yaşayabileceğine inanmıyordu."

Thomas çocukları görmezden geldi ve Lucas'a doğru başını sallayarak kalçasını eğen Calliope'a baktı. "Ben onunla birlikteyim. Eski Thomas'a ihtiyacımız var. 'Etrafta dolaş ve öğren' Thomas. Gerekirse seni yine tokatlarım."

Thomas transa girmiş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra bir iç çekerek ellerini yüzünde gezdirdi. "Buna gerek kalmayacak. Bana düş almam için birkaç dakika verin, sonra her şeyi açıklayacağım."

Calliope sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi, "Peki," dedi. "Hazır yukarıdayken büyük çocuk külotunu da bul da torunlarını kimin tehdit ettiğini öğrenelim."

"Çok kaba," diye fısıldadı Arsen. "Bunu sevdim."

Thomas merdivenlere doğru döndüğünde Aiden, "Ben de seninle geliyorum," dedi. Calliope onu kulağından yakalayarak, "Hayır, gelmeyeceksin," dedi.

Ne oluyor lan? Annesi bile böyle bir şey yapmamıştı. Neden bu kadar acıttı ki?

"Ah," diye Aiden.

Calliope alay etti. "Pelvik büyülerinizle onun dikkatini dağıtamayacaksınız."

Aiden ona göz kırptı. "Benim neyim?"

"Kesinlikle TikTok'u yok," dedi Felix Zane'e, sahne fısıltısı komplocu bir edayla.

"Tabii ki hayır," diye burnunu çekti Atticus. "O bir yetişkin."

Adam kollarını kavuşturdu ve bükte. "Hepimiz kedinin bir TikTok'u olduğunu biliyoruz, Çilli."

"Ne? Öyle bir şey yok," diye itiraz etti Atticus, yüzü saçları kadar kızarmıştı. "Ve bana öyle deme. Sadece kocam bana böyle hitap edebilir."

Calliope diğerlerini görmezden gelerek Thomas'ı merdivenlere doğru itti. Aiden, Thomas gözden kaybolana kadar onu izledikten sonra ailesinin içinde bulunduğu karmaşaya geri döndü.

Jericho kıkırdadı. "Boş ver onları, Çilli. Bizim kızartacak daha büyük balıklarımız var." "Bu da ne demek oluyor?" Arsen sordu. "Mesela, bir balığın boyut önemli mi?"

"Sana yalan söylemelerine izin verme," dedi lolipoplu çocuk Arsen'e. "Büyüklik önemlidir. Balıklarda bile."

"Doğru ya," dedi Arsen, başını sallarken bile yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı. "Peki, hangi büyük balığı kızartmamız gerekiyor?"

"Yeni üvey babamıza soralım," diye böbürlendi Adam. "Sana baba diyebilir miyiz? Bu arada, Thomas'a hâlâ baba mı diyorsunuz yoksa artık babacığım mı?"

Aiden kendini Adam'a doğru fırlattı, yumruğu havada uçtu, genç adamın çenesine tam isabet edip onu geriye doğru tökezletirken bir memnuniyet homurtusu çıkardı.

Adam güldü ve kavgaya hazırmış gibi ileri atıldı ama Noah onun önüne geçerek parmağını göğsüne sapladı. "Yeter. Bunu hak etmiştin. Onu rahat bırak."

Aiden'ın yumruğu zonkluyordu ama küçük pislik kavga etmek istiyorsa, onu dövmekten mutluluk duyacaktı. Günlerdir gözünün önünden ayrılmayan Thomas için endişelenmekten hoş bir şekilde uzaklaşacaktı.

"Şaka kaldıramaması benim suçum değil," diye mırıldandı Adam. "Şaka olan sensin," diye tersledi Aiden.

"Oh, harika bir geri dönüş. Sen komedyen misin?" Adam, Aiden'a parmağını göstererek sordu.

"Aman Tanrım!" Calliope bağırdı. Hepsi ona bön bön baktığında, onlara hastalıklı ses tonuyla uyumlu, aldatıcı ve tatlı bir gülümseme verdi. "Ağzlar kapalı, kulaklar açık, gözler bende," dedi, sanki yeni yürümeye başlayan bir grup çocukla konuşuyormuş gibi.

Mucizevi bir şekilde işe yaradı. Hepsi hareketsiz ve sessiz durmuş, onun bir şey söylemesini bekliyorlardı ama o daha bir şey söylemeden Zane sanki kendine engel olamıyormuş gibi öne doğru süzüldü. Calliope'nin tam önüne gelene kadar durmadı ve kalın gözlük camlarının ardından onu inceledi. "Bekle... Seni tanıyorum."

Adam onu daha önce nerede gördüğünü anlamaya çalışırken, kadın ona sabırlı bir gülümseme daha verdi.

Sonunda, "Evet, sen bizim düğünümüzdeydin. Babam senin bir iş tanıdığını söyledi."

Omuz silkti. "Öyle değil mi?" Sırayla hepsine baktı. "Düğünlerinizden herhangi birini kaçıracağımı mı düşündünüz?"

İkizler ileri atıldılar, Zane'in hemen arkasındayken kısa bir süre durdular ve mikroskop altında inceledikleri bir slaytmış gibi yüzüne bakmak için üzerine eğildiler. Kız hiç irkilmedi bile.

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı Asa, hiç düşünmeden saçlarına dokunacakmış gibi uzandı.

"Anneme parmağını bile , ciğerlerini paslı bir kaşıkla sökerim," diye söz verdi Dimitri, sesi kısık bir mırıltıyla. "Açıkçası ona bu kadar yakın nefes almandan bile hoşlanmıyorum. Geri çekil."

Avi alay etti. "Sakin ol Benjamin Button. Kimse annene dokunmayacak."

Dimitri'nin dudakları bir hırıltıya dönüştü ama Calliope elini kaldırdı. "Çocuklar. Yapacak işlerimiz var." Zane'e baktı. "Bir bebek ol, mu? Felix ve çocuklarımı al ve onlara savaş odasını göster. Hazırlanmam gerek."

"Kurmak mı?" Felix bir adım öne çıkarak yankılandı.

Calliope, müzisyenlerin ekipman taşımak için kullandıkları siyah kutulara benzeyen dört siyah metal kasayı işaret etti. "Bebeklerim olmadan hiçbir yere gitmem."

"Evcil hayvanlarınızı bunlarla mı taşıyorsunuz?" Lolipop çocuk sordu.

Adam kaşlarını çatı, hâlâ çenesini ovuyordu. "Neden savaş odası?"

Noah, "Evet, Atticus'un çöp cini çamaşır odasında," dedi.

"Bu ne cüret?" Atticus buyurgan bir tavırla konuştu. "Boots bir çöp goblini değil. Ayrıca, ölü müşterilerimizden durduğunuz gazlı biyolojik silahlardan daha iyi kokuyor."

Noah suratını asarak Adam'a, "Çöp cini derken iyi anlamda söyledim," dedi.

"Biliyorum bebeğim," dedi Adam. "Freckles'ın papyonu çok sıkı."

Atticus, Adam'ın suratına bir yumruk atacakmış gibi hareket edince Jericho onu kolundan yakaladı. "Sakin ol, katil. Bırak gitsin."

"Boots bir çöp cini değil. O bir hanımefendi," diye mırıldandı

Atticus. "Biliyorum, Çilli. Biliyorum," dedi Jericho, kolunu sıkarak.

"Bebeklerim benim bilgisayarlarım. Onlar olmadan yaptığım işi yapamam." Hepsine şüpheli bir ifadeyle baktı. "Ve bana güvenin. Hepinizin bana ihtiyacı var."

Aiden buna itiraz edemezdi. Zane ve Felix, Calliope'un çocuklarıyla birlikte gittiklerinde, "Kızlar iyi mi?" diye sordu.

August başını salladı ve bir kolunu Lucas'ın beline doladı. "Onlar iyi. Cricket'la birlikte çocuk odasındalar. Nöbeti sırayla biz tutacağız. Her ihtimale karşı."

"Gerçekten birinin Thomas'ın evine girip çocukları almaya cesaret edebileceğini düşünüyor musun?" Atticus sordu.

Aiden, "Kapıyı ardına kadar açık bırakmış olman pek yardımcı olmuyor," diye mırıldandı. "Evet, biri bir yıl boyunca burada yaşayabilirdi ve sen asla Biliyorum," dedi Seven, etrafına kuşkuyla bakarak.

"Doğru mu?" Noah da aynı fikirdeydi. "Ben de öyle dedim. Bu ev çok büyük." Aiden da onlarla aynı fikirdeydi ama bunu kendine sakladı. Bunun pek önemi yoktu.

Thomas o yerden asla kurtulamazdı. Ama bu başka bir günün konusuydu.

Geride kalanlar salona geri döndü. Noah ve Jericho çocukları alıp antika kanepenin önündeki süslü sehpa getirerek atıştırmalıklar buldular. Muhtemelen bir krala ait olan bir masada ucuz bira ve pahalı viskinin yanında Fritos ve Funyuns görmek saçma ama aynı zamanda garip bir şekilde doğru görünüyordu. Eğer bu, tüm berbat aileleri için bir tür metafor değilse, Aiden ne olduğunu bilmiyordu.

Thomas odaya tekrar girdiğinde, Aiden'ın kalbi göğüs kafesinin arkasına takıldı. Thomas beyaz keten pantolon ve lacivert bir kazak giymişti ve saçları

kuru ve şekillendirilmişti, yüzü temiz tıraşlıydı. Tanıdığı adam buydu. Sevdığı adam.

Arayan Thomas Mulvaney'di.

ELEVEN

THOMAS

Savaş odası tıklım tıklım doluydu. Thomas binlerce kişiye -CEO'lara, devlet başkanlarına, politikacılara, hatta kraliyet ailesine- konuşma yapmıştı. Ama hiç kendi ailesiyle yüzleşirken olduğu kadar gergin olmamıştı. Kıpırdanma, terli avuçlarını pantolonuna silme ya da ağırlığını değiştirme dürtüsüyle savaştı. Tekrar dağılamazdı. Ailesi bir lider olmadan yaşayamazdı ve o da kendisiydi.

İyi ya da kötü.

Hepsi kendi gruplarına yerleşirken etrafına bakındı, bazıları alan içinde şaşırtıcı küçük alt birimler oluşturuyordu. Jericho'nun çocuklarının yerde bir araya toplanması şaşırtıcı ama Arlo ve Dimitri'nin birbirlerine aşına oldukları belli olan bu grupların arasına rahatça yerleşmesi şaşırtıcıydı.

Yolları nasıl kesişmişti ki? Bu başka bir günün sorusuydu. Jericho ve Lucas'la birlikte oğulları da ofis koltuklarını tercih etmişti, büyük masanın etrafındaki her zamanki yerlerini aldılar. Ancak, diğerlerinin aksine, Zane, Felix ve Noah doğrudan konferans masasının üzerine oturdular.

Calliope'nin özenle hazırlanmış düzeneği Thomas'ın yanında durmadan ona mümkün olduğunca yakın duruyordu.

Üçlü sanki bir mum ışığı nöbetindeymiş gibi el ele tutuştu. En çok incitmekten korktuğu kişiler bu üçüydü. Aiden'la birlikte geçirdiği kırk sekiz saat içinde, kendisini haksız yere kötü adam olarak resmettiğini fark etmişti. Başkalarına, hatta Shane'e bile kolayca lütfu kendisine tanımamıştı. Ama bu yapmak üzere olduğu şeyi kolaylaştırmıyordu. Aksine, daha da zorlaştırıyordu. Yanılabilir olduğunu ve Noah'nın hayal ettiği gibi bir tür süper kahraman olmadığını kabul etmek, sadece bir katil olmaktan çok daha zor olacaktı.

"Sanırım artık başlamalıyız," dedi Thomas.

Tam Calliope'a başlamaya hazır olduğunu işaret edecekken, savaş odasının kapısı pat diye açıldı ve Archer ile Mac içeri düştüler, Archer kaşlarını çatarak Thomas'a baktı. "Biz olmadan mı başladın?"

Onlarsız başlamak mı? Thomas onların kasabada olduğunu bile bilmiyordu. Onları diğerlerinin arasında göremeyince kaçamadıklarını ya da kendilerine haber verilmediğini düşünmüştü. "Neden Vegas'ta değilsiniz?"

Archer elleriyle bir kalp şekli oluşturdu. "Ben de seni özledim baba."

Thomas iç çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Okula kim bakıyor?"

Archer ve Mac Thomas'a dönmeden önce birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattılar. "Aslında tüm okulu bizim yönetmediğimizi biliyorsun, değil mi?" dedi Mac. "Boone ve diğerleri günlük yürümeye başlayan çocuk terbiyesini yapıyorlar. Biz sadece ödevleri seçiyor ve ara sıra savunma dersi veriyoruz."

"Yani gerçekten de bebek psikopatlar için bir okul mu var?" Seven sordu, ama özellikle kimseye değil.

Thomas, Seven'a sert bir bakış atarak, "Biz nöroçeşitlilik terimini tercih ediyoruz," dedi. "Psikopati bir spektrumdur."

Asa alay etti. "Ben kendi adıma psikopatlığı tercih ederim. Neurodiverse bizi... yumuşak gösteriyor."

Thomas oğluna sert bir bakış attı. Hiç kimse oğullarından birine bakıp da onların yumuşak olduğunu düşünmemiştir. Belki Atticus ama o da sadece Jericho için öyleydi. Oğullarına "inek "ten "ayyaş "a kadar pek çok şey denmişti ama hiç yumuşak denmemiştir.

"Nöro-baharatlı severim. Kulağa lezzetli geliyor," dedi Avi ve gözlerini öyle sert deviren Felix'e göz kırptı ki Thomas kendini yaralayabileceğinden korktu.

Archer Calliope'un yanındaki sandalyeye çöktü. "Ayrıca soruna cevap vermek gerekirse, Aiden seni kaçırdığından beri buradayız. SOS'i aldık ve jeti en kısa sürede geri götürdük."

Adam yüksek sesle, "Beş dakikadır bir askeri üste çalışıyor ve sadece kısaltmalarla konuşuyor," diye düşündü.

Archer ona doğru bakma zahmetine girmeden parmağıyla işaret etti.

Aiden, Archer'a ters ters baktı. "Onu ben kaçırmadım."

Thomas, Aiden'in huysuz yüzüne karşı kendini gülümsemeye karşı koyarken buldu. "Öyle sayılır... ama sadece birazcık."

Aiden'in bakışları onunkilerle kesişti ve Thomas bir an için insanlarla dolu bir odada olduklarını unuttu. Aiden güzel ve güçlüydü. Ve Thomas'a öyle baktığında -sanki onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi- Thomas karşısındaki adamdan başka bir şey düşünme yetisini kaybediyordu. Aiden iş için kötüydü. Ne zaman yanında olsa, Thomas onun içinde kayboluyordu.

"Şikâyet ettiğini duymadım," diye mırıldandı Aiden.

Özellikle de Thomas'a bir et parçasıymış gibi bakarken böyle şeyler söylediğinde. Daha önceki karşılaşmalarının anıları kafasını doldurup geçici olarak dilsiz kalmasına neden olunca vücuduna sıcaklık doldu.

Noah, Aiden'a bakarak, "Tamam, bu konuda rahat değilim," dedi. "Babamla flört etmeyi bırak. Bu çok garip."

Aiden ona, "Dün söylediğin bu değildi," diye hatırlattı.

Aiden, Noah'yla Thomas hakkında konuşmuş muydu? Bu yeni bir bilgiydi. Ne haltlar dönüyordu? Thomas ne zaman bu ailenin kontrolünü tamamen kaybetmişti?

"Hey, o Aiden'ın babası," diye hatırlattı August Noah'a, dudakları seğirerek.

Aiden parmağıyla onu işaret etti. "Sakın başlama, August. Yemin ederim seni yumruklarım."

August sıkılmış bir ses tonuyla, "Beni dehşete düşürdün," dedi.

Aiden, diğerlerinin kıkırdamasına neden olan gösterişli bir ses tonuyla, "Beni dehşete düşürün," diye alay etti.

"Oh, Evet." Yedi dedi içinde a yarı fısıltıyla. "I unuttum O, Thomas'ın oğlu gibi mi? Garip."

"Daha çok harika gibi," diye meydan okudu Arsen, ileri geri konuşmaları izlerken sırtarak.

"Dikkatli ol August," dedi Atticus. "Babamın en sevdiğini kızdırmak istemezsin."

"Evet, seni cezalandırabilir," diye Avi.

"Hepinizden nefret ediyorum," dedi Aiden.

Adam, "Yeni üvey babamız biraz küfürbaz," dedi ve sonra kıs kıs güldü.

Aiden Thomas'a baktı. "Çocuklarınızı kontrol edin."

August parmaklarını konferans salonundaki masanın üzerinde birleştirdi. "Hey, neden şikâyet ettiğini bilmiyorum. Oğulluktan kocalığa terfi ettin. Çocuklarıma Aiden Amca'nın nasıl Aiden Dede'ye dönüştüğünü açıklamak zorunda kalacak olan benim."

August'un bu duruma hiç de üzülmediği Thomas için çok açıktı. Gerçekten üzülecek kapasitesi bile yoktu. Ancak Aiden'ın August'un bu rahat cevabı karşısında nutku tutulmuş gibiydi. Bakışları Thomas'a kaydı, sanki onun odadan kaçıp gitmesini bekliyordu.

Ama Thomas hiçbir yere gitmiyordu. Tüm bunların nereye gittiğini bilmiyordu ama kaçmaktan yorulmuştu. En kötü korkuları nihayet gerçekleştiğine ve her şey gün ışığına çıkmak üzere olduğuna göre, Thomas garip bir rahatlama duygusuna kapılmıştı... ve yeni keşfettiği bir berraklık. Aileden sır saklamanın hiçbir yararı yoktu.

Son yirmi yılını bu senaryoyu kafasında tekrar tekrar oynayarak geçirmişti, sonunda geçmişini çocuklarına açıklamak zorunda kalabileceği günü. Geçmişini milyonlarca farklı şekilde açıklamış, onların tepkilerini hayal etmişti ama Thomas'ın bu yüzleşmeden beklediği şey bu değildi.

İyi huylu alaylar, Aiden'a karşı hislerinin bunca zamandır sandığı kadar gizli olmadığını bilmek. Bu duygulardan utanacağını ya da mahcup olacağını düşünmüştü ama bunun yerine sadece rahatlamış hissetti. Daha sonra ne olursa olsun, en azından -Aiden'la olan ilişkisi söz konusu olduğunda- hepsi onaylıyor gibi görünüyordu.

Ama hâlâ halledilmesi gereken son bir mesele vardı.

Hâlâ ayakta duran tek kişi olan Mac'e baktı. "Otur lütfen. Bu işi bitirmek istiyorum."

"Sonra da siz ikiniz son yirmi dört saattir nerede olduğunuzu açıklayabilirsiniz," dedi Atticus, Archer ve Mac'e dikkatle bakarak.

Mac, Calliope'un sandalyesinin yanındaki Archer'ın kucağına çöktü ve onun elini tutup öptü. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Noah kafasını çevirdi, yüzünde isyankâr bir ifade vardı. "Calliope'u şahsen tanımanın imkanı yok."

Mac'in yüz ifadesi kendini beğenmiş bir ifadeydi. "O da Elite için çalışıyor, unutma. Yollarımız kesişti. Gerçi ikiyle ikiyi bir araya getirmek utanç verici derecede uzun zamanımı aldı. Ofisteyken pek de böyle görünmüyor."

"Bu tam bir saçmalık," diye mırıldandı Noah kendi kendine.

"Yeter, *lütfen*," diye yalvardı Thomas, keşke bir içkisi olsaydı. Ama zihninin açık kalması daha iyiydi.

Archer elini dramatik bir hareketle salladı. "Zemin sizindir."

"Bütün ev öyle," dedi Levi nefesinin altından.

Thomas küçük bir attı, sonra birkaç tuşa dokunan Calliope'a baktı. Arkasındaki ekranlar . Fotoğraflara bakmadı. O

Yapamadı. Onu görmek istemedi. Bir daha görmek istemedi.

"Bunlar benim ailem," dedi Calliope'un olay yeri fotoğraflarını gösterme işini halledeceğini bilerek. "Ben on beş yaşındayken ve yatılı okuldayken kuzenim Shane, silahı kendine doğrultmadan önce hepsini uyuşturdu ve boğdu."

"Oha," dedi biri yerden.

Thomas kim olduğuna bakmadı, sadece yüzler denizini taradı ve hepsinin haberi nasıl karşıladığını ölçmeyi umdu. Noah, Zane ve Felix şok olmuş görünüyordu, Lucas ise... boyun eğmiş gibiydi, sanki biliyordu. Belki de biliyordu. Lucas ilk tanıştıkları gün kesinlikle bir şeyler görmüştü ama bunu kendine saklayacak kadar saygılıydı.

Ama oğulları boş boş bakıyor, yüzlerindeki ifade anlaşılmazdı.

"Bu gerçekten berbat bir durum," dedi Noah. "Ama bunun seninle ne ilgisi var? Şantajcı neden aileni öldürdüğünü düşünüyor?"

"Çünkü bir bakıma öyle," dedi Thomas tereddütle. Tüm hikâyeyi baştan anlatmak zorunda kalmak istemiyordu. Aiden'a ayrıntıları anlatmak bile onu neredeyse öldürüyordu.

"Ne? Nasıl?" Felix şaşkınlığını belli ederek sordu.

Thomas avuçlarını konferans salonundaki masaya dayayıp gözlerini kapattı. "Çünkü Shane'e onların ölmesini istediğimi söyledim. O da beni mutlu etmek istedi. Bu yüzden dileğimi gerçekleştirdi."

"Kuzenin aileni sen istedin diye mi öldürdü?" Noah duyduklarına inanamıyormuş gibi donuk bir sesle sordu.

"Öyle değil," dedi Aiden, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı, sanki Thomas'ı aşırı önyargıyla savunmaya hazırlanıyor gibiydi. Bu, içinde derinlerde bir şeyleri rahatlatmıştı.

Yine de yarı gerçeklere ayıracak zamanımız yoktu.

"Öyle değil mi?" Aiden ayağa fırladı. "Hayır, gerçekten de değil."

"Onlara her şeyi anlatmamı istedin. O yüzden anlatıyorum," diye hatırlattı Thomas ona.

"Hayır, onlara gerçeği söylemeni istedim."

"Gerçek bu," dedi Thomas.

"Hayır, bu gerçeğin küçük ve çarpıtılmış bir kısmı," diye tersledi Aiden.

"Peki, neden bize tüm gerçeğin ne olduğunu söylemiyorsun?" Jericho, gerekirse arabuluculuk yapmaya hazırmış gibi sordu.

"Shane onu yetiştiren, ona saldıran ve bir şekilde onu bunun aşk olduğuna ikna eden bir psikopattı. Ondan ailesini öldürmesini istemedi; anne ve babasından nefret ettiğini ve ölmelerini dilediğini söyledi. İstemeliydi de çünkü onlar istismarcı canavarlardı." Thomas'a, "Ya hikayeyi doğru anlat ya da hiç anlatma." dedi.

Tüm odanın donup kaldığı bir an oldu. Thomas bile. Aiden, Thomas'ın tüm hayatını şüphelenmeyen bir izleyici kitlesinin üzerine yıkmıştı ve hepsi, Thomas bile onun iddialarını sindirmek için mücadele ediyordu. Ve o bunu yaşamıştı.

"O... sana tecavüz etti," dedi Noah, gözlerinde yaşlar oluşurken.

"Bu-" Thomas sözünü kesti. Ne diyecekti ki? Tecavüz değil miydi? Değil miydi? Kurban oğullarından biri olsaydı buna tecavüz der miydi? Evet. Kesinlikle. "Karmaşık bir durum."

"Ailen seni taciz mi etti?" Zane sessizce sordu.

Thomas iç çekti. Bu neden bu kadar zordu ki? Ailesi korkunç insanlardı ama şimdi bir oda dolusu insana onlardan bahsetmek gereksiz yere zalimce görünüyordu. Thomas'ın nesi vardı? Neden hâlâ onları koruyordu?

"Annem, 'sevgisini' bana söyleneni yapmam için bir ödül sistemi gibi kullanan bir narsistti. Babam da muhtemelen kendisi de bir kurban haline gelmemek için beni izledi. Evde kimse beni fiziksel olarak dövmedi ya da bana saldırmadı ama insanlarla dolu bir evde kendimi görünmez hissetmem sağlandı. Bu... iyi değildi," diye bitirdi Thomas.

"Shane senin kuzenin miydi?" Noah sordu. "Onun hakkında bir şey duyduğumu hatırlamıyorum."

"Evlilik yoluyla kuzenimdi. Shane on dört yaşındayken amcam Shane'in annesiyle evlendi. Aynı okula gidiyorduk. Arkadaş olduk."

"Arkadaş değildiniz," diye mırıldandı Aiden. "Sen daha on üç yaşındaydın, o ise neredeyse on altı. O seni yetiştirdi. İki yıl boyunca senin duygularınla oynadı."

Thomas başını salladı. "O hastaydı. O bir psikopattı. Yardıma ihtiyacı vardı. Eğer ailesi onun ne yaptığını kabul edip ona yardım etseydi, belki... belki bunların hiçbiri olmazdı."

"Demek bu yüzden yaptın," diye ağzından kaçırdı Seven, sanki bir bulmacanın son parçası eline tutuşturulmuş gibiydi. "Onları bu yüzden evlat edindin. Değil mi?"

Thomas başını salladı. "Evet. İlk başta Shane'den yaptığı şey için nefret ettim. Sonra kendimden nefret ettim. Ama tüm bunların ötesinde, biri müdahale etseydi belki de tüm bunların önlenebileceğini fark ettim."

"Ama bize öldürmeyi sen öğrettin," dedi Adam, bu konuda üzgün görünmüyordu.
Daha çok açıklama istiyor gibiydi.

Bu konu dışına çıkıyordu ama Thomas onlara bir açıklama borçluydu. "O gün Shane'i kendim öldürme şansım vardı, kulübede ailemin ve kardeşlerimin cesetleriyle çevrili bir şekilde duruyordum. Bana dolu bir silah verdi ve ailesini öldürmemi istedi."

"Senden ailesini de öldürmeni mi istedi?" Felix kardeşine bakarak sordu, sanki sadece onun varlığının rahatlığını, yakınında olduğunun güvencesini istiyor gibiydi.

Thomas başını salladı. "Onu kendim öldürebilirdim ama kaçtım. Neyse ki kendi şartlarıyla ölmeyi tercih etti ve silahı kendi kafasına dayadı ama bu beni düşündürdü, ya kaçsaydı? Gelecekte kaç ölüm benim başıma gelecekti? İşte o zaman anladım ki... benim işim yapabildiklerime yardım etmek, yapamadıklarımı da yere sermekti. Bir çizgi vardır ve o bir kez aşıldığında geri dönüşü yoktur. Tüm psikopatların öfkeleri için bir hedefe ihtiyaç duyduklarına -yanlış bir şekilde- inandım, bu yüzden onlara bir hedef vermeyi kendime görev edindim ve

çok fazla yanılabilir bir adalet sisteminin yaptığı hataları temizlemek. Bunun benim kefaretim olacağını düşündüm."

Jericho sonunda sessizliği bozana kadar odadakiler Thomas'ın açıklamasını değerlendirirken sessizlik uzadı. "Bu şantajcının neden Thomas'ın ailesini öldürdüğünü düşündüğü konusunda hâlâ kafam karışık. Hiç mantıklı gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Atticus sordu.

Jericho sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yani, Shane'in yaptığı şey açıkça örtbas edildi. Dünya onların gaz sızıntısından öldüğünü düşünüyor. Karbon monoksit zehirlenmesi mi? Garip bir kaza, değil mi?"

Thomas kaşlarını çatarak başını salladı.

Jericho bir an bekledi, sanki birinin kafasındaki karışıklığı anlamasını umuyormuş gibiydi, sonra başını salladı. "Tamam, Shane öldü. Örtbas olayına karışan herkes gerçek hikâyeyi biliyor. Değil mi? Bilmek zorundalar. Shane'in herkesi ve sonra da kendisini öldürdüğünü biliyorlar."

Aiden'in kaşları kalktı. "Doğru ya. Peki, ne istiyorsun?"

Konuşan Cree'ydi. Thomas sessiz çocuğun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Her zaman çok durgundu. "Yani sana şantaj yapan her kimse belli ki hikâyenin tamamını bilmiyor. Bilmiyor olamazlar. Yoksa bunu yapanın sen olmadığını bilirlerdi."

"Aynen öyle," dedi Jericho. "Artık var olmayan olay yeri fotoğraflarına bir şekilde ulaşmışlar ama suçu senin üzerine atıyorlar. Neden? Neden aileni senin öldürdüğünü düşünüyorlar? Bunun olduğunu nereden biliyorlar? Belli ki bu kişisel bir mesele çünkü Adi ve Ara'nın peşine düştüler. Ama neden? Ve nasıl oluyor da hikayenin sadece yarısına sahipler?"

"Belki de sadece paraya ihtiyaçları vardır?" Nico söyledi. "Belki de Thomas'ı istediği şeyi ona daha hızlı vermesi için teşvik etmeye çalışıyorlar? Bir polisin aile üyesi ya da suç mahallinden biri olabilirler mi?"

"Belki," dedi Jericho. "Ama bu riskli, değil mi? Thomas gerçeği ortaya çıkarabilir. Küçük bir skandal yaratabilir ama onu yok edecek bir şey değil."

bir imparatorluk. Olsa olsa, bu onu daha sempatik yapar. Daha az değil. Bunu her kim yapıyorsa, Thomas'ın ailesini öldürdüğüne yürekten inanıyor." "Yani ya hikâyenin tamamını bilmiyorlar ya da ."

Noah dedi ki.

"Ne demek istiyorsun?" Adam sordu.

"Thomas'ın ailesini öldürmediğini biliyoruz. Ama Shane, Thomas'ın istediğinin bu olduğuna inanıyordu. Yani bu her kimse, Shane'in Thomas'ın ailesini Thomas için öldürdüğünü biliyor olmalı. Değil mi?" Noah sordu.

"Peki ya Holly?" Aiden aniden sordu. Thomas donakaldı. "Holly mi? Hayır. sanmıyorum."

"Holly kim?" Lucas sordu.

"Shane'in eski kız arkadaşıydı," dedi Thomas dalgınca.

"Başka bir kurban," diye açıkladı Aiden. "Shane, Thomas ve Holly'yi karşı karşıya getirerek diğerini kendi oyunlarını oynamaya ikna etmeye çalışmayı severdi."

"Ama... kesinlikle onun tarafında olmazdı. Değil mi?" Lucas sordu.

Mac, "Tacize uğrayan insanlar genellikle tacizcinin yanında yer alırlar," dedi.

"Shane'e karşı tecavüz suçlamasında bulundu. Thomas'a şantaj yapacağını sanmıyorum," dedi Aiden. Thomas'a baktı.

Thomas kesin bir ifadeyle, "Holly değil," dedi ve bunun son olmasını umuyordu.

"Nereden biliyorsun?" Archer sordu.

Thomas iç çekti. "Holly öldü. On beş yıl önce yumurtalık kanserinden öldü."

Aiden Thomas'ın yanına giderek bir elini sırtına koydu. "Onlara tüm hikâyeyi anlat. Her şeyi. Başından sonuna kadar. Tıpkı bana anlattığın gibi."

"Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti Thomas. O yarayı açmayı düşünmek bile kendisini yüz yaşında hissetmesine neden oluyordu.

"Yapmak zorundasın, Tommy. Bunu tek yolu bu.

Calliope, not al. Her şey bittiğinde her şeyin üzerinden geçeceğiz."

TWELVE

AIDEN

Her şeyi açıklamak yaklaşık bir saat sürdü. Aiden, Thomas'ın yanında durmuş, terli avuçlarını tutarken, çocukluğunun tüm acı verici mahrem ayrıntılarını biraz klinik bir verimlilikle anlatmak için elinden geleni yapıyordu. Sanki herhangi bir duyguya kapılmadan anlatabilirse oğullarını bu biraz olsun kurtarabileceğini umuyordu.

Ama durum böyle değildi. Asla da olmayacaktı. Noah ve duygular grubunun geri kalanı gözyaşları içindeydi. Jericho'nun çocukları sessizdi, Thomas'a onun için üzülecek kadar bağlıydılar ama hikâyeye açık bir tepki verecek kadar değil. Ayrıca, hepsi benzer travmalar yaşamış ve odadaki diğer herkesten çok daha yakınlardı.

Ama Thomas'ın oğulları... fokur fokur kaynıyorlardı. Aiden bunu beklemiyordu. Kendilerine yalan söylediği için Thomas'a bir miktar öfke duymayı bekliyordu ama öfke elle tutulur cinstendi. Öldürmek istiyorlardı. Aiden yıllar içinde bir şey öğrendiyse, o da eski kardeşlerinin suda kan kokusu aldıklarında nasıl göründükleriydi. Savaşa gitmeye hazırdılar.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Thomas çökmesine iki saniye kalmış bir halde sordu.

Odada eller havaya kalktı ama Aiden başını salladı. "Hayır. Soru sormak yok. Saat gece yarısını geçti. Bunu sabah hallederiz." Thomas'a, "Yukarı çıkıp kızları görmen gerek. Sonra da yatağına git."

Thomas tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra yüz ifadesi asık bir şekilde başını salladı. Ayrılmadan önce Noah'ya, "Bu gece herkesin yatacak bir yeri olduğundan emin olacak mısın?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye söz verdi Noah. Thomas bir kez daha başını salladı ve gitti. O gittiğinde Noah, "Babamı odasına mı gönderdin?" diye sordu.

Noah hâlâ Thomas'a baba diyordu, tıpkı Aiden'in beklediği gibi. Thomas'ın çocukluk travmasının aralarındaki bağı koparmak yerine daha da sağlamlaştırdığı açıktı. Aiden için açıktı. Belki Thomas için o kadar değil.

Aiden iç çekti. "Çok yorgun ve herkesin ne kadar üzgün olduğunu görebiliyor." Jericho'nun çocuklarına dönerek, "Mulvaney klanıyla biraz yalnız konuşabilir miyim?" dedi.

Hepsi ayağa kalktığı anda Arsen, Noah'ya baktı. "Hâlâ bodruma mı gidiyoruz?"

Noah başıyla onayladı. "başlayabilirsiniz."

Arlo ve Dimitri'yi de yanlarına alarak ayrıldılar. Calliope oturduğu yerde kaldı ve Aiden'a inatçı bir bakış attı. Sorun değildi, zaten onu kastetmemişti. O da aileden biriydi.

"Bodrumda neler oluyor?" Aiden bilmek istediğinden emin olmadan sordu.

"Mario Kart turnuvası," diye yanıtladı Noah.

Bu ailedeki bölümlere ayırma seviyesi şaşırtıcıydı. Aileleri saldırı altındaydı. Birisi onları katil olarak ifşa etmekle tehdit ediyordu ve yine de Aiden, Noah'nın diğerlerine sabaha kadar sürecek bir Mario savaşında liderlik edeceğinden hiç şüphe duymuyordu. Belki de bu

Duygular grubu stres mi atıyordu? Her neyse, nörotipiklerin hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptığı için Thomas'a karşı kötü niyet beslemedikleri açıktı.

"Tamam," dedi Aiden diğerlerine dönmeden önce. "Bakın, hepinizin ne kadar kızgın olduğunu hissedebiliyor. Bunun onun *için* olduğunu anlamıyor, ona değil."

"Ona neden kızalım ki?" Atticus sordu. "O kelimenin tam anlamıyla bir kurban. Görünüşe göre birçoğundan biri."

Aiden adım atmaya başladı. "Yıllardır bu anı kafasında kuruyor. İki gün önce, kuralları ihlal ettiği için onu öldüreceğinize kendini inandırmıştı. Yıllardır bunun için kendini cezalandırıyor. Ve şu anda hepinizin ona acıdığınızı ya da ondan nefret ettiğinizi düşünüyor."

"Ama neden?" Avi açıkça kafası karışmış bir halde sordu.

"Kendini kurban gibi hissetmiyor," dedi Noah. "İstekli bir katılımcı gibi hissediyor."

"Ne demek istiyorsun?" Adam sordu.

Noah, Felix ve Zane'in ellerini bıraktı, masadan zıplayarak nişanlısının yanına gitti, kucağına oturdu ve kollarını bir emniyet kemeri gibi ona doladı. Bu rahatlatıcı bir şeydi. Noah ne zaman geçmişinden bahsetse, Adam'ın onu bir şekilde sabitlemesine ihtiyaç duyuyordu. Adam'ın herhangi birinin çapası olması düşüncesi Aiden için şaşırtıcıydı ama tam oradaydı, gözden kaçırmak imkânsızdı.

"Tacizcinize direnirken, bu size doğru şeyi yaptığınızı hissettirir, sanki hala... haksızlığa uğrayan taraf sizmişsiniz gibi. Ama sonunda, özellikle de hiçbir şeyi değiştirmediginde, mücadele etmek çok zorlaşır. Yani, teslim olursunuz. Onlara istediklerini savaşımadan verirsiniz, hatta belki de hoşunuza gidiyormuş gibi yaparsınız. Bu durumu daha kolay ya da daha az acı verici hale getirmez, ama zihinsel olarak çekilmenizi sağlar."

Lucas, "Ama bu kurban olmadığınız anlamına gelmez," dedi.

"Öyle değil," diye kabul etti Noah. "Ama savaşmayı bıraktığında, bazen kafanın içinde bir ses hoşuna gittiği için, istediğin için, derinlerde bir yerde bunu hak ettiğin için savaşmadığını fısıldar. Ve kendinizi gönüllü bir katılımcı gibi hissetmeye başlarsınız. Bunu gerçekten hak ettiğinizi düşünmeye başlarsınız. Aslında siz ve tacizciniz o kadar da farklı değilsiniz, sadece kaçamayacağınız bir ilişkiye kilitlenmiş iki kişi. Bazen onlar için üzüldüğünüz bile oluyor."

"Onlar için üzülüyor musun?" Felix yankıladı.

Noah başını salladı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Holt için üzülüğüm zamanlar oldu. Bana yaptığı şeylere engel olamadığını söyledi. Bunun bir dürtü, bir hastalık olduğunu söyledi. Çocuktum, daha iyisini bilmiyordum. Onun babam olduğunu sanıyordum." Noah kendini tekrar bir kâbusun içine sürüklenmekten alıkoymaya çalışır gibi başını salladı. "Thomas da bir çocuktu. Olanlar için kimse onu suçlamamalı."

"Yok," dedi Archer. "Hem de hiç."

"Bu adamı öldüreceğiz, değil mi?" Felix sordu. "Yani, onu bulduğumuzda hepimiz ondan bir parça alacağız. Değil mi?"

"Belli ki," dedi Asa.

Avi ellerini birbirine sürterek, "Evet, bu ucube üzerinde denemek için sabırsızlandığımız bir sürü fikrimiz var," diye onayladı.

"Onu ilk ben vurdum," diye hatırlıyor Lucas. "Çocuklarımızın peşine düştüler."

Lucas'ın ani kana susamışlığı hem endişe verici hem de etkileyiciydi. Kızlar doğana kadar August'un değişken ruh halini bir şekilde yatıştıran akli başında oydu ama onlar doğduktan sonra Lucas mantıksız, paranoyak, anne ayı olmuştu. Ama bu olayda paranoyak ya da mantıksız davranmıyordu. Biri çocuklarını tehdit etmişti. Biri çocuğunu tehdit etseydi Aiden ne yapardı? Eğer bir çocuğu olsaydı. Çocuğu olsa ne yapardı?

"Merak etme akıl avcısı," diye takıldı Asa, Aiden'ı çıkıntıdan geri çekerek. "Seni yakaladık. Neşteri önce sen alabilirsin."

Avi'nin gözleri parladı. "Sonunda birinin derisini mi yüzeceğiz? Gerçekten birinin derisini yüzmek istiyorum."

"Ew, beni sayma. Deri yüzme konusunda benim için zor bir pas, teşekkürler," dedi Zane dudaklarını kıvrarak.

"Ben giderim," dedi

Noah. "Ben de," dedi

Felix.

"Eğer siz gidecekseniz, ben gitmemek istemiyorum," dedi Zane sönerek. "Sadece tüm o çılgınlardan nefret ediyorum."

August, "Mükemmel kulak tıkaçlarım var," diye önerdi. "Sana bir çift getireyim. Hiçbir şey duymayacaksın."

Zane'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, teklif karşısında şok olduğu belliydi. "Ah... teşekkürler." "Gördün mü, aile bağları. Yaşasın," dedi Adam.

Noah döndü ve eliyle Adam'ın ağzını kapattı. "Bunu bir daha asla söyleme."

"Ama bu doğru," dedi Adam, sözcükler Nuh'un avucunun arkasında boğuklaştı.

"Birlikte öldüren aile bir arada kalır," diye mırıldandı Calliope.

"Odaklanın," dedi Aiden, onları tekrar konuya çekmeye çalışarak. "Evet, bu dangalağı bulacağız ve evet, onu yakalayacağız ama bu arada hepinizin Tommy'ye karşı daha nazik olmanız gerekiyor, tamam mı?"

"Tommy, oof," dedi Avi, sonra ürperdi. "Durdur şunu."

"O benim için Tommy. Eğer beğenmezseniz, belki August size şu süslü kulak tıkaçlarından alabilir." İkizlere doğru eğildi. "Ama çok dikkatli dinleyin. Babanızla bu noktaya gelmem yirmi yılımı aldı. Eğer ilişkimiz hakkında onu tuhaf hissettirirseniz, her birinizi lanet olası bir odun öğreticüsünden geçiririm. Anladınız mı?"

August güldü ama Atticus'un kaşları daha da çatıldı. "Kimse ona kendini kötü hissettirmeyecek. İkinizi yıllardır tanıyoruz. Ama buna biraz zaman alacak. Yirmi yılı aşkın bir süredir sizi düşünüyoruz."

garip, yalnız kardeşimiz olarak görüyorduk, şimdi de seni garip, yalnız... üvey babamız olarak mı görmeliyiz?" Atticus, Avi gibi tüm vücudu titreyerek sert bir hareket yaptı. "Evet, hayır. Bunu yapamam. Bu çok garip olur. Babamızla evlenebilirsin ama sana Aiden'dan başka bir şey demeyeceğim."

Aiden "*hadi* bakalım" der gibi bir hareket yaptı. Aiden, "Tüm şakaları şimdi sisteminden çıkar," diye uyardı. "Ama ona iyi davranacaksın."

"Kesinlikle yapacağız," diye söz verdi Noah. "Ona çok iyi davranacağız."

"Uh-uh. Siz içinüz değil," dedi Aiden, parmağını Zane ve Felix'ten Noah'ya doğru sallayarak. "Siz içinüz kanayan kalplerinizi kendinize saklayın. Siz sadece statükoyu koruyorsunuz. Onun daha iyi hissetmesini istiyorum, önümüzdeki altı ayı sizin gözyaşlarınız içinde yüzerek geçirmesini değil."

"Kaba," diye mırıldandı

Felix. "Ötesinde," diye

onayladı Zane.

"Boşuna değil, siz oyun turnuvaları planlayıp insanlara işkence etmenin yaratıcı yollarını düşünürken biz gerçek bir araştırma yaptık," diye araya girdi Archer.

Lucas, "İki küçük insanı hayatta tutuyor ve yaşamak için çalışıyorduk, çok teşekkür ederim," dedi.

Archer yardımsever bir tavırla, "Siz ikiniz değil,"

diye açıkladı. "Ve?" Archer ayrıntı vermeyince

Aiden sordu.

"Ve internette Thomas hakkında bazı şeyler bulduk," dedi Archer. "O bir

milyarder. İnternette hepimiz hakkında bir şeyler var," dedi Adam.

dedi, gözlerini devirerek.

"Hayır, internetin derinliklerindeydik. Düz dünyacılar gibi, 11 Eylül bir aldatmacaydı, JFK Jr. hala hayatta."

Calliope kaşlarını çatı. "Darknet'in her yerinde örümcekler geziniyor. Bir Mulvaney komplo teorisini kaçırmış olmam mümkün değil."

"Tamam, o kadar derin değil," diye itiraf etti Mac. "Ama yine de, görünüşte evcil hayvanlarla ilgili gibi görünen, gerçekten zararsız görünen bir iplik bulduk-

oturuyorum. Ancak bu konuların derinliklerinde, cinayet ve Thomas Mulvaney hakkında konuşan bir dizi insan arasında gerçekten tuhaf mesajlar var."

"Onu öldürmek gibi mi?" Noah sordu.

"Hayır, onun bir katil olması gibi. Ve bir ikiyüzlü."

Archer, "Bu da ironik bir durum çünkü aynı kişiler kendileri de seri kararsızlar gibi görünüyorlar," dedi.

"Bekle, yani bu insanlar kanunsuzlar gibi mi?" Felix sordu.

"Kulağa daha çok suikastçıların yapacağı bir şey gibi geliyor," dedi Zane.

"Hayır, kanunsuzlar ya da suikastçılar değil. Seri katiller. Seri katiller babam hakkında konuşuyorlardı. Birbirleriyle. Onun kendilerinden biri olduğunu iddia ediyorlardı," diye ısrar etti Archer.

Atticus kaşlarını çatı. "İnternette -her zamanki hedeflerimiz olan insanlara ne yaptığımızı bilen insanlar olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bizden hiç bahsetmediler. Sadece Thomas'tan bahsettiler," dedi Mac.

"Yani tüm bunlar internetteki bir komplo teorisi yüzünden mi oluyor? Thomas'ın seri katil olduğu yerde mi?" Calliope sarsılmış bir ifadeyle sordu.

"Hayır," dedi Archer. "Şey, tam olarak bilmiyorum, ama görünüşe göre kendilerine ... ne diyorlardı?"

Mac ulaşıldı için onun Telefon, açılış yukarı onun memo Uygulama. "ALWAYSCHRISTMAS1225."

"Evet, o. Thomas'ın ders dışı faaliyetleri hakkında bilgi toplamak için bu katiller grubunu kullanmaya çalışıyordum."

"Bir şey bulabildiler mi?"

"Emin değilim. Konu üç yıl önce öldü ve bu insanların izini internette başka hiçbir yerde bulamadık," dedi Mac.

"Her zaman Noel... Holly'deki gibi mi?" Noah sordu. "Ama Holly öldü."

"Ama ya çocuğu olsaydı?"

"Babasını öldürdüğü için bir şekilde Thomas'ı suçlayan bir çocuk mu? Ama Holly tecavüz suçlamasında bulundu. Elbette tecavüzcüsünün iyi bir adam olduğunu düşünecek bir çocuk yetiştirmez, değil mi?" Felix sordu.

Mac çaresizce eliyle işaret ederek başını salladı. "Bu noktada bir şey söylemek zor." Aiden'ın başı ağrıyordu. "Tamam, bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Geç oldu.

Herkes yorgun. O siteden aldığınız bilgileri Calliope'a verin ve dediğim gibi sabah devam edelim."

Herkes başını salladı. İnsanlar ayağa kalkıp gerindiler ve odadan çıkarken birbirleriyle usulca konuştular. Calliope olduğu yerde kaldı, hançere benzeyen tırnakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. Aiden bir insanın o pençelerle nasıl yazabildiğini anlayamıyordu ama Calliope bundan rahatsız olmamış görünüyordu.

"Senin de biraz uyumaya ihtiyacın var," dedi Aiden.

"Siktir et. Eğer bu adamlar internette *-benim* internetimde- ailem hakkında konuşuyorlarsa, onları bulana kadar uyumayacağım. Git Thomas'la ilgilen. Ben hallederim."

"Dinlenmen gerek," diye nazikçe dürtükledi Aiden.

Ona isyankâr bir bakış fırlattı. "İki küçük çocuğa zehirli bir yılanı kimin verdiğini bulmam gerek. Git hadi. Ben böyle iyiyim. Zaten gecede dört saatten fazla uyumuyorum."

"Ne? Nasıl yaşıyorsun?"

Calliope, "Tam bir irade gücü," diye söz verdi.

Aiden homurdandı. "Güzellik uykusuna ihtiyacın yok mu senin?"

Calliope bir elini çenesinin altına koydu ve kirpiklerini kırpıştırdı. "Oh, sevgilim. Petty beni güzel tutuyor."

Aiden başını salladı. "İyi geceler, Calliope."

"İyi geceler, Aiden," diye şarkı söyledi kapı kapanırken.

Aiden tüm kapıların kilitli ve alarmların devrede olduğundan emin olduktan sonra diğerlerine de haber vermeleri için mesaj attı. İhtiyacı olan son şey, birinin temiz hava almak istediğine karar vermesi yüzünden tüm evin defcon beş durumuna geçmesiydi. Çocuk odasındaki Thomas'ı kontrol etmeyi düşündü ama ona bir şans vermeye karar verdi.

Kızlarla biraz vakit geçirirdi. Sadece onları uyurken izlese bile, her zaman içinde bir şeyleri rahatlatırlardı.

Bunun yerine odasına gitti ve hızlı bir duş almaya karar vermeden önce e-postalarını kontrol etti. Kaynar suyun altında dururken Thomas'ı düşünmemek imkânsızdı. Çoktan yatmış mıydı? Aiden odasına gelirse onu reddedecek miydi? Çocuklar onları zaten biliyordu. Belli ki umurlarında bile değildi. Bu yeterli miydi? Sonunda Thomas için yeterli olacak mıydı? ihtiyacı vardı. Ondan daha ne kadar uzak durması beklenebilirdi? Birlikte bir odada yalnız kaldıkları her seferde ona dokunmamaya çalışarak zaten deliriyordu.

Thomas, Aiden'in en sevdiği uyuşturucuydu ve onu duvarlara tırmalatacak kadar yakındı, çok yakındı ama tatmin edecek kadar yakın değildi. Lanet olsun. Musluğu kapattı, sırf terbiye olsun diye bir tişört ve eşofman altı giymeden önce çabucak havluyla kurulandı, sonra fikrini değiştirmeden önce kapıya yöneldi.

Thomas'ın odasının önünde durdu, eli kapıyı çalmaya hazırdı. Thomas'ı yatakta bulacağını tahmin ediyordu ama kapıyı çalmak istememesinin nedeni bu değildi. Ona kendisini reddetme şansı vermek istemiyordu. Bunun kulağa ne kadar berbat geldiğini biliyordu ama o berbattı. Thomas onu mahvetmiş, Aiden artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu umursamayana kadar yıllar boyunca akıl sağlığıyla oynamıştı. O sadece... istiyordu. Thomas'a ihtiyacı vardı, ona havaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardı.

Elini kapı koluna attı ve sorunsuzca döndüğünde rahatladı. Onu dışarıda bırakmamıştı. İçinde bir şeyler düğümlendi. İçeride kimsenin olmadığını fark edince kapının hemen önünde durdu. Tek görebildiği köşedeki lambanın kehribar rengi yumuşak ışıdıydı.

Kaşlarını çattı. Thomas hangi cehennemdeydi? Hâlâ çocuk odasında olmasına imkân yoktu; saat sabahın birini geçiyordu. Tam gitmek üzereydi ki odanın derinliklerinden, banyonun karşısından bir ses duydu. Thomas'ın dolabı. Adımlarını sessizce atarak yaklaştı.

halı kaplı zemin. Geniş girişin kapısına ulaştığında kalbi durdu.

Thomas kapının solunda, aynalı duvara dayalı alçak bir şifonyerin karşısında duruyordu, elinde bir silah vardı, silaha o kadar odaklanmıştı ki yansımadaki Aiden'ı bile görmüyordu. Aiden'ın ilk içgüdüğü ona doğru koşmak ve silahı elinden kapmak oldu. Ama bu düşüncesini geri itti ve Thomas'ın sadece silaha bakmasını izledi. Ne düşünüyordu ki? Eminim en kötüsü değildir, değil mi? Kendisini denklemden çıkarmaya çalışacak kadar zalim olamazdı. Bunu onsuz yapamazlardı. Hiçbirini. Aiden onsuz devam edemezdi.

Kendini durduramadan odayı geçip kollarını Thomas'a arkadan doladı ve ellerini kavradı. Thomas keskin bir nefes çekti, şaşkın bakışları aynada Aiden'ın kollarıyla buluştu. İşte o zaman arkalarında da aynalı bir duvar olduğunu fark etti.

Thomas bir an için onun kollarında kaskatı kesildi, sonra ona karşı eridi, çıplak teni Aiden'ın tişörtünün içinden bile sıcacıktı. Silahı nazikçe Thomas'ın elinden alıp yere bıraktı ama onu olduğu yerde, şifonyere yaslanmış bir şekilde tuttu ve aynadan Thomas'ın yüzünü izleyerek ihtiyaçlarına boyun eğdi ve boğazına doğru ağzı açık öpücükler bıraktı.

"Kahretsin, her zaman çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı Aiden, ellerini beline indirdi, sonra boynundaki kırmızı lekeyi emerken parmaklarını göğsünde ve karnında gezdirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Thomas kıcını Aiden'ın yarı sertleşmiş sikine bastırarak sordu.

Aiden, "Tekrar yapmak istiyorum," dedi, parmakları Thomas'ın göğüs ucunu buldu ve nefesini içine çekene kadar çekiştirdi. "Bu sesi çıkarmana bayılıyorum," diye itiraf etti Aiden. "*Sana* o sesi çıkarttırabilmeyi seviyorum."

Thomas kızardı ama "Tekrar mı?" dedi.

"Mm, bir daha," diye mırıldandı, bir elinin Thomas'ın saçlarına kaymasına izin verdi ve ağzını oyalanan kirli bir öpücükle yakalamak için başını döndürdü.

"Geçen sefer seninle acele etmedim," dedi onu bırakıp Thomas'ın çıplak tenini ağzıyla keşfetmeye geri dönerken.

"Sen yapmadın mı?" Thomas, Aiden'a daha iyi erişim sağlamak için başını eğerek sordu.

Sikeyim. Aiden uçmuş hissediyordu. Thomas'ın tenini ellerinin altında hissetmek, teninin tınısı, şampuanının erkeksi kokusu uçuruyordu. Aiden sadece Thomas'ın içinde boğulmak istiyordu. Zaten o kadar sertleşmişti ki. Thomas'ın bunu kaçırmamasına imkân yoktu. "Hayır, hemen şimdi düzelteceğim bir şey var."

"Burada mı?" Thomas dolabın etrafına bir göz atmayı başardı.

Aiden etrafına bakındı, sonra gülümsedi, kafasında birdenbire iğrenç fanteziler belirdi. "Evet. Neden olmasın? Neden olmasın? İzleyebilirsin."

Thomas'ın dudakları aralandı, dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı. "Neyi izleyeceğim?"

Aiden Thomas'ın omzunu ısırды, sonra dizlerinin üzerine çöktü, parmakları aşağı inerken Thomas'ın pijama altlarına takıldı, onları aşağı çekti ve sonra çıkardı. "Bu."

Thomas'ın kıcını diş izleri bırakacak kadar sert ısırды. "Bacaklarını aç benim için," diye ikna etti, sonra kalçalarını geri çekti. Neye benzediklerini görebilmeyi diledi. Bunu kaç kez düşünmüştü? Kafasında resmetmişti? Onu araladı, sonra dilini taşaklarından deliğine doğru geniş bir şekilde gezdirdi, Thomas'ın dizlerinin bağı çözüldüğünde biraz gülümsedi.

"Siktir," diye mırıldandı Thomas.

"Oh, oraya geleceğim," diye söz verdi Aiden, sonra yüzünü onun kalbine gömdü, dilini girişine soktu, sonra bir kez daha yaladı. Thomas'ın tadı sabun gibiydi ve Aiden'ın siki çoktan sızmaya başlamış, eşofmanını delmişti. Thomas'ın elleri Aiden'ı körü körüne kavradı, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibiydi.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye mırıldandı Thomas, sanki bu yeterli değilmiş gibi Aiden'ın dilini geri itiyordu.

Aiden ellerini Thomas'ın kalçalarına doladı ve onu boğulacakmış gibi hissedene kadar geri çekti. Umurunda değildi. Eğer bu şekilde ölecekse, buna kesinlikle değerdı. Aiden ne zaman hoşuna giden bir şey yapsa Thomas'ın küt tırnakları omuzlarına batıyor, o da inliyor ve nefesinin altında küfrediyordu.

Aiden sonunda onu tutmayı bıraktığında, bu sadece bir elini Thomas'ın ağrıyan horozuna sarmak ve onu ismine küfretmesine neden olacak kadar yavaş okşamak içindi. Aiden arkasına yaslandı ve ikinci boğuma kadar içeri itmeden önce bir parmağıyla Thomas'ın deliğine masaj yaptı. Aiden inledi. Thomas çok sıcak ve sıkıydı. Kendini hemen o sıcaklığa gömmek istiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Thomas, kendini Aiden'ın parmağına geri bastırarak. "Yeter artık. Sik beni artık."

"Çok sıkıydın amına koyayım. Geçen sefer bu yüzden bu kadar çabuk bitti," dedi Aiden suçlayıcı bir şekilde.

"Şu anda cidden şikâyet mi ediyorsun?" Thomas sordu. "Kayganlaştırıcı banyonun en üst çekmecesinde. Sen mi getireceksin yoksa ben mi?"

Aiden Thomas'ın kışını tokatladı, sonra ayağa kalktı. "Her zaman çok otoritersin," diye mırıldandı.

Doğru çekmeceyi bulana kadar iki deneme yaptı ama geri döndüğünde Thomas ona bakıyordu. Bu Aiden için sorun değildi. Ağzını bir öpücükle yakaladı, Thomas'ın dilini buldu ve kaygan parmaklarını kıvrımlarına iterken ağzına çekti, onları içeri zorlamadan önce sadece bir an alay etti ve Thomas'ın şaşkın homurtusundan zevk aldı.

"Neyin var?" Aiden dudaklarına karşı mırıldandı. "Bu kadar acelesi olan sendin."

Thomas Aiden'ın dudağını sertçe ısırđı, sonra . "Ukala."

Aiden acele etmemek istiyordu, onu yavaşça açmayı, tembelce sikmeyi planlamıştı ama Thomas top oynamayı reddediyordu. Aiden'ın eşofmanını itiyor, kayganlaştırıcıyı sert aletini kayganlaştırmak için kullanıyordu. Sadece bu bile Aiden'ın boşalması için yeterliydi.

Siktir et. Madem Thomas böyle istiyordu, neden karşı çıkıyordu? Ağırdan almak için bolca zamanları vardı. Aiden, Thomas'ın gitmesine izin vermeyecekti. Asla bırakmayacaktı. Bir daha asla. Onu kaldırdı ve şifonyerin alçak kenarına koydu. Thomas ellerini üst tarafa dayadı. Mükemmel bir açıydı.

Eve doğru kayarken ağızlarını birbirine çarptı, ikisi de inledi. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Çok sıcak, sıkı ve mükemmel. Dünyadaki herhangi bir şey hiç bu kadar iyi hissettirmiş miydi? Aiden öyle düşünmüyordu. Thomas'ın dizlerini dirseklerinin üzerinden yakaladı ve eve geri çarpmadan önce neredeyse sonuna kadar çekti.

Aiden içgüdülerine yenik düşüp tekrar tekrar içine girerken Thomas başını geriye attı ve can havliyle şifonyerin kenarına tutundu. "Kendine dokun," diye yalvardı Aiden.

Thomas ona baktı, bakışları pusluydu, dudakları ayrılmıştı, sonra kendini eline aldı, Aiden'ın itişleriyle aynı anda kendini okşadı. Aiden gözlerini dikmiş, perçinlenmiş bir halde elinin hareketini izliyor, soluk soluğa gelen nefeslere ve kısık inlemelere bağımlı oluyordu. Mükemmeldi. Thomas mükemmeldi. Bu, Aiden'ın geçen sefer istediği her şeydi.

Gözlerini sıkarak kapattı, izlemeye devam ederse Thomas'tan önce bitireceğinden emindi. Ama bu daha da kötüydü. Gözleri kapalıyken tek yapabildiği Thomas'ın vücudunun sikinin etrafında mükemmel bir şekilde sıkışmasına odaklanmaktı. Ve şimdiden çok yaklaşmıştı. Geri dönüşü olmayan noktaya ulaşıyordu, vücudu yavaşlamasına izin vermeyecek ve kendi zevkinin peşinden gitmesine izin vermekten başka bir şey yapmasına izin vermeyecekti.

"Siktir," diye mırıldandı Thomas, sonra haykırdı, tırnakları bir kez daha Aiden'ın derisine, bu sefer kollarının üst kısmına battı. İz bırakacak mıydı? Aiden öyle olmasını umuyordu. Thomas'ın onu lanet olası bir kaplan gibi parçalamasına ve yara izlerini gururla taşımasına izin verecekti.

Gözlerini tam zamanında açıp Thomas'elinin üzerine izledi, yüz ifadesi şok olmuş ve mutluluktan uçuyordu. İşte bu . Aiden onu daha sıkı kavradı,

Gözleri uzak duvardaki aynada onların görüntüsünü buldu. Ortaya çıkan resim onu sonunda uçurumun kenarına itmek için yeter de artardı bile.

Aynadaki yansımalarını izledi, Thomas'ı becerirken kendini izledi, Aiden daha fazla kendini tutamayana kadar her hamle ondan bir homurtu daha çıkardı, sonunda kendini içine boşalttı, zevk dalgaları kelimenin tam anlamıyla tüm beynini çevrimdışı hale getirdi.

Kendini kurtarmadı, sadece Thomas'a sarıldı, nefesini ciğerlerine çekmeye çalıştı, ani bir fikir değişikliği yapıp onu kapı dışarı etmemesi için dua etti. "Bu gece seninle yatacağım," dedi, bunun bir rica olmadığını bildiğinden emin olarak.

Thomas hiçbir şey söylemeyince Aiden'ın midesi bulandı ama sonra dudakları alnına değdi. "Biliyorum."

"Bundan sonra her gece seninle yatacağım," dedi Aiden, vücudu onu Thomas'inkinden kurtulmaya zorlayarak.

"Biliyorum."

Aiden, Thomas'ın bu kadar kolay pes etmesini beklemiyordu. "Güzel" demekten başka ne diyeceğini bilemedi.

"Biraz uyumaya çalışmalıyız. Geç oldu."

"Tamam," dedi Aiden ama Thomas'ı bırakmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Burada dolapta mı uyuyoruz?" Thomas eğlenerek sordu.

Aiden içini çekti ve geri çekilerek Thomas'ın inmesine yardım etti. "Yatağının bu kadar uzakta olması benim suçum değil."

"Dolaba bir yatak koymak istediğini mi söylüyorsun?" Thomas, Aiden'ın eşofmanını düzeltmesine yardım ederken kendi pijama pantolonunu yere bırakarak sordu.

"Hayır," dedi Aiden. "Şey, belki. Ya da yatağın üzerine ayna koyabiliriz."

"Hiçbir şey aynalı bir tavan gibi sınıf çılgınlıkları atamaz," dedi Thomas yatağına tırmanıp yan yatarak.

Aiden eşofmanını çıkardı ve Thomas'ın etrafına dolanarak içeri tırmandı. "Siktir et dersi. Beni senin için dizlerimin üzerinde izlemediğini söyleme sakın."

"Beşinci savunmamı yapıyorum," dedi. "Şimdi git uyu." "Uh-huh," dedi Aiden. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Yüzünü Thomas'ın boynuna gömdü ve nabzının üzerinden öptü. "İyi geceler."

Thomas'ın eli geriye uzandı ve Aiden'in çıplak kalçasına dolandı. "İyi geceler."

THIRTEEN

THOMAS

Thomas uyandığında Aiden'ı yan yatmış, başını elinin üzerine koymuş, anlaşılmaz bir ifadeyle onu incelerken buldu. Aiden'ın yüzünü görünce Thomas'ın içine bir sıcaklık şoku yayıldı. Uzun zamandır kendini inkâr ettiği şey bu muydu? Her sabah bu yüzle uyandığı bir hayatı kaç kez hayal etmişti?

Aiden Thomas'ı onaylamayınca kaşlarını çatı. Ne kadar zamandır onu izliyordu? Ne düşünüyordu? Gözleri açık mı uyuyordu? Bu düşünce aklına geldiği anda Aiden uzanıp Thomas'ın çenesini kavradı ve ona daha dikkatli bakabilmek için çevirdi.

Thomas geçen şehvet dalgasını gizlemek için gülümsedi. "Uykumda beni izlemenden endişe duymalı mıyım?"

Aiden eğilip dudaklarını birbirine bastırırken çenesini tutmaya devam etti ve "Bunun romantik bir şey olduğunu duymuştum," dedi.

Thomas sırtıttı. "Bunu *Serial Killer Monthly*'de mi okudun?"

Aiden homurdandı. "Aslında üç ayda bir. Bir özel dedektifin kazancıyla aylık aboneliği karşılayamam."

Bu bir şakaydı. Thomas, Aiden'in bir servet değerinde olduğunu biliyordu. Ormanın ortasında, kendi inşa ettiği bir kulübede münzevi gibi yaşıyordu. On yıldan daha eski bir cip kullanıyordu. Thomas'ın yıllar boyunca ona ödediği her kuruş, Aiden'in ihtiyacı olan insanlara bağış yapmak ve ortaçağ işkence aletleri inşa etmek gibi biraz rahatsız edici hobisini finanse etmek için kullandığı ayrı bir hesaba aktarılmıştı.

Bu bilgi Thomas'ı "Sana her şeyi vereceğimi biliyorsun, değil mi?" demekten alıkoymadı.

Aiden'in gülümsemesi düştü, ifadesi temkinli bir hal aldı. "Sen hariç."

Thomas tam da bunun içine girmişti. Aiden haklıydı. Thomas'tan tek istediği buydu... onlardı. Ve kendine işkence ederek yıllarını boşa harcamıştı. İkisine de işkence ederek, gerçekten. Ama Thomas hayatını yalnız geçirmeye, günahlarının bedelini ödemeye o kadar kararlıydı ki, şimdi fikrini değiştirmek delilik gibi görünüyordu. Yapılacak en boktan şey bu olmaz mıydı? Bunca yıl onu kırık camların üzerinde sürükledikten sonra Aiden'ı hak ediyor muydu?

Thomas nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu ama son yetmiş iki saat içinde hayatında büyük bir günah gibi görünen bu şey, bu tek olay artık önemsiz görünüyordu. Belki de çocuklarının ondan nefret etmediğini bilmesiydi. Belki de Aiden'in her şeye rağmen hâlâ orada olduğunu bilmesiydi. Ama Thomas'ın yıllarca boğulmak için harcadığı korku buharlaşmıştı.

Ama bu bir şekilde daha kötüydü. Kendisini ve Aiden'ı bir ömür boyu birlikte yaşamaktan mahrum bıraktığını bilmek şimdi çok daha büyük bir günah gibi geliyordu. Ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Aiden'in sevgisini hak etmiyordu. Aiden'in affediciliğini hak etmiyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Çünkü Aiden dün gece ona gitmeyeceğini söylemişti ve Thomas bunu gerçek olarak kabul etmişti.

Her nasılsa, Thomas tekmelenerek ve çılgılık atarak bitiş çizgisine sürüklenmişti ve hâlâ istediği tek ödülle uzaklaşıyordu. Bu pek adil görünmüyordu. Thomas hâlâ kazanmamalıydı.

Düşüncelerinden sıyrıldığında Aiden'in suratının asık olduğunu gördü. Aiden son cevabını bir soru olarak yöneltmemişti ama şimdi ona bakıyordu,

Thomas öyle olduğunu biliyordu. Aiden neredeyse nefesini tutmuş, Thomas'ın onu milyonuncu kez hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağını görmek için bekliyordu.

Thomas da bekliyordu. Aiden'ın dediği gibi bir korkak mıydı? Yoksa oğullarının inandığı kadar cesur muydu? Aiden'la birlikte olmak bencillik miydi? Thomas Aiden'ı hak etmiş miydi? *Hayır*. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Varlığının her zerresi ona kaçmasını söylüyordu... yine. Ama yapamadı. Kaçamazdı.

"Bana sahipsin, Aiden. Yanında olmasam bile... ben varım. Sadece sen varsın."

"Uzaktan bana özlem duyuyor olman umurumda değil. Sana yanımda ihtiyacım var," dedi Aiden. "Sana şans vermekten bıktım."

Göğsündeki şimşek keskinliğindeki ağrı o kadar şiddetliydi ki Thomas kalbinin durmuş olabileceğini düşündü. Bu da ne demek oluyordu? Aiden aylar önce Thomas'tan vazgeçtiğini söylemiş, onu aramamasını, mesaj atmamasını, kendi haline bırakmasını istemişti. Onun sürekli kendini kurban etmesinden bıktığını söylemişti. Ama Thomas tüm bunları aştıklarını düşünmüştü.

Yanılıyor muydu?

"Seni bırakmayacağım. Senin de beni terk etmene izin vermeyeceğim. Yapamam," dedi Aiden. "Kendimi tanıyorum. Ve beni bir daha reddedersen, bunun tam anlamıyla benim kötü adam orijin hikayem olacağını biliyorum. Her yakıp yıkacağım, Tommy. Oğullarının olmasından korktuğun canavara dönüşeceğim."

Bunu bir tehdit olarak değil, daha çok korkunç bir öngörü olarak söylemişti. Thomas, Aiden'ın söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. İyi ya da kötü, Aiden her zaman doğruyu söylerdi. Thomas onun bu yönüne hayranlık duyuyordu. Aiden kendini tanıyor, neler yapabileceğini biliyordu. Diğerlerinden farkı buydu.

Thomas, Aiden'dan önce psikopatlığın temel unsurunun empati eksikliği olduğunu düşünüyordu. Psikopatlar öldürdüklerinde, bunu kurbanlarıyla oynamalarına izin veren klinik bir kopuklukla yaparlardı *çünkü* kendilerini kurbanın yerine koyma yeteneğinden yoksundular.

Ama Aiden Thomas'a bir psikopattan çok daha korkunç bir şey olduğunu öğretilmişti... ve bu da karanlık bir empatiydi. Çok gerçek, çok çarpık bir karanlığı gizleyen oldukça aldatıcı bir yeni çağ moda sözcüğü. Aiden empatikti. Her şeyi derinden hissedirdi. Acı, üzüntü, suçluluk, pişmanlık. Aslında bunları o kadar derinden hissedirdi ki, başkalarının en ince yalanlarını bile kolayca fark ederdi. Neredeyse bir insan yalan dedektörüydü. Bu sayede insanları en çok korkutan şeylere odaklanabiliyordu. Onları derinden yaralayan şeyleri. Neredeyse Lucas'inkine benzer bir içgörü seviyesiyle başkalarının ruhlarına bakmasını sağlıyordu. Ama Lucas bu yeteneğini profil oluşturmak için kullanırken, Aiden onu çok daha karanlık bir amaç için kullandı. Bunu, kurbanının hayatına son vermeden önce ona maksimum fiziksel ve psikolojik hasar vermek için özel olarak üretilmiş bir silah yaratmak için kullandı.

Aiden çoğu gün kusursuz bir itidal sergiliyordu. Ama Thomas'ın yarattığı canavara dönüşeceğini söylediğinde Thomas ona inanmıştı. Çünkü Thomas yıllar önce bunu yapmak için yola çıkmıştı. Emrini yerine getirecek canavarlar yaratmak, sadece kötülük yerine iyilik için. Çoğunlukla da başarılı olmuştu.

Ama Aiden'in tasmaından kurtulmasına izin veremezdi. Onu çok seviyordu. Mulvaney kodu kırılmazdı. İzinsiz öldürürsen ölürsün. Ama Thomas, ne kadar kötü olursa olsun Aiden'ı asla öldüremeyeceğini biliyordu. Bu yönden, Aiden Shane gibiydi. Thomas bunun onun hakkında ne söylediğini bilmiyordu. İyi bir şey değildi. Ama Thomas sadece bir insandı.

"söyleme," diye yalvardı Thomas.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Beni yine geri mi çevireceksin? Beni Washington'a geri mi göndereceksiniz? Bunların hiçbirisi olmamış gibi mi davranacaksın? Dün gece söylediklerin yalan mıydı?"

Thomas başını salladı. "Yalan söylemiyordum. Seni göndermeyeceğim. Göndermiyorum. *Göndermeliyim*. Seni hak etmiyorum. Bunu hak etmiyorum. Ama bu sefer bencil olacağım. Sana karşı bencil olacağım. Seni yanımda tutacağım. Burada. Benimle birlikte. Sonsuza kadar."

Aiden'in bakışları genişledi, sanki Thomas'ın onunla birlikte olmayı kabul etmesi için deli gibi savaşıması gerekeceğini bekliyordu. Ama kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı yoktu. Ve onlar kaçınılmazdı. Kaderlerinde birbirlerine tekrar tekrar dönmek vardı çünkü gerçek şu ki birbirlerinden başka hiç kimse onları gerçekten anlayamazdı.

Aiden Thomas'ın kolunun altına eğildi, yanağı Thomas'ın göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdı. Thomas'ın Aiden'in onu sadece tuttuğunu fark etmesi tam otuz saniye sürdü. Sıkıca. Kolu beline kilitlenmiş, bir bacağını iki bacağının üzerine atmıştı. Bu kadar doğal, bu kadar doğru hissettirmesinden nefret ediyordu. Aiden ve o, yırtık bir kâğıt gibi, kenarları yıpranmış ama yine de mükemmel bir uyum içindeydiler.

Thomas parmak eklemlerini Aiden'in çıplak sırtında tembelce gezdirdi, sessizlikten memnundu. Aiden, "Dün gece o silahı neden tutuyordun?" diye sorduğunda neredeyse tekrar uyukluyordu.

Thomas gözlerini açtı ve Aiden'in başının üst kısmına baktı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Silahı neden tutuyordu? "Sadece ailemi koruyabileceğimi hissetmeye ihtiyacım vardı. Sanki hepinizi güvende olmanız için eve çağırışım gibi, sizi kendimi korumak için canlı kalkan olarak kullanmak için değil. Sanırım kendimi... savunmasız hissediyordum."

"Sizi koruması için ailenizi eve çağırmanızda yanlış bir şey yok. Biz birbirimizi koruruz. Aile bunun için vardır. O çocukları hayatları boyunca korudunuz. Bırak onlar da senin için aynısını yapsın. Bu onları daha iyi hissettirir. Özellikle de duygular grubu. Onların olsaydı, bir panik odasına kapatılır, battaniyeden bir düğüme sarılır ve doğa seslerini ya da ilahi söyleyen rahipleri dinlemeye zorlanırdınız."

"Battaniye burrito mu?" Thomas yankıladı.

Aiden Thomas'ın göğsüne doğru başını salladı. "Evet, deli gömleği gibi ama daha tüylü ve tüm vücudu sarıyor. Köpekler için gök gürültüsü ceketleri gibi."

Thomas şaşkın bir sessizlik içinde otururken çocuklarının onu battaniyelerin içinde rehin tuttuğunu hayal etti. "Aiden?"

"Öyle mi?"

"Lütfen çocuklarımın bana köpekler için tüylü bir deli gömleği izin vermeyin."

Aiden kıs kıs güldü. "Elimden geleni yaparım ama kalp gözleri ve Care-Bear bakışları varken karşı koymak zor."

Thomas kıkırdadı. "Hep bunlardan bir tane istemişimdir."

Aiden başını geriye atıp Thomas'a baktı. "Kalp gözleri mi?"

Thomas başını salladı. "Hayır. Bir Care-Bear. Babam onların çocuklar için olduğunu söylerdi."

"Sen çocuk değil miydin?" Aiden sordu.

Üzerine derin bir hüznün çöktü. "Hayır. Gerçekten hiç olmadım."

"Bu yüzden mi kızlar için henüz tadını çıkaramayacakları kadar küçük oyuncaklarla dolu bir saray inşa ettiniz?" Aiden sordu.

Thomas yataklarında huzur içinde uyuyan iki kızı düşünerek gülümsedi.

"Evet. Belki de öyledir," diye kabul etti Thomas. "Sadece çocuk olmak için zamanları olsun istiyorum. Hepimizin aile sırrımızı öğrenmelerine izin verip vermeyeceğimize, onlara kim olduğumuzu -*gerçekte* kim olduğumuzu söyleyip söylemeyeceğimize ya da bunu onlardan saklayıp öğrenmemeleri için dua edip etmeyeceğimize karar vermemiz gereken bir zaman gelecek."

"Onlar August'un çocukları. August ve Lucas'ın ebeveynlik becerileri ne kadar iyi olursa olsun, babalarının psikopatlığına yatkın olma ihtimalleri var," dedi Aiden.

Thomas başını salladı. "Ama artık tüm psikopatların öldürmediğini biliyoruz. Özellikle de sevgi dolu ve besleyici evlerde yetişenler. Çocukluklarını çalmak yerine onları küçükken korumaya çalışabilirdim. Oğullarım. Onlara terapi ve... burrito battaniyeleri verebilirdim ve belki de hiçbir zaman öldürmek istemezlerdi. Ben... Belki de onları mahvettim."

Aiden doğrulup yüzünü ona döndü ve bacak bacak üstüne atarak kendisini mümkün olduğunca ona yasladı. "Elbette onlara ateş etmeyi, dövüşmeyi ve öldürmeyi öğrettin. Ama aynı zamanda yüzmelerine, spor yapmalarına, matematikçi olmalarına ve yarış arabaları kullanmalarına da izin verdin."

Thomas başını sallayarak, "Bir kılıf olarak," dedi.

"Çok eğlendiler. Ve şimdi onlara bir bakın. Hepsi evli, hepsi başarılı, hepsi gelişiyor. Yaptığı işten gerçekten zevk almayan tek kişi Atticus ve o da sadece öldürmekten zevk almakla kalmayıp partiye katılmak için kendi katil kuklalar okulunu da getiren bir adama aşık olacak kadar akıllıydı. Senin teorilerinin - biraz kendine hizmet etse de- haklı olduğunu kanıtlayan bir okul dolusu psikopat Gen-Zer var. Sen kimseyi ya da hiçbir şeyi mahvetmedin. Birileri toplumun atamadığı çöpleri atmak zorunda. Bu biziz."

Thomas iç geçirdi. "Ben sadece Adelyn ve Arabella'nın normal bir çocukluk geçirmelerini istiyorum. Aynı şekilde diğer torunları da."

"Daha fazlasını mı istedin?" Aiden, Thomas'ın yüzünü dikkatle inceleyerek sordu.

"Daha fazla mı? Torun mu? Benim kararım değil. Ama öyle umuyorum. Kızların evde olmasını seviyorum. Orada olduklarını bilmek bile beni rahatlatıyor sanırım."

"Çocukları kastetmiştim... kendi çocuklarınızı?" Aiden sordu.

"Kendi *çocuklarımız*." Thomas kendini enayi yumruğu yemiş gibi hissetti. "Bizim mi? Çocuklarımız..."

Thomas anlaşılır bir yanıt veremeden, Aiden'in telefonu sessizce Thomas'ın yan masasına doğru titreşmeye başladı.

Telefonu eline aldı ve "Alo?" demeden önce baktı. Diğer tarafta bir kadın sesi vardı. "Bir şey mi buldun? Hayır, henüz söyleme. Grubun geri kalanını bir araya getireyim ve sana FaceTime atayım- Makyaj yapıp yapmadığın ya da sütyen giyip giymediğin kimsenin umurunda değil- İyi. Olur. Otuz dakika."

Aiden telefonu kapattığında Thomas kıkırdadı, panik atak geçirmeden önce mevcut konuşma konularını rafa kaldırdığı için mutluydu. "Lola bir şey mi buldu?"

"Sanırım öğreneceğiz. Archer ve Mac de dün gece kazı yapıyorlardı ve bir şeyler buldular," dedi Aiden, Thomas'ın üzerine tırmanarak, ayağa kalkarken kendisini ona doğru sürüklediğinden emin olarak.

"Ne gibi?" Thomas, Aiden'in uzattığı eli tutup kendisini ayağa kaldırmasına izin vererek sordu.

"Duş alırken sana bilgi veririm."

"Birlikte duş mu alıyoruz?" Thomas, Aiden onu banyoya doğru çekiştirirken direnmeyerek sordu.

"Evet. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Aiden, doğrudan Thomas'ın aletine giden sert bir bakış atarak sordu.

"Hayır, efendim," dedi, sesi alçaktı ve alaycı bir havası vardı.

Aiden'in ona attığı hararetli bakış, sataşmayı görmezden gelmeyi seçtiğini ve sadece ses tonundaki kirli öneriye odaklandığını gösteriyordu.

Thomas, Aiden yakın olduklarını söylediğinden beri Lola'nın neye benzediğini merak ederek çok zaman geçirmişti. Ama hiçbir şey onu şu anda yabancılar denizine hem merak hem de şaşkınlık dolu bir bakışla bakan kadına hazırlayamazdı.

Uzun boyluydu, en az bir metreydi ama şu anda kalçalarına kadar inen kahverengi süet botlar, kıvrımlarını saran dar bir kot pantolon ve kahverengi deri ceketin altına boyanmış görünen bir kazak giyyordu. Altın takılar boynunu, kulaklarını, parmaklarını ve bileklerini süslüyor, parlıyormuş gibi görünen pişmiş toprak rengindeki tenini vurguluyordu. Lola göz alıcıydı ve muhtemelen kendine güveni olmayan erkeklerin ödünü koparıyordu. Thomas ondan hemen hoşlanmıştı.

"Bilgilendirme toplantısı mı yapıyorum yoksa TED konuşması mı?" diye sordu.

Salonda bazı kıs kıs gülenler oldu. Çoğunlukla herkes bir önceki geceden kalan yerlerine dönmüştü. Tek istisna, Thomas ve Aiden'in konferans masasında Calliope'nin karşısında oturmasıydı; sandalyeler Lola'nın şu anda görüldüğü büyük ekrana doğru çevrilmişti.

"Lola, ailem. Ailem, Lola'yla tanış," dedi Aiden, yüzlerindeki değişik ifadeler karşısında eğlenerek. "Neredesin sen?"

Onun sorusunu duymazdan geldi, sonra mutfak tezgâhına uzandı, Thomas'ın sadece kahve olduğunu tahmin edebileceği bir fincan alırken bacaklarını salladı.

"Büyüleyici, eminim," dedi ağır, sahte bir Güney aksanıyla. "O bir tanrıça," dedi Seven şaşkınlıkla.

"O tam bir baş belası," dedi Noah.

"Hiç modellik yapmayı düşündün mü?" Felix sordu.

Lola vahşi saçlarını geriye itiyormuş gibi yaptı, gülümsedi ve . "Dur," dedi açıkça *devam et* diyen bir ses tonuyla.

"Hayır, cidden," dedi Felix. "Ara beni. Bahar serimde harika olursun."

"Can Biz odaklanma üzerinde ve görev at el?" Aiden sordu, sondaj

bıkkın.

Lola tısladı. "Senden daha güzelim diye bana kızma."

Asa'nın gözleri parladı. "Onu çok seviyorum. Onu evlat edinelim. Bu ailede daha fazla kıza ihtiyacımız var."

Kızları dadiyla bırakmış olan Cricket, Lola'ya sert bir bakış attı. "Sakın kanma. Bu bir tuzak. Seni sadece üreme amacıyla kullanmaya çalışacaklar."

"Muhteşem bebeklerimiz olurdu," dedi Felix, Lola'ya değerlendirici bir bakış atarak.

"Sakin ol, kedicik," dedi Avi. "Kızlık organlarını çıkarmaya başlamadan önce en azından onunla yüz yüze tanışalım."

"Gerçekten bir şey buldun mu?" Aiden yüksek sesle söyledi.

"Şey, belki?" diye çekindi. "Ama çok eskiye gitmem gerektiğini söylediğimde, çok ama *çok* eskiye gitmem gerektiğini kastediyorum. 'Kaza'ya karışan insanların çoğu çoktan öldü."

"Neden kazadan alıntı yapıyorsun?" Aiden sordu.

Lola kahvesinden bir yudum aldı ve ağzının üzerinden onu süzdü. "Sanki bilmiyorsun? Bu bir kaza değildi. Bu bir cinayet-intihar. Örtbas edildi. Gerçekten iyi bir örtbas ama yine de bir örtbas."

"Eğer iyi bir örtbas ettiyseniz, kaza olmadığını nasıl anladınız?" August sordu.

"Ölümler göl evinde gerçekleştiği için, ki burası topluma dahil olmayan bir bölgedir, olay yerel polisler tarafından ele alındı. Sadece üç kişiydiler ve toplu bir cinayetle başa çıkmak için yeterli donanımına sahip olmadıklarını söylemek hafif kalır. Olay olduğunda şerif Methuselah yaşındaydı, cinayetten kısa bir süre sonra öldü, bir yardımcısı şef olarak görevi devraldı ancak beş yıl sonra bir araba kazasında öldü. Üçüncü şerif yardımcısı çok uzağa taşındı. Sonunda artık bir polis değil bir politikacı olan üçüncü yardımcının peşine düştüm. İşbirliği yapmadı."

"İşbirlikçi değil mi?" Jericho papağan gibi tekrarladı.

Lola başını salladı. "Evet, meraklı insanların kaybolmak için pek çok yolu olduğunu ima etti."

"Seni tehdit mi etti?" Aiden tersledi.

Lola elini ileri geri salladı. "Meh, o kadar açık bir şey değil ama kesinlikle onun ne söylediğini anlıyordum. Bana bunu unutmamı söylüyordu."

"Peki ya sen?" Thomas sordu. "Unuttun mu?"

Lola'nın bakışları ona kaydı, sertçe bir kez daha baktı, gözleri Aiden'in parmaklarının kol dayanağında kendi parmaklarıyla birleştiği yere kilitlendi. "Görüyorum ki sonunda aptallığı bırakmaya karar vermişsin."

"Vay canına," diye fısıldadı Seven. "Az önce Mulvaney'e aptal mı dedi?"

Noah'nın omurgası dikleşti, ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Babamla böyle konuşma."

"Evet, aptallığı bıraktı," dedi Calliope. "En azından şimdilik. Bugün erkek duruşu yapmasak olmaz mı? Çok fazla testosteron başımı ağrıtıyor."

Lola Calliope'a tamamen farklı bir bakış attı ve gülümsemeden önce alt dudağını ısırıldı. "Ben de öyle. Erkeklerle sadece küçük dozlarda katlanabiliyorum. Kadınları ise... o tamamen farklı."

Calliope sandalyesinde sallanırken Thomas döndü ve daha önce onda hiç görmediği bir gülümsemeyle gülümsedi. Elini *beni çağırır* gibi bir hareketle kaldırdı.

"Neler oluyor?" Zane iki kadın arasında bir ileri bir geri bakarak sordu.

"Lola'nın anneme asıldığından eminim," dedi Dimitri, olayların bu şekilde gelişmesinden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Her zaman olur. Çok seksi."

"Annen çok havalı," diye fısıldadı Nico.

"Odaklanabilir miyiz?" Atticus sordu. "Geri dönmem gereken bir araştırma var ve babamın peşinde kimin olduğunu bulmadan bunu yapamam."

"Tamamen odaklanmıştım," dedi Asa. "Merak eden varsa diye söylüyorum." "Merak etmiyorduk," diye koro halinde birkaç kişi konuştu.

"Kaba," diye mırıldandı Asa.

"Ne buldun, Lola?" Aiden kızgınlığı açıkça belli olan bir sesle sordu.

"Dediğim gibi, çoğu insan ölmüş ya da Dünya'nın uzak köşelerine dağılmıştı ama sonra bir şey buldum. Adli tabip. Eğer ortada garip bir şeyler dönüyorsa, örneğin bir örtbas varsa, onun her şeyi bileceğini düşündüm."

"Peki o yaptı mı?" Adam sordu.

"Evet, onunla konuştun mu?" Lucas sordu.

"Hayır. Demans hastası. Bir bakım tesisinde ve aileden olmadığım için onunla konuşmama izin vermiyorlar." Thomas odanın dört bir yanındaki insanların hayal kırıklığıyla sönmesini izledi.

"Peki, adli tabiple konuşmadıysanız bunun bir cinayet-intihar olduğunu nasıl öğrendiniz?" Calliope öne doğru eğilerek sordu, sesi heyecanlıydı.

"Hemşireyle konuştum. Kimsenin, hatta ailesinin bile hastayı görmeye gelmediğini, çünkü hastanın tam bir pislik olduğunu ve görünüşe göre biraz istifçi olduğunu söyledi. Sonra da ondan o kadar hoşlanmadıklarından bahsetti ki

evinin kapısını kilitlediklerini ve bir daha geri dönmediklerini söyledi."

"Ama sen yaptın?" Calliope dürtükledi. "Onun evine gittin, değil mi?" "

Tıpkı hemşirenin dediği gibiydi. Ağzına kadar kutularla doluydu ve kağıtlar, defterler ve fotoğraflar. Gerçek Mulvaney olay yeri fotoğrafları da dahil."

Aiden, "O evdeki her şeyi ele geçirmemiz gerekiyor," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lola tezgâhtan atlayıp telefonunu almadan önce. Kamerayı odanın içinde gezdirerek düzinelerce kutuyu gösterdi. "Senden yaklaşık bir saat uzakta yaşıyordu. Ben zaten buradayım. Adresle birlikte bir iğne bırakacağım."

"Hepimiz yaşlı bir adamın evine dalarsak insanların soru sormasından endişelenmiyor musun?" Cree sordu.

"Adam altı dönümlük bir arazide tek başına yaşıyordu," dedi Lola. "En yakın komşuları çiftlik hayvanları. İnan bana, kimse fark etmez." Önce çocuklara sonra da Thomas'a bir bakış attı. "Ben olsam Prada'yı evde bırakırdım. Burası iyi ev idaresi ödülü kazanacak bir yer değil. Ona göre giyinin."

"Bunların gündelik kıyafetleri olduğunu mu söylüyor?" Felix sordu, sonra Avi'ye baktı. "O mükemmel. Cidden mükemmel. Seksi, akıllı, şık. Onu tutabilir miyiz?"

Cricket homurdandı, sonra Lola'ya baktı. "Kızım, kaç."

Lola kıkırdadı. "Yakında görüşürüz Mulvaney'ler ve çeşitli Mulvaney ortakları."

FOURTEEN

AIDEN

Thomas ve Aiden, sarkık bir alüminyum kapının ve artık üzerinden arabayla geçilebilecek kadar düz duran tavuk telinden yapılmış bir çitin hemen dışında durdular. Bir zamanlar kapı muhtemelen izinsiz girmeye cüret için caydırıcı bir işlev görmüştü ama şimdi tıpkı çit gibi direğine zar zor tutunuyordu. Aiden yolcu koltuğundan atladı ve serbest ucunu kavradı, homurdanarak kapıyı yerde açtığı çukurdan çekip açtı. Lola bunu kendi başına nasıl açmıştı?

Kapı açıldıktan sonra Thomas içeri girdi, diğer araçlar da konvoy gibi arkalarından geliyordu. Herkes gelmemişti. Buna gerek yoktu. Sorgu yargıcı sadece çok dar bir kapsam sağlayabilirdi, eğer varsa bile. Aradıkları adamın o olmadığı açıktı ve onu şantajla ilişkilendirecek bir şey bulacaklarının garantisi yoktu. Ama Lola en azından bu karmaşayı kendi gözleriyle görmelerinin önemli olduğunu düşünüyor gibiydi.

Yani, bölmeye ve fethetmeye karar vermişlerdi.

Jericho ve Atticus, herhangi bir ipucuna ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı oğullarıyla birlikte geride kalmışlardı. Adam ve Noah, Calliope'nin emrindeydiler.

Mac ve Archer'ın tesadüfen karşılaştıkları bu AlwaysChristmas karakterinin tuhaf bir tesadüf mü, başka bir sorun mu, yoksa aradıkları adam mı olduğunu dijital olarak araştırmaya çalıştı.

Felix ve Zane'le birlikte ikizler de gelmek için ısrar etmişlerdi. Aiden, Cricket'ın haklı olduğundan, Felix ve Zane'in şimdiden ebeveynlikle ilgilenip ilgilenmediklerini ve eğer ilgileniyorlarsa Lola'nın o kişi olup olamayacağını merak ettiklerinden korkuyordu. Her şey Aiden için çok tuhaftı. Binlerce nedenden ötürü.

Aiden'in ısrarı üzerine Lucas ve August da oradaydı. Lucas'ın hediyesi çok değerli olacaktı. Onu kızlardan ayırmak için neredeyse bir kongre kararı almak gerekmişti; ancak Mac ve Archer bebek bakıcılığı yapmayı kabul edince evet demişti.

Aiden kendi kendine gülümsedi. Bir grup psikopata göre, kızlara karşı şaşırtıcı derecede naziktiler. Bir gorile kedi yavrusu verilmesi gibiydi. Oğlanlar hem onlara hayranlık duyuyor hem de kazara onları yaralamaktan korktukları için aşırı nazik davranıyorlardı. Adam hariç hepsi onlarla yavru köpeklermiş gibi oynuyor, evin içinde yankılanan ve Thomas'ı gülümseten kahkahalar atana kadar yerde yuvarlanıyorlardı. Aiden, Thomas'ı böyle mutlu eden her şey için minnettardı.

Ve Lucas'ın isteksizce de olsa kabul etmesi onu rahatlatmıştı. Ona ihtiyaçları vardı. Bu iş çözülene kadar hepsinin sırtında hedef tahtası olacaktı. Ve bu ev önemli görünüyordu. Adli tabip şantajcı olmasa da, o her kimse bir noktada orada bulunmuş olmalıydı. Yoksa fotoğrafları nasıl ele geçirebilirdi?

Aiden bu saçmalıktan nefret ediyordu. Sanki cevap tam orada, ulaşılamayacak bir yerdeymiş gibi geliyordu. Sanki tüm parçalara sahiplermiş ama kutunun üzerindeki resmi göremiyorlarmış gibi belirsiz bir düşünce.

Adli tabibin evi tam da Lola'nın tarif ettiği gibiydi; Viktoryen tarzda köhne bir çiftlik evi, sanki gökten ıssız bir yerin ortasına düşmüş gibiydi. Bu onlar için iyi bir şeydi. Ne yaptıklarını izleyecek meraklı gözler yoktu.

Aiden ölü toprağı ve uzaktaki ağaçları taradı. Burası yirmi yıl önce neye benziyordu? Yeşil çimenler ya da çiftlik hayvanları var mıydı? Yoksa her zaman kahverengi otlar, durgun su birikintileri ve üzerinde yürürken ayaklarınızın altında çıtırdayan çamurlu çakıllardan mı ibaretti?

Sol tarafta başka bir eski bina vardı, bir kulübe ya da ahır olabilir miydi? Bir zamanlar tuğla kırmızısı olan boyası çoktan zamana yenik düşmüş, ahşabı yıpranmış ve gri kalmıştı. Dışarıda duran eski model bir Mercedes Benz de en az ev ve bahçe kadar bakımsız görünüyordu. Bu adamın ailesi, böyle bir arabayı ortalıkta bıraktığına göre ondan gerçekten nefret ediyor olmalıydı.

Lola elinde bir fincan kahveyle ön verandadan el salladı. Şimdiye kadar bunlardan kaç tane içmişti? Aiden daha ağzını açamadan Zane ve Felix yanından uçarak geçtiler ve ona ellerini uzattılar.

"Ben Felix, ben Zane," dediler ellerini uzatarak.

Sıradan bir insanı acı verici bir şekilde rahatsız edecek kadar yakındılar. Bu ikisi farklı türde bir nörodiverjandı. Terbiye anlayışları sıfırdı. "Çocuklar. Belki de onunla tanıştıktan beş saniye sonra sürüngenler gibi saçlarını koklamaya başlamayın," dedi Aiden.

Lola gözlerini ona dikti. "Onlar iyi. Kendi adıma konuşamayacak gibi mi görünüyorum?"

Felix ve Zane, Aiden'ın gözlerini devirmesine neden olan kendini beğenmiş bir bakış attı. Neden zahmet etmişti ki? Mulvaney'ler nereye giderlerse gitsinler kasabaya gelen bir sirk gibiydiler. O kaosu özlemişti. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa bile. O kaosun içinde güvenlik vardı.

Bu düşüncüyü kafasından silkeleyip eve adımını attı ve kapının hemen önünde durdu. "Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında.

İçerisi tam da Aiden'ın beklediğı gibiydi ama yine de midesi bulandı. Sadece oturma odasında değil, yemek odasında, mutfakta, merdivenlerde ve koridordan taşan zeminden tavana kadar kutular vardı. Yürümek ve oturmak için yer vardı.

Kıyafetlerini mahvetme konusunda seçiciydiler ama seçenekler sınırlıydı. Bu adamın zihinsel olarak ne kadar kötü durumda olduğunu nasıl kimse bilmiyordu?

"Merak etme," dedi Lola, onun arkasına geçerek. "Zamanımı iyi değerlendirdim. Mulvaney cinayetleriyle ilgili birkaç kutuyu yemek odasındaki masaya yerleştirmeyi başardım."

Aiden kutulara doğru başını salladı ve ailenin geri kalanı -Thomas hariç- çekirge sürüsü gibi üzerlerine üşüştü, hemen bir sandalye bulup içine gömüldüler. Lucas işini yapamazsa bu iş bütün gece sürecekti.

Aiden ona kuşkulu bir bakış attı. "Tüm bu kutulara bakmış olamazsın."

"Tabii ki hayır," dedi, "ama bu kutuların hepsi Mulvaney'lere ait olamaz. Adam bir istifçiydi, tarihçi değil. Örtbas olayını biliyordu, bu yüzden daha derine inmek için bir nedeni olmadığı açıktı. Sherlock Holmes gibi bir gizemi çözmeye çalışmıyordu. Bir şeyler biriktirmeden duramayan akıl hastası biriydi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Aiden sordu.

Lola ona bir kez daha yan gözle baktı. "İki gündür bu evdeyim. Mulvaney'ler onun ilgi alanlarının küçük bir kısmını oluşturuyor. Görünüşe göre, bir şekilde kanıtlar ele geçirilmiş ve o da onları almış. Belki de onlara delilleri yok edeceğini söylemişti ve onlar da ona inanacak kadar aptaldı."

"Hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Birileri Thomas'a şantaj yapıyor," dedi Aiden. "Gerçeği bildikleri halde Thomas'ın ailesini öldürdüğünü tüm dünyaya söylemekle tehdit ediyorlar."

"Bu adam değildi," dedi Lola. "Ağır bunaması nedeniyle kilitli bir üniteye tutuluyor."

Aiden hayal kırıklığı içinde inledi. "Siktir. Biliyorum. Nasıl olur da biri tüm hikâyeyi bildiği halde Tommy'nin suçlu olduğunu düşünebilir? Nasıl hâlâ alınabilirler? Bunların hiçbiri mantıklı değil."

Thomas nazikçe, "Yaralanan tarafın Shane'le bir bağlantısı varsa olur," dedi.

"Yoksa Shane mi?" diye seslendi Zane yemek odasından. Herkes durup ona baktığında omuz silkti. "Yani, bunu düşünen tek kişi ben olamam, değil mi? Neredeyse tanınmaz haldeydi. Belki de babamın onun kuruntulu fantezisine uymaması ihtimaline karşı bir acil durum planı vardı?"

Thomas başını salladı. "Hayır. Kesinlikle . O Shane'di, inan bana. Bu bir film değil. O...o öldü."

Aiden bir elini Thomas'ın beline koyarak onu nazikçe diğerleriyle birlikte yemek odasına doğru itti. Lola da hemen arkasından onu takip etti. Zane ve Felix kutulardan bir şeyler aldılar, telefonlarıyla fotoğraflarını çektiler ve oturmayan tek kişi olan Lucas'a uzattılar. Onun yerine masanın üzerinde dikilmiş, kendisine uzatılanları alıp elini onlara bastırarak gözlerini kapatmıştı.

"Onu önemseyen herkes de öldü," dedi August. "En azından bizim bildiklerimiz. Bir şey öğrenebildin mi, *umnishka*?"

Lucas başını eğdi, geride bıraktığı izleri incelerken yaptığı yüz jimnastiği neredeyse komikti. "Bu fotoğraflar pek çok elden geçti. Üniformalı insanlar, takım elbiseli insanlar. Burada yaşayan adam. Ve başka bir adam... Buraya ait olmayan biri."

"Bu çok ürkütücü," diye fısıldadı Lola. "Ama çok havalı." "Neye benziyor?" Thomas sordu.

Lucas yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. "Sana bunu söyleyemem. Sadece onun bakış açısından görebiliyorum, sadece onun bakış açısından *hissedebiliyorum*... ve o çok kızgın. İntikam peşinde. Senden nefret ediyor, senin onu yok ettiğin gibi o da seni yok etmek istiyor."

"Onu yok mu ettiniz?" Felix sorguladı. "Thomas onun varlığından haberdar değilse bunu nasıl yapabildi? Ve bundan nasıl haberi oldu? Bunların herhangi birinden? Bu Shane... merkezli olmalı. Mantıklı olan tek şey bu."

"Sakin ol, kedicik," dedi Avi. "Oraya varacağız."

August kutudan büyük, kahve lekeli bir dosya çıkardı. Kenarları katlanmış ve yıpranmış kâğıtlarla doluydu. Açtığında kısa bir süre durdu. "Bu Shane'in tıbbi kayıtları."

"Bu adamın tıbbi kayıtları var mıydı?" Avi sordu. "Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Belki de ilk soruşturmanın bir parçasıydı? Olayı örtbas etmenin ve hiç olmamış gibi davranmanın daha kolay olduğuna karar vermeden önce," diye ekledi Asa.

"Ya da belki de bu adam bir soruşturma boyunca 'Sherlock Holmes' olmaya çalışıyordu," dedi Aiden, Lola'ya tamamen kaybolmuş üstün bir bakış atarak.

Thomas August'un bakışlarıyla karşılaştı. "Yapabilir misin?"

August aptalca bir soruymuş gibi alay ettikten sonra parmağını sayfa boyunca gezdirmeye başladı, herhangi bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı okuyup özümsemi. Herkes onu izlerken o sayfa üstüne sayfa çevirdi.

"Bu çılgınlık. Bunları mı okuyor?" Lola kahvesinden bir yudum almadan önce sordu.

"Evet, o... eşsiz biri," dedi Aiden, kocasını, çocuklarını, pop divalarını ve cinayeti seven kardeşini tarif etmeye çalışırken.

Lola kalçasını duvara dayadı. "Güçlü bir çift gibiler, değil mi?"

"Yani, bu adamın Thomas'a karşı bir şeyler hissettiğini ve bunun Shane'le ilgili olduğunu biliyoruz. Bu aileden bahsediyor," dedi Aiden. "Kişisel bir mesele gibi. Shane'in kardeşleri var mıydı? Belki kuzenleri? Onunla aynı berbat psikopatlığa sahip olabilecek biri?"

Thomas Asa'ya, "Calliope'u telefona bağla," dedi.

Asa kullan-at telefonunu çıkarıp bir tuşa bastıktan sonra orta masanın üzerine koydu.

"Ben Cassandra, sizin her şeyi gören, her şeyi bilen kahininiz. Size nasıl hizmet edebilirim?" Calliope cıvıladı.

"Her zaman böyle midir?" Lola gülümseyerek sordu.

"Evet," diye koro halinde söylediler.

"Calliope, derinlere in. Shane'in aile ağacında onun akıl hastalığını bir şekilde bilmeyen *biri* var mı? Kim olduğunu hayal bile edemiyorum ama baba tarafından üvey kardeşleri, belki de ölümünden sonra ortaya çıkmıştır? Belki de olanları romantikleştiren biri?" Thomas sordu.

Bir sürü yazı yazıldı ve yaklaşık üç dakika sonra Calliope, "Bildiğinizden eminim, annesi ve amcanız hiç çocuk sahibi olmadan vefat ettiler. Shane'in babası yeniden evlendi ve üç çocuğu daha oldu." Bir kez daha uzun bir duraklama oldu. "İki kızı ve bir oğlu."

"Şantajcının bir erkek olduğunu biliyoruz, o yüzden oğluna odaklanın."

"Roger Graves-Graves mi? Vay canına," dedi Calliope. "Vanessa Slaughter'la evli... Tanrım, Graves-Slaughter düğününe davet edildiğini düşünsene? Hayır, teşekkürler, ben almayayım," diye mırıldandı kendi kendine.

"Calliope," dedi Thomas sertçe.

"Evet, evet. Roger ve Vanessa on dokuz yıldır mutlu bir evlilik sürdürüyorlar, iki çocukları var ve şu anda Okinawa, Japonya'da yaşıyor ve orada bir korgeneral. Birkaç kıta arasında büyük suçlar işleyebileceğini sanmıyorum ve bu planlama gerektiriyordu. Mesaj panolarına inanılacak olursa yıllar."

Aiden'ın kalbi sıkıştı. Lanet olsun. Mesaj panoları. Kısa bir an için onları unutmuştu. Thomas Mulvaney'nin kendileri gibi bir seri katil olduğuna inanan internetteki rastgele yabancıları. "Başka bir şey bulabildin mi?"

"Evet, babamın seri katil olduğunu iddia eden başka mesajlar da var mıydı?" Zane hâlâ sayfaları çevirirken sordu.

"Bir seri katil mi?" Lola bir adım geri çekilerek, korkudan değil de daha çok onu değerlendiriyormuş gibi konuştu. Adamı şöyle bir süzdükten sonra homurdanarak bu fikri reddetti. "Pek sayılmaz."

Calliope kıkırdadı. "Başka bir ölü iplik buldum, ama bunların aynı oyuncular mı yoksa farklı oyuncular mı olduğunu söyleyemiyorum çünkü kulpları değişmiş. Biri hariç hepsi. AlwaysChristmas adlı kullanıcı hâlâ ipleri elinde tutuyor. Eğer bu şantajla bağlantılıysa, bahse girerim ki adamımız o."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Asa sordu.

Calliope iç çekti. "Çünkü hâlâ diğerlerine bilgi veriyor, onları kızdırıyor, senin de onlar gibi olduğunu ama kendi türünü avladığını söylüyor. Senin bir çeşit hain olduğunu."

Lucas elini masaya vurdu. "Ne oluyor lan? Bu Shane'le ilgili mi değil mi? Bu hasta herif neden çocuklarımın peşinde?"

August okumayı ve çevirmeyi bırakmadı. "Sakin ol aşkım. Onları bulacağız ve intikamını almanı sağlayacağız."

Bu Lucas'ı biraz yatıştırmış gibi görünüyordu ama Lola şimdi duvara yaslanmış, Aiden'in ensesindeki tüyleri diken diken edecek bir şekilde onları izliyordu. Gerçek Mulvaney sırrını anlaması an meselesiydi. Sonra ne olacaktı?

Felix elinde masanın üzerinde bulduğu bir Sharpie ile ayağa fırladı. "Tamam, bir saniye duralım. Şu anda iki sorunumuz var, değil mi?" Duvara bir çizgi çizdi. "Bir yanda, Thomas'ın katilleri öldüren bir katil olduğunu iddia eden rastgele bir Noel adamımız var. Değil mi? Diğer yanda Thomas ve Shane hakkındaki gerçeği bilen ve hâlâ Thomas'ı suçlayan biri var."

"Bay Noel başka neler söylüyor?" Zane Calliope'a sordu.

Anahtarların üzerinde uçuşan çivilerin tanıdık sesi duyuldu. "Onları organize ediyor, daha iyi öldürmelerine yardımcı oluyor, aslında küçük bir... katiller merkezi kuruyor."

"Kaç tane?" August aniden işinden başını kaldırarak sordu. "Kaç tane ne?" Calliope sordu.

August Asa ve Avi'ye baktı, sonra tekrar sordu, "Bu küçük merkezde kaç katil var?"

Calliope belli belirsiz bir ses çıkardı ve ardından, "İsimler değişti ama her iki dizide de yedi kişi var. Aynı yedi kişi olup olmadıklarını söyleyemem ama böyle olduğunu varsayabiliriz."

Asa'nın yüz ifadesi . "Bizi biliyor." "Neyi?" Thomas sordu.

Asa'nın sesi tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. "İkisi de aynı adam. Ve ne yaptığımızı biliyor."

"Ne iş yapıyorsun?" Lola sordu.

"Biz insanları öldürürüz, gerçekten kötü insanları," dedi Felix ve Zane'in şaşkın bakışlarına maruz kaldı. Felix omuz silkti. "Ne? Eğer Lola ailenin bir parçası olacaksa bunu bilmesi gerekiyor."

"Bu babamın kararı olmalıydı," dedi Lucas. Felix kararlı bir şekilde durdu, yüzünde özür dilemeyen bir ifade vardı.

"Artık aileden biri olmak zorunda," dedi Zane. "Onu öldürmek istemiyorum." Lola homurdandı. "Beni öldürmek mi? İyi şanslar ufaklık."

"Biz sadece gerçekten kötü insanları öldürürüz... eğer yardımı olacaksa," dedi Zane kararsız bir ifadeyle.

Lola sırtıttı, sonra başını hızla sallayan Felix'e baktı. "*Gerçekten* çok kötü. Kötünün de kötüsü. Biri bunu yapmalı, değil mi?"

"Yani, acıtmıyor," dedi Lola, durum karşısında şaşırtıcı derecede sakindi. "Aslında bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Odaklanabilir miyiz?" Lucas dedi ki. "Eğer Asa haklıysa, bu adam sadece seni yok etmeye çalışmıyor, sana karşı koymaya da çalışıyor demektir. Birini ortadan kaldırdığımızda tahtaya yeni oyuncular ekliyor. Tanrım."

"Holly'yi tamamen ekarte ettik mi?" Avi birdenbire sordu.

"Yani, o öldü, yani evet," dedi Zane.

"Evet, biliyorum, ama ya bir çocuğu varsa? Kimsenin bilmediği gizli bir çocuk? Belki kadın öldüğünde, çocuk babasını öğrendi ve araştırmaya başladı?"

Calliope, "Çocuk sahibi olduğuna dair bir kayıt yok," dedi. "Ama biraz araştırma yapabilirim."

Bununla birlikte, o gitmişti.

"Bu kutuları alıp gitmeye ne dersin?" Thomas dedi ki. "Evde, savaş odasında bu dosyalara daha fazla göz kulak olabiliriz." Lola'ya, "Bizimle eve gelebilirsin. Bir sürü oda var."

"Lütfen?" Felix gözleri parlayarak, "Lütfen," dedi.

Lola onunla göz göze geldiğinde Aiden kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bir sorunuz mu olacak?" diye sordu. "Seninle gerçekten sorun yaşamak istemiyorum. Sen benim tek arkadaşımsın."

Lola homurdandı, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı. "On beşinci kez hapse atmak yerine kaç kez bir pedofilin kafasına bir kurşun sıkmak istediğimi biliyor musun? Bunu yaptığın için değil, yardım etmeme izin vermediğin için kızgıyım."

Aiden'in omuzları çöktü, sonra ona sarıldı.

Lola onun kollarında sertleşti ve sanki bir yabancıymış gibi sırtını sıvazladı. "Tamam, bu kadar yeter," dedi onu iterek. "Peki, beni Mulvaney malikânesine mi götürüyorsun?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı Aiden.

Aiden, Thomas'la paralel giden ama asla kesişmeyen bir hayat yaratmak için çok çalışmıştı ama şimdi bu dünyalar çarpışıyor, endişe verici bir hızla birbirinin içine çöküyordu. Eğer bu kötü sonuçlanırsa, güvenli bir alanı kalmayacaktı.

Herhangi bir yere.

FIFTEEN

THOMAS

Thomas gergindi. Gerçeğe yaklaşıyorlarmış gibi hissediyordu ve bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Cevap ne olursa olsun, iyi bir şey olmayacaktı. Bundan huzur bulması mümkün değildi. Onu yok etmek isteyen kişi her şeyi biliyordu.

Ama neden oyalıyorlardı? Thomas ödeme yapmamıştı. Neden şantajcı bildiklerini açıklamadı? Çünkü mesele bu değildi. İntikamla ilgiliydi. Shane'in intikamı mı? Ama neden? Lanet olsun. Hiç mantıklı gelmiyordu. Thomas'ın bir kısmı o pisliğin artık halka açılmasını diliyordu. Bu devasa sırrı sonsuza dek taşımaktan daha kolay olmalıydı. En kötü ne olabilirdi ki? Halk ailesinin mükemmel olmadığını mı öğrenecekti?

Yoksa insanlar daha derine mi iner?

Asıl korku buydu. Gerçeği öğrendiklerinde insanların daha fazlasını bilmek isteyecekleri ve sonunda ailesinin geçmişinin şok edici sırların büyük şemasında buzdağının görünen kısmı bile olmadığını fark edebilecekleri. Hem de hiç. Bir cinayeti/intiharı örtbas etmek mi? Kesinlikle skandal. Katil bir kanunsuz ailesi mi? Ölüm cezası. Gerçek bir ölüm cezası.

Aiden yolcu koltuğundan onun profilini inceledi, endişesi her halinden belliydi. Thomas onun bunu nasıl düzeltebileceğini, nasıl daha iyi hale getirebileceğini bulmaya çalıştığını duyabiliyordu. Ve Thomas ona izin vermeyi çok istiyordu.

Diğer sorun da buydu. Aiden yanındayken, işleri onun düzeltmesine izin vermek çok daha kolaydı. Aiden işleri düzeltmekte iyiydi. Krizleri yönetmekte iyiydi. Thomas'ı yönetmekte iyiydi.

Çok iyi.

Aiden'dan önce Thomas yıllarını kendi sorunlarını çözerek geçirmişti. Şimdi de öyle olması gerekiyordu. Aile için. Lider olması gerekiyordu. Ondan beklenen buydu. Doğru olan buydu.

Ama şimdi Aiden orada, yanı başında olduğu için Thomas, her şeyi onun halletmesine izin verme isteğinden vazgeçmekte zorlanıyordu. Ama ona bu kadar çok güvenmeyi bırakmalıydı. Yapılması gereken buydu. Aiden'la o ilgilenmeliydi, tam tersi değil.

Sikeyim.

Thomas önce diğerlerinin adli tabibin evinden çıkmasına izin vermiş, gaza basıp zar zor ilerlediği yolda yavaşlamadan önce görüş alanından çıktıklarından emin olmuştu. Aklındaki düşüncelerden uzaklaşmak için radyoyu açmayı düşündü ama elini direksiyondan kaldırıp düğmeye uzanacak kadar uzun süre kendine getiremedi.

Aiden'ın eli kalçasına inip hafifçe sıktığında sıçradı. "İyi misin?"

Aiden'ın sesi onun üzerinde ipek gibi kayıyordu. O alçak ses tonu iç dünyasında bir şeyler yapıyordu. Bunu nasıl yapmıştı? Aiden nasıl oluyor da evrenin tüm sırlarını biliyormuş gibi davranabiliyordu? Her zaman doğru olanı gibi mi? Hiçbir zaman -on sekiz yaşındayken bile-
-Aiden'ın on adamın güveniyle yürümediğini.

Thomas, iyi olmadığı belli olmasına rağmen, "Ben iyiyim," demeyi başardı.

Aiden ona sırtı, yarı sert ereksiyonuna baktı, eli Thomas'ın kalçasında eziyet etmek için tasarlanmış bir hızla daha da yukarı kayd. "Emin misin?"

Bu ego seviyesi sarhoş ediciydi. Thomas'ın sapkınlığı yetkinlikti, öyle görünüyordu. Ve Aiden her şeyi iyi yapıyordu. Aiden'in başparmağı artık sertleşmiş olan sikinin dış hatlarını çizerken Thomas titreyen bir nefes aldı.

Evet, her şeyi.

Araba kullanırken dizlerinin olabildiğince açılmasına izin verdi ve Aiden'in aklındaki şeye karşı olmadığını bilmesini sağladı. Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı ve Aiden'in ona sanki onu parçalayacakmış gibi baktığını görmek için bir bakış attı.

Kahretsin, bunu nasıl yaptı? Aynı anda Thomas'ın acımasına ve sikinin sızlamasına nasıl sebep olmuştu? Oturduğu yerde kıpırdandı, Aiden'in ona daha fazla dokunmasını istiyordu ama Aiden reddetti, başparmağını Thomas'ın fermuarı boyunca hafif bir dokunuşla gezdirerek onu kıvrandırdı.

Thomas inlediğinde Aiden kıkırdadı, sonra onun boşluğuna doğru eğildi, diğer eli onu sabit tutmak için boynunun arkasına indi ve diliyle kulağının kabuğunda gezindi. "Gözlerini yoldan ayırma."

"Yoldalar," dedi Thomas, bir kez daha Aiden'in sikinin üzerindeki elini bir şeyler yapması için ikna etmeye çalışarak.

"Sorun nedir?" Aiden, Thomas'ın avucuna sürtünmesini sağlayacak kadar baskı uygulayarak alay etti.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," diye azarladı Thomas. "Bir kaza yapabiliriz."

"Mm," Aiden kabul etti. "Durmali mıyım, Tommy?"

"Bu kadar alaycı olmayı bırakmalısın," diye mırıldandı Thomas.

Aiden kulak memesini emdi, boynunun arkasını ve sikini birlikte sıktı. "Tamam, bunu yapabilirim. Ama arabayı kenara çekmen gerek. Önce güvenlik."

Thomas kenara çekmedi, sadece frene basıp arabayı park etti ve dönüp dudaklarını Aiden'in kılere bastırdı. Kendisini öpmesine izin verdi ama öpücüğü derinleştirmede.

Aiden dudaklarının kenarını yalayıp, "Bana ne istediğini söyle," dedi.

"Bu. Sen," diye cevapladı Thomas, Aiden'ın dudaklarını kovalarken neye ihtiyacı olduğunu dile getiremiyordu.

"Bana sahipsin," diye söz verdi Aiden, Thomas'ın geçen gece ona söylediği sözleri tekrarlayarak. "Bana her zaman sahip oldun." Bununla birlikte, Thomas'ın çenesini aşağı çekmek için başparmağını kullandı ve dilini Thomas'ın başını döndüren bir şekilde ağzına soktu. Sonra geri çekilerek, "Ve ne zaman ve nasıl istersen bana *sahip* olabilirsin," dedi.

Thomas ona gözlerini kırptırdı. Aiden söylediğini sandığı şeyi mi söylüyordu? Bu onu şok etmemeliydi. Şimdiye kadar birkaç kez yatağa girmişlerdi ve içine düştükleri rolleri hiç düşünmemişlerdi. Ama şimdi Aiden, Thomas'ın ne teklif ettiğini anladığından emin olmaya çalışıyormuş gibi gözlerinin içine bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Emin olmak istiyordu. Ya da belki sadece bu kelimeleri Aiden'ın dudaklarından duymak istiyordu.

"Becer beni, Tommy," dedi dudaklarına karşı, dilini bir kez daha Thomas'ınkinin üzerinde gezdirerek.

Thomas geri çekildi, arabanın etrafına ve ötesindeki yarı vahşi doğaya baktı. "Burası mı?"

"Neden olmasın?"

Yağ mı? Oda mı? Yabancıların cipin camından çıplak kışkılarını görmesi ve bunun TMZ'ye düşmesi mi? "Hazırlıklı gelmedik ki..." dedi Thomas beceriksizce.

Aiden'ın eli ısrarla kot pantolonunun üzerinden onu yokladı. "Thomas Mulvaney bir şeye hazırlıklı değil mi? Nefes nefese," dedi Aiden, hâlâ dudaklarından yudumlarken. "Skandal."

Belki alaycı ses tonuydu, belki ağrıyan sikini yıldızları görmesine neden olacak şekilde yağurmasıydı ama her neyse, Thomas mantıklı düşünme yetisini kaybetmişti. Döndü ve o anda boğulmakta olduğu tüm kelimeleri iletmesini umduğu bir öpücükle dudaklarını birbirine

üzerinde. Tabii ki onu istiyordu, onu becermek istiyordu. Her zaman, her yerde. Kim istemezdi ki?

Aiden dilini Thomas'ın ağzına soktu ve onu emerken onaylayan bir ses çıkardı.

"Bu beni istediğin anlamına mı geliyor?" Aiden alt dudağını ısırarak sordu. "İstediyimi biliyorsun," demeyi başardı Thomas.

Aiden'ın eli çoktan Thomas'ın kot pantolonunun düğmesindeydi. "O zaman söyle. Beni ne kadar çok becermek istediğini söyle."

Thomas önce Aiden'ın çenesini, sonra da boğazını ısırarak hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. "Seni becermek istiyorum. İçinde olmak istiyorum. Sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek istiyorum. Yeterince iyi mi?"

Aiden minnettar bir ses çıkararak elini Thomas'ın iç çamaşırına daldırdı ve onu birkaç kez okşadı. "Ama şimdi asıl soru Bay Mulvaney... beni *nasıl* becermek istediğiniz?"

"Şansını zorluyorsun, Aiden. Seni becermek için düşündüğüm tüm yolların alfabetik bir listesi var, ama devam etmeme izin vermezsen, önemli olmayacak. Elin çok iyi hissettiriyor."

Aiden gülerek onu serbest bıraktı. Sonra arka koltuğa doğru kıvrılarak ilerledi ve Thomas'ı da beraberinde sürüklemek için arkaya uzandı. İkisi de ufak tefek adamlar değildi, bu da uzuvların garip bir şekilde birbirine dolanmasına neden oldu ama Thomas'ın kıcı koltuğa değer değmez Aiden onun üzerine çıktı ve kucağına tırmandı. O zaman artık hiçbir şey komik değildi.

Thomas Aiden'ın ağzını yakaladı, dilini dudaklarının arasına soktu, elleri gömleğinin düğmelerine gitti. Ama sabrı çabuk tükendi ve ulaşabildiği her ten boyunca ağzını sürüklemek için kumaşı omuzlarından çekti. Kahretsin, kendini çok iyi hissediyordu.

Thomas, Aiden'ın meme uçlarını yaladı ve emdi, kalçalarını aşağı yuvarlarken bile, Thomas'ın horozuna karşı sürtünerek, her ikisinin de nefes nefese kalmasına neden olan sürtünme ve baskı oluşturmak için koltuğun arkasını kullandı.

Thomas yavaşlamak, her anın tadını çıkarmak istedi ama sonra ikisi de birbirlerinin kıyafetlerini yırtmaya başladılar, ağızları çarpışıyor, dişleri birbirine çarpıyordu, ta ki aralarında tek bir dikiş bile olmadan ten tene kalana kadar.

Aiden'in eli tekrar sikini buldu ve onu kabaca, neredeyse acıyla sarsmaya başladı.

"Böyle yapmaya devam edersen bu iş başlamadan bitecek," dedi Thomas onun dudaklarına karşı.

Aiden Thomas'ın elini tuttu, dudaklarına götürdü ve iki parmağını müstehcen bir şekilde ağzına aldı. Thomas tısladı, kalçaları Aiden'in artık sızan sikine sürtünüyordu. Thomas Aiden'in ne istediğini anlayana kadar dizlerinin üzerinde yükseldi ve Thomas'ın elini geri çekti.

Thomas sırf bu yüzden bile boşalabilirdi. Bir eliyle Aiden'in kışını kavradı, tükürük kayganlığındaki iki parmağı yarığa doğru kayarak deliğine sürtündü. Aiden ona içeri itme şansı vermedi, sadece Thomas'ın parmakları vücudunun sıkı sıkışmasına gömülene kadar kendini geri bastırdı.

İkisi de inledi. Thomas öne doğru eğildi, parmaklarını sürerken Aiden'in ulaşabildiği her yerini öptü, kaburgalarını, kalça kemiklerini ısırdı, Aiden'in saçlarını çekip çekiştirmesinden zevk aldı, Thomas'ın ağzını bir sonraki istediği yere yönlendirdi.

Bir iki dakika sonra Aiden onun saçını çekiştirerek kendisine bakmasını sağladı. "Ben iyiyim."

Thomas başıyla onayladı ve parmaklarını geri çekti. Aiden bir kez daha tükürüğünü kullandı, bu sefer Thomas'ın sikini kayganlaştırmak için, sonra kendini hizaladı. Kendini alçaltmaya başladığında Thomas son anda kalçalarını kavradı. "Bundan emin misin? Seni incitmek istemiyorum."

Aiden elleriyle yüzünü kavrayarak onu inceledi. "Senin için acı çekmeyi umursamıyorum. Bunu yıllardır yapıyorum. Biz buyuz. Hep böyle olduk. Ama bu benim istediğim türden bir acı."

Thomas bir yanıt bile oluşturmamadan, Aiden üzerine çökmüş, sikini en enfes sıcaklıkla kaplamıştı. Siktir. Siktir. Sikeyim. Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyordu? Aiden'in kışını kavradı, onu açtı, aşağı doğru her hareketi karşılamak için yükseldi, olabildiğince derine inmek istedi, onu olabildiğince dolu bırakmak istedi. Aiden bir kez daha koltuğun arkasını kavradı, yüz ifadesi onun üzerinde çalışırken sıkışmıştı.

Belki de Aiden haklıydı. Belki de onlar böyleydi, bir fedakârlık gerektirmediği sürece kendilerine asla zevk vermiyorlardı. Bu bir tür kefaret gibi hissettirmiyordu. Biraz çiğ, biraz acı vericiydi... pürüzsüz bir kayma yoktu, sadece sinir uçları boyunca lezzetli ısı sarsıntıları yaratırken bile acı veren bir tür kopuk yakalama ve kaydırma vardı.

Aiden Thomas'ın elini tuttu, avucunu yaladı ve sikine doğru yönlendirdi. Thomas onun hareketleriyle aynı anda sarsıldı, ikisi de kendi orgazmlarını kovalarken birbirlerine tutunmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kendinden geçmişti.

Thomas kendini tutmaya çalıştı, Aiden da gelene kadar beklemeye çalıştı ama yapamadı. Sıcaklık, sürtünme, terlerinin kokusu, Aiden'ın nefes nefese homurdanarak sikinin üzerinde çalışması... Hepsi çok fazlaydı. Kendini durduramıyordu. Boşaldığında, Aiden'ın göğsünü ısırdı, bu hiç ona göre olmayan bir şeydi ama buna ihtiyacı vardı, dişlerinin arasında etini hissetmeye, bir iz bırakmaya, tüm bunların gerçek olduğuna dair görsel bir hatırlatma yapmaya ihtiyacı vardı. Onun içinde olduğunu.

Zevk dalgalar halinde Thomas'ın üzerine yuvarlandı, kör tırnakları Aiden'in kalçalarına saplanırken dişleri de derisini kazıyordu. Aiden haykırdı ve Thomas tam zamanında geri çekilerek onun yumruğundan Thomas'ın karnına dökülmesini izledi. Aiden boşalmaya devam ettikçe Thomas büyülenmiş bir şekilde onu yumruklamaya devam etti. Sonunda Aiden tüm vücudunu saran bir ürpertiyle elini çekti.

İkisi de orada oturmuş nefes almaya çalışırken Thomas kalp atışlarını normal ritmine döndürmeye çalışıyordu ki bu neredeyse imkânsız bir başarıydı

Aiden ona yapışmış, alnı omzuna yaslanmıştı.

Thomas orada ne kadar oturduklarından emin değildi ama Aiden sonunda ağırlığını verdiğinde kasları kaskatı kesilmişti ve ikisi de yapış yapıştı, ter ve dölle kaplanmışlardı. "Bu seks sırasında daha sıcaktı," dedi Aiden yüzünü buruşturarak onlara bakarken.

Thomas, "Arkadaki döşeme tahtasının altındaki öldürme kitinde mendiller var," dedi. Aiden bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü, sonra arka sıraya doğru eğildi, gizli bölmeyi karıştırırken kıcı havadaydı ve aradığını bulduğunda zafer çığı attı. Thomas, Aiden arka koltuğa, bu kez onun yanına yerleşmeden önce bir saniye kıcını tokatladı.

Birbirlerini temizlemek ve giyinmek için zaman harcadılar, bir noktada bunu yapmak için araçtan ayrılmak zorunda kaldılar. Ön koltuğa geri döndüklerinde Aiden arabayı sürmek için ısrar etti. Thomas ona izin vermekten memnundu. Elini tutup parmaklarını orta konsolda birbirine geçirdiğinde Thomas gözlerini kapadı ve göğsüne yayılan yabancı hissin tadını çıkardı.

Neydi o? Aşk değil. Aiden'ı seviyordu ama pek çok insanı sevmiştir, yani bunun bir his olduğunu biliyordu. Bu başka bir şeydi, yatıştırıcı ve... sessiz bir şey. Hoşnutluk. O hoşnuttu. En son ne zaman kendini tamamen rahat hissetmişti? Ve neden şimdi? İşler hiçbir şekilde yoluna girmemiştir. Belki de sadece zil zurna sarhoştı. Ama öyle hissetmiyordu.

Her , onu kaybetmek istemiyordu. istemiyordu.
Aiden'ın istemedi.

"Düşündüğünü buradan duyabiliyorum," dedi Aiden onun elini sıkarak. "Bunu çok yakınız. Sadece birkaç gün daha dayanman gerekiyor. Tamam mı?"

Thomas başını salladı. "Mesele o değil. Yani, tabii ki öyle ama sadece değil." Şimdi kendisine kaşlarını çatmış olan Aiden'a bir bakış attı. Bu

Bu kez elini sıkkan Thomas oldu. "Şimdi *seni* duyabiliyorum Düşünüyorum," diye dalga geçti.

Aiden biraz sinirli bir ses tonuyla, "Biraz sabıkan var," dedi. "Ne zaman kara kara düşünmeye başlasan, bu genellikle kovulmak üzere olduğum anlamına gelir... yine."

Bu doğrudu. Yirmi yıllık itme ve çekme. Bir hiç uğruna. Boşa harcadığı o kadar çok zaman vardı ki. Aiden'a milyonlarca özür borçluydu ama bu asla hasarı telafi etmeye, kaybedilen zamanı geri almaya yetmeyecekti. Onun yerine, sadece "Seni seviyorum." dedi.

Araba tehlikeli bir şekilde bir ağaç korusuna doğru savrulurken Aiden kendini toparladı ve Thomas'a iri gözlerle baktı. "Ne?"

Thomas omuz silkti. "Seni seviyorum." "Ama..." Aiden temkinli bir şekilde söyledi.

Thomas başını salladı. "Aması yok. Seni seviyorum. Ve bence eve dönme zamanın geldi. Sonsuza kadar."

Aiden'ın gözleri yoldan Thomas'a ve tekrar geri döndü, sanki aniden kriz geçiren kendisiymiş gibi. "Bütün bunlar nereden geliyor? Orgazm mı konuşuyor?" Aiden başını salladı. "Biliyor musun? Neden olduğu umurumda değil. Evet, eve geleceğim. Sonsuza kadar. Ama yarın uyanır ve fikrini değiştirdiğini söylersen, *seni* lanet olası bodruma kilitler ve sonsuza dek orada tutarım."

Bu sıcaklık hissi Thomas'ın içinde yayılmaya devam etti ve neredeyse başının döndüğünü hissetti. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Bu sefer değil."

Aiden sırtıttı ve tam otuz saniye boyunca aptallar gibi birbirlerine gülümsediler. Ama sonra Aiden'ın gülümsemesi aniden kayboldu. "Siktir."

Thomas kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Aiden, "Birimizin öleceği kesin," diye mırıldandı.

"Ne?" Thomas eğlenerek sordu.

"Biz işleri böyle yapmayız," dedi Aiden. "Çam yaparız, kavga ederiz, sevişiriz, sonra birbirimize bağırırız, sonra birbirimizden nefret ederiz ve sonra birbirimizi görmezden geliriz... ta ki çok fazla olana kadar ve her şeyi yeniden yaparız. Biz mutlu sonla biten tiplerden değiliz. Bu bizim gibi insanlara göre değil. Şimdi gittin ve beni sevdiğini söyledin, sonrasında da hiçbir niteleme yapmadın ve bu kesinlikle evrenin bizi becereceği anlamına geliyor."

Thomas hızla gözlerini kırıştırdı, sonra güldü. "Bu kadar... batıl inançlı olduğunu bilmiyordum."

Aiden, "Bunun batıl inançlarla ilgisi yok, bu sadece benim kötü şansım," diye mırıldandı. "İstediğim bir şeye sahip olmama izin verilmiyor. Asla."

Tüm bu düşüncelerine rağmen Thomas'ın elini tutmaktan vazgeçmemişti. Aiden söylediklerinde ciddi değildi. Sadece içini döküyordu. Korkuyordu. Thomas bunu biliyordu. Çünkü o da korkuyordu. Aiden'ı sevmek, kaybedecek bir şeylerinin olması demekti. Ve Thomas Aiden'ı her zaman sevmiş olsa da, bu ona lanetli, peri masalı, Yunan trajedisi gibi bir aşk gibi gelmişti. Hiç sahip olmadığınız bir şeyi kaybedemeyeceğinizi bilmenin verdiği bir güven vardı.

Ama şimdi kesinlikle kaybedecek bir şeyleri vardı. Muhtemelen hep vardı. "Senin için ölmeyeceğime söz veriyorum. Ben de senin benim yüzümden ölmene izin vermeyeceğim."

İçinde bulundukları durum göz önünde bulundurulduğunda söylenmesi saçma ve iyimser bir şeydi ama Aiden'ın omuzları çöktü. "Söz mü?"

"İstiyorum."

SIXTEEN

AIDEN

Aiden ve Thomas salona Calliope, Cricket ve Lola'nın bilmiş bakışları arasında girdiler. Koltukta kıvrılmış oturuyorlardı, ellerinde şarap, birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuş gibi sohbet ediyorlardı. Calliope ve Lola'nın şarap vardı, Cricket ise maden suyu içiyordu. Tuhaftı. İçki içen biri değildi ama Aiden onu birden fazla düğünde içerken görmüştü.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. Kadınların nasıl bu kadar kolay bağ kurabildiğini kıskanıyordu. Belki tüm kadınlar değil ama kesinlikle bu kadınlar. Hiçbiri bir yabancıyla tanışmamıştı. Onlarla ilgili bir şey insanları rahatlatıyor gibiydi. Hiç kimse kendisi ya da Mulvaney'lerden herhangi biri hakkında böyle bir şey söylememişti.

Aiden soyadını paylaşmadığı belki üç kişiden hoşlanıyordu ve hepsi de o odadaydı. Aiden Lola olmadan ne yapardı? Tommy onun eve dönmesini istiyordu... kalıcı olarak. Bu, PI işindeki dükkânı kapatmak anlamına geliyordu ama aynı zamanda Lola'dan vazgeçmek anlamına da geliyordu.

"Siz ikiniz ?" Cricket onları bir kez daha gözden geçirerek sordu.

"Araba arızası," dediler ikisi de bir ağızdan.

Kahretsin.

Calliope homurdandı. "Yağlanması gereken bir şey mi var?"

"Calliope," dedi Thomas, adı bir yakarıştan çok bir uyarıydı. "Thomas," diye alay etti aynı sert sesle.

Thomas kolayca pes edip omuzlarını düşürürken Aiden sırtışını gizlemeye çalıştı. Aiden, Thomas'ın neden zahmet ettiğini bile bilmiyordu. Calliope, Aiden'in tanıdığı ve Thomas'tan korkmayan tek kişiydi. Belki de yıllardır süren dostlukları yüzünden? Belki de Calliope kimseden korkmamaya yemin etmişti. Her ikisi de çok gerçek bir olasılıktı.

"Diğer herkes nerede?" Aiden, ikisi arasındaki bakışma yarışını bozarak sordu.

Cricket içini çekti. "A Takımı konferans odasında Lola'nın bulduğu kutulardaki eşyaları inceliyor, B Takımı Mario Kart oynuyor ve C Takımı da bebek bakıcılığı görevinde, yani onlar da Mario Kart oynuyorlar ama kucaklarında iki küçük çocukla."

Thomas ve Aiden, Aiden "Ne?" demeden önce bakiştılar.

Lola omuz silkti. "Onlardan çok fazla var. Hepsine isim verip duramayız. Bu yüzden onları takımlara ayırdık. Böylesi daha kolay."

"A Takımı kim?" Aiden sordu.

"August, Lucas, Mac, Archer, Jericho, Atticus ve ikizler," dedi Cricket parmaklarının ucuyla sayarak.

"B Takımı mı?" Thomas eğlenerek sordu.

"Adam, Noah, Felix, Zane, Arsen ve Seven," diye sıraladı Calliope.

Lola, "Siz sormadan söyleyeyim, C Takımı Lake, Cree, Nico, Levi, Arlo ve Dimitri'den oluşuyor," dedi.

"August ve Lucas'ı kızları bir grup Z kuşağı oyuncusuyla bırakmaya ikna ettin... bilerek mi?" Aiden sordu.

"Ebeveynleri ve amcaları olan kanunsuz katillerin aksine mi?" Calliope sordu.

Haklıydı. Kızlar güvendeydi, özellikle de duygular grubu onları korurken. Jericho'nun çocukları her iki dünyanın da en iyileriydi, gerçekten. Gerektiğinde öldürebiliyorlar ama bir şekilde tüm insanlıklarını korumayı başarıyorlardı. Belki de bu sadece yaşlarının getirdiği bir esneklikti. Ya da belki de yaptığınız şeyin haklı olduğuna inandığınızda hayat böyle bir şeydi.

"Seni savaş odasında bekliyorlar," dedi Cricket, elini belli belirsiz odanın bulunduğu yöne doğru sallayarak.

Thomas kaşlarını çatarak Calliope'ye baktı. "Geliyor musun?"

Calliope Lola ve Cricket'a baktı. "Evet, geleceğim." Thomas onun şarap kadehine baktı. "Ayık mısın?"

Calliope'nin kaşları kalktı, ifadesi buz gibiydi. Oof. Thomas'ın dikkatli davranması gerekiyordu. Calliope'u kaybetmeyi göze alamazlardı. O kelimenin tam anlamıyla tüm operasyonun belkemiği idi. O olmadan, süresiz olarak sakat kalırlardı. Ayrıca, Aiden'ı biraz korkutuyordu. Muhtemelen onu yumruk yumruğa bir kavgada yenebilirdi ama Aiden onun kredi puanını iki klavye darbesiyle sıfırlayabilirdi. İsterse onu bir gizli operasyon ajanı gibi ortadan kaldırabilir ve Aiden'ın hiç var olmamasını sağlayabilirdi. Evet, hayır, teşekkürler.

"Sarhoş ya da ayık, yine de işimi yapabilirim," dedi Calliope. "Ayrıca, sen kim oluyorsun da bana sorumlu içicilik dersi veriyorsun? Ne zaman sen ve bu" - başparmağıyla Aiden'ı işaret etti - "kavga etseniz çantanın yarısı senin oluyor. Ki bu sık sık olur."

"Seni yakalamış," diye mırıldandı Cricket.

"I-" Thomas komik bir şekilde gücenmiş görünerek başladı.

Aiden kıkırdayarak Thomas'ın ön kolunu tuttu. "Hadi gel. Tek arkadaşını kızdırmadan önce aşağı inelim."

Thomas ona kızgın bir bakış attı. "Benim başka arkadaşlarım var." "Senin var mı?" Aiden başını eğerek sordu.

"Öyle mi?" Thomas alaycı bir ses tonuyla sordu.

Aiden gerçekten güvenmiyordu. İnsanlara güvenmezdi. Tanıştıklarında Lola'ya gerçekten güvenmemişti ama sonra, bir yerlerde, Lola bir şekilde içeri sızmıştı. Ne zaman olduğunu bilmiyordu. Belki de sarhoşken Thomas hakkında sızlanmasını dinleyerek geçirdiği tüm o gecelerdi. Bir arkadaş olarak kendini fazlasıyla kanıtlamıştı. Aiden onun da kendisi için aynı şeyi söyleyeceğinden emin değildi ama öyle olmasını umuyordu.

"Sadece Lola. Ve senin sadece Calliope'un var. O yüzden kibar ol." Aiden omuzlarını birbirine vurdu, alaycı bir ses tonuyla, "Daha yeni seviştin, rahat olmalısın," dedi.

Aiden savaş odasının kapısını açarken Thomas, "Rahatladım," diye mırıldandı.

A Takımı tam da Cricket'ın söylediği gibiydi, konferans masasının üzerine serpiştirilmiş evrakların üzerine eğilmişlerdi. August hâlâ kalın bir zarfın içindeki kâğıtları tarıyor, Lucas ise ellerini kâğıtların üzerinde gezdiriyor, bir yandan okuyor, bir yandan da izlenim edinmeye çalışıyordu. Asa ve Avi masada oturmuş, kâğıtları dolaştırıyorlardı; Mac ve Archer diğerlerinden sandalyelerde oturmuş, önlerindeki notlarda yazan bilgilere bakmak için telefonlarını kullanıyorlardı; Jericho ve Atticus ise otopsi fotoğraflarına benzeyen şeyleri inceliyorlardı.

Onun ve Thomas'ın girişi üzerine hepsi başlarını kaldırıp işlerine baktılar. "İkinizin gelmesi yeterince uzun sürdü," dedi August.

"Araba sorunu," diye mırıldandı Aiden.

Asa homurdandı. "Evet, o yepyeni lüks araçlar aldatıcı olabiliyor."

"Calliope nerede?" Atticus arkalarından bakarak, "Calliope nerede?" diye sordu.

saklanıyor olabilir.

"Yukarıda Cricket ve Lola'yla içki içiyorlar," diye cevapladı

Aiden. Lucas sertçe başını kaldırıp baktı. "Cricket içiyor mu?"

Aiden kaşlarını çatı. "Hayır, onların içmesini izliyor."

"Cricket'ın içki içmesi seni neden ilgilendiriyor? O senin bebeğinin annesi, kızın değil," dedi Jericho.

"Çünkü hamile," dedi August, başını işinden kaldırmadan. "Alkol doğum kusurları, gelişimsel gecikmeler, düşük doğum ağırlığı, düşük ve hatta ölü doğum riskini artırır."

Aiden'ın gözleri kocaman oldu. Gülümsemeye başlayan Thomas'a baktı. Tanrım, bu adam bebekleri gerçekten seviyordu. Bu gerçekten kendi bebeklerini istediği anlamına mı geliyordu? Bu garip olur muydu? İkisi de çoğu yeni ebeveynden çok daha yaşlıydı. Ayrıca torunları da teyze ve amcalarından daha büyük olacaktı. Bu tuhaf olurdu. Ama Thomas'ın mavi gözlerine sahip bir bebek fikri Aiden'ın biraz nefesini kesti. Tanrım, çok ileri gitmişti.

"Hamile demekle yetinebilirdin bebeğim," dedi Lucas, ellerini hâlâ dosyanın sayfalarında gezdirerek.

Mac telefonuna dönmeden önce "Tebrikler," dedi.

"Evet, *mazel tov* falan," diye onayladı Archer, su şişesini sahte bir selamla kaldırarak.

Ayık bir Archer görmek Aiden için asla tuhaf olmayacaktı. Yıllarca onu küvetlerde ve sokak aralarında uyurken bulduktan sonra, tüm bunların sahte olduğuna inanmak neredeyse imkansızdı. Haberlerde bunu hayatının aşkı için ayıldığı şeklinde yansıtmışlardı ki bu bir dereceye kadar doğrudu. Ayılmamıştı ama ikili bir hayat yaşamayı bırakmıştı. O okulda çalışmak, daha yakışksız faaliyetlerini uzak tutmak için yeterli makul inkar edilebilirlik sağladı.

"Bir bebeğiniz *daha* mı olacak?" Avi sordu. "Bunu neden bilmiyorduk?"

August sonunda kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Çocuk sahibi olmaya çalıştığımız zaman sana söylememiz mi gerekiyor?"

Atticus sert bir sesle, "Hayır ama bunu başardığında bize söyleyebilirsin," dedi. "Sence de etrafta yeterince çocuk yok mu?"

Lucas Atticus'a üstünlük taslayan bir bakış attı. "Senin konuşmaya hakkın yok. Altı çocuğun var."

"Benimkilerin hepsi içki içecek yaşta," dedi Atticus ve kocasının şaşkın bakışlarına maruz kaldı. Atticus fark ettiğinde, "Ne?" dedi.

"Onların benim olduğu kadar senin de çocukların olduğunu kabul ettiğini ilk kez duyuyorum."

Avi, "Yani, teknik olarak ikisi de senin değil," dedi.

"Ne olursa olsun," dedi Lucas, "bize ders vermeye hakkın yok. Kolay yolu seçtiniz ve yetişkin insanları gayri resmi olarak evlat edindiniz."

Atticus alay etti. "Eğer bu çocukları bir araya toplamanın kolay olduğunu düşünüyorsan, daha önce hiç kedi gütmeyi denemedin demektir."

"Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Archer söyledi. "Askeri düzeyde silahlara ve Savunma Bakanlığı'nın isteğe bağlı bütçesine erişimi olan yüzün üzerinde cinayete meyilli yirmili yaşlardaki genci deneyin."

Aiden bu kadar çok psikopatı bir arada tutmaya çalışmayı hayal bile edemezdi, hele yanlış yapıldığında uluslararası olaylara, hatta savaşımlara yol açabilecek cinayetleri işleyecek kadar organize olmayı hiç. Thomas'ın Mac ve Archer'ın bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu düşünmesi, Aiden'in ikisini de ne kadar az tanıdığını gösteriyordu.

Ancak Lucas hiç etkilenmemişti. Lucas, "On sekiz aylık iki çocuğunuz aynı anda üzerinize kustuğunda ya da kendi kakalarıyla parmak boyası yaptığında benimle konuşabilirsiniz," dedi.

Avi yüzünü buruşturdu. "Ew. Neden bir tane daha yiyorsun ki?"

Lucas ve August, Aiden'a davetsiz misafirmiş gibi hissettiren bir bakış alışverişinde bulundular, sonra August içini çekti. "Bir tanesine sahip olana kadar anlamayacaksın."

Jericho, "Eğer Felix'in dediği gibi olursa, bu çok daha erken olabilir," dedi.

"Evet, gül bakalım, yağ maymunu. Otuzlu yaşlarında dede olacak olan sensin," dedi Asa. "Tüm çocukların üreyecek yaşta ve yarısı cinsiyet konusunda çok seçici değil, bu yüzden... şansın hep senden yana olsun."

Jericho onu tersledi.

"Yeter," dedi Thomas. "Bebek için tebrikler, Lucas." "Neden sadece Lucas?" August kaşlarını çatarak, "Neden sadece Lucas?" dedi.

"Çünkü formaliteleri önemseyen tek kişi o," dedi Thomas, ses tonu yatıştırıcıydı.

"Doğru," dedi August. Önündeki manila klasörü işaret etti. "Shane'in tıbbi kayıtlarını inceliyordum. Görünüşe göre ailesi onun küçük yaşlardan itibaren şiddete eğilimli olduğunu biliyormuş. Daha on yaşına gelmeden McDonald üçlüsüne katılmış bile. Mahalledeki bazı hayvanları öldürmüş, havuz evini ateşe vermiş. Bir hizmetçiye tornavidayla saldırmış."

Thomas bir sandalyeye çöktü ve elini yüzüne götürdü. "Nasıl olur da kimsenin bundan haberi olmaz?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun," dedi Asa. "Kimsenin bizi bilmediği gibi. Para. Annesi bir mirasçı. Kurbanlarına para ödemeye devam etti."

"Okulda öyle biri değildi," dedi Thomas, sanki buna inanması gerekiyormuş gibi. "Popüler ve sevilen biriydi. Çoğu insan onun iyi huylu olduğunu düşünürdü."

"Hadi ama baba. Ted Bundy hakkında bunu kaç kez duyduk? Bu onların bir parçası. Kahretsin, bu bizim de bir parçamız," diye sordu Archer. Thomas sesini kaybetmiş gibi, "O da vahşi değildi," dedi.

"değil miydi?" Aiden ellerini Thomas'ın omuzlarına koyarak sordu.

Thomas'ın Shane tarafından hâlâ bu kadar derinden tuzağa düşürülebilmesi çılgıncaydı. Shane'le paylaştıkları her şeyin bir taktik olduğunu, Thomas'ın ona güvenmesini, onu özgürce istismar etmesine izin vermesini sağlamak için bir oyun olduğunu bir düzeyde biliyor olmalıydı. Kimse bunu ondan daha iyi bilemezdi ama o bunu göremiyordu. Belki de başa çıkabilmesinin tek yolu buydu ama yine de sinir bozucuydu. Aiden onun kendisinden başka kimseyi düşünmesini istemiyordu.

"O zamanlar öyle görünmüyordu," dedi Thomas. "Elbette çıkarcıydı. Ama..."

Aiden onun omuzlarını sıktı. "Ama ne? O bir narsist ve tecavüzcüydü. Senin onu sevmiş olman onu bu özelliklerinden

şeyler. Bu sadece sizi manipüle etmesini kolaylaştırdı."

Thomas ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Bunların hiçbirisi yardımcı olmuyor."

"Holly çıkmaz sokak," dedi Atticus. "En azından onun intikamcı aşk çocuğunu listemizden çıkarabiliriz."

"Nedenmiş o?" August sordu.

Atticus bir yığın kâğıdı havaya kaldırdı. "Otopsi raporunun bir kopyasını istedim. Neyse ki bir tane yapmışlar. Adli tabip hiç çocuğu olmadığını belirtiyor."

"Adli tabip sadece tıbbi kayıtlarına bakmaz mı? Belki de yalan söylemiştir?" Asa sordu.

Atticus başını salladı. "Bir kadının çocuk sahibi olup olmadığını gösteren osteolojik işaretler vardır. O yapmadı. Thomas'ı intikam için takip eden gizli bir aşk çocuğu yok. Sanırım intikam almak isteyen bir yakını olabilir ama Holly yalan söylemediği sürece neden Shane yerine senin peşine düştükleri hâlâ mantıklı değil. Ki buna inanmak zor. Tecavüzcüsünü korur muydu?"

"Yaptım," dedi Thomas sessizce.

Aiden onun omuzlarını bir kez daha sıktı. Korkularını bastırmanın bir yolu olmasını diledi ama aklına gelen tek yol yalnız kalmalarını gerektiriyordu.

"Belki de bunun Shane'le hiçbir ilgisi yoktur," dedi Thomas aniden. "Belki de Shane sadece bir için bir araçtı. Belki de bu kişi başından beri benimle uğraşıyordu. Bir ortağımızı öldürdüğümüz için kızgın olan biri mi? O ortağın yerine öldürmek için birilerini arayan biri mi? Bu internetteki hareketliliği açıklar."

Jericho tam kapı açılırken, "Tavşanı o kara deliğe kadar kovalayacaksak Calliope'ye ihtiyacımız var," dedi. "O olmadan bu ipuçlarını takip etmemizin imkânı yok."

"İsteyin, alacaksınız," dedi Calliope, elinde şarap kadehiyle içeri girerken. "Rahat ve tatil havasındaki tavrıma rağmen, son zamanlarda işlerimizin zirvesindeydim."

küçük bir grup psikopat uyumsuz. Tüm isimleri etiketledim ve hem karanlık hem de aydınlık interneti tarayan bir sürü küçük botum var. Kim olurlarsa olsunlar, onları bulacağım. Korkmayın."

"Yani Shane meselesinden tamamen vaz mı geçiyoruz?" Atticus sordu.

"Tam olarak değil," dedi Thomas. "Belki de onlara ödeme yaparım ve ne olacağını görürüm? Belki her şey yoluna girer."

Asa, "Hayır, biz teröristlerle pazarlık yapmayız," dedi.

"Evet, bu herife miras paramızı vermeyeceğiz," dedi Avi. "Ayrıca, nasıl olsa daha fazlası için geri gelecek ya da hikayeyi yayınlayacak."

"Önce biz yayınlayabiliriz," dedi Lucas. "Bırakalım Zane yazsın. Önüne geçer ve kendi yorumumuzu katarız."

"Bir şeyi unutuyorsun," dedi Calliope. "Eğer bu AlwaysChristmas denen adamla şantajcı aynıysa, sadece o aile sırrı konusunda seni ele geçirmiş değiller, insanları öldürdüğünü de biliyorlar. Hem de hepinizi. Ya bunu da kanıtlayabilirlerse?"

"Peki, ne yapacağız? Başa mı döneceğiz?" Mac sordu.

Thomas gözlerini kapadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu gecelik bu kadar yeter. Sabah taze gözlerle geri dönelim."

Diğerleri itiraz etmek ister gibi göründüler ama Calliope onlara başını hafifçe salladı. Kendisi hariç herkes dışarı çıktıktan sonra Thomas'ın sandalyesinin yanındaki masaya oturdu. "Nasılsın, düğün çiçeğim? Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Thomas ihtiyatla.

"Gözleri olan herkes iyi olmadığınızı bilir. Ama sen iyi misin? Bunu halledebilir misin?" Calliope sordu.

Bu iyi bir soruydu. Tüm bu gerginlik onun için iyi olamazdı. Çok fazla kalbi vardı. Aiden daha önce Thomas'ın fiziksel sağlığı hakkında hiç endişelenmemişti. Thomas her zaman ailenin en formda olanıydı. Neredeyse her gün spor salonuna gider, temiz beslenir ve sigara içmezdi. Tek kötü alışkanlığı içkiydi ve o bile sadece Aiden'la kavga ettikten sonra içiyordu.

Ama Aiden, bu gerginliğin ona zarar verdiğini göremediğini söylese yalan söylemiş olurdu. Aiden'ın ona daha iyi bakması gerekiyordu. Belki de Thomas bir kez olsun ona izin verirdi.

Calliope Aiden'a sert bir bakış attı ve ondan bu işi halletmesini beklediğini ifade etti. "Neden gidip bir duş almıyorsunuz... ya da banyo yapmıyorsunuz? Sizinki muhtemelen on kişi için yeterince büyüktür."

"Ne yapacaksın?" Thomas sordu.

Calliope omuz silkti. "Önce şu anahtarlar üzerinde sihrimi konuşTURACAĞIM ve Mulvaney karşı saldırısı seri katillerimiz hakkında biraz daha bilgi bulmaya çalışacağım. Sonra, eğer şanslıysam, Lola'yı halledebilirim."

Thomas şaşkınlıkla öksürdü. "Calliope."

Calliope güldü. "Ne? Sen sordun."

"Ve bu notta..." Aiden, Thomas'ı ayağa kaldırırken sözlerinin yarım kalmasına izin verdi.

Aiden veda etmek yerine, "İyi şanslar," dedi.

Calliope, "Benim gibi görüldüğün zaman şansa ihtiyacın olmaz, tatlım," dedi.

Aiden başını sallayarak, "Bilgisayarları kastetmiştim ama özgüvenine hayranım," dedi.

"İyi geceler çocuklar."

SEVENTEEN

THOMAS

Thomas hiçbir zaman banyo yapmayı sevmemişti. Duşlar her zaman çok daha verimli gelmişti ve ılık suda çürümek için nadiren zamanı oluyordu. Ama şimdi, Aiden kalçalarına sarılmış, sabun kayganlığındaki elleriyle göğsüne masaj yaparken küvette uzanırken, belki de çok aceleci davrandığını düşünüyordu.

Aiden ağırdan alıyordu, neredeyse çok ağırdan alıyordu, parmaklarını Thomas'ın omuzlarındaki, kollarındaki ve göğsündeki kaslara sokuyordu. Parmaklarını oradaki saçlarda gezdiriyor, başparmaklarını göğüs uçlarında gezdiriyor, yarı sertleşip altında kıvranana kadar alay ediyordu. Kendine engel olamıyordu. Aiden keşfine devam edip avuç içlerini karnına doğru indirdiğinde, Thomas onun dokunuşuna doğru eğildi.

Aiden'ın başparmakları karın kaslarının çıkıntılarında gezindi. "Çok güzel bir vücudunuz var Bay Mulvaney. Bunu size daha önce söyleyen oldu mu?"

Thomas'ın kanı başından sikine o kadar hızlı akıyordu ki başı dönüyordu. Aiden'ın bir odada var olmasına bile zar zor karşı koyabiliyordu ama artık Thomas'ın kurallarına bağlı olmadığı için ölümcüldü. "Kimsenin önemi yok."

Aiden ona aç gözlerle baktı. "Güzel."

"İyi mi?" Thomas eğlenerek sordu.

"Mm," dedi Aiden, çenesinden dudaklarına doğru yavaşça yalamak için öne doğru eğilerek. "Benden başka kimsenin önemli olmasını istemiyorum. En azından bu beden söz konusu olduğunda."

Thomas ellerini Aiden'ın kışının altında gezdirdi, ikisi de inleyene kadar onu kendine doğru çekti, bir parmağı girişinde oynuyordu. "Peki ya senin vücudun?"

"Ne olmuş ona?" Aiden dilini Thomas'ın ağzına sokarak alay etti ve aynı hızla geri çekildi.

"Bu kime ait?" Thomas diğer eliyle Aiden'ın başının arkasını kavradı ve ağzını iyice yağmalamak için onu tekrar içeri çekti.

"Sanki bilmiyorsun?" Aiden, Thomas'ın çenesini, kulak memesini, sabun tadını riske atacak kadar cazip bulduğu her teni ısırarak keşfine devam etmek için geri çekildi.

"Belki de sadece senin söylediğini duymak istiyorumdur."

"O senin," dedi Aiden, kalçalarını tekrar döndürerek Thomas'ın omurgası boyunca elektrik sarsıntıları gönderdi. "Her zaman senin oldu."

"Böyle konuşmaya devam edersen hayatımızın geri kalanında hiçbir şey yapamayacağız," dedi Thomas parmağını içeri sokarak.

Aiden sırt üstü yattı, göz kapakları yarıya indi. "Bana uyar. Noah işi devralabilir ve sen de kalan günlerini benim seks kölem olarak geçirebilirsin."

Thomas, "Sanırım en iyi dönemimi biraz geride bıraktım," dedi.

Aiden Thomas'ın sikine baktı, sıkıca kavradı ve onu inletecek şekilde okşadı. "Bilmiyorum. Şimdiye kadar gayet iyi çalışıyordu."

Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Sadece Aiden'ın elleri ya da vücudu değil, gerilim eksikliği de. Her şeyin kolaylığı. Gerçeküstü hissettirdi. Thomas daha önce hiç

bunun onun gerçekliği olabileceği bir zamanı hayal etmesine izin verdi. Aiden'in, onu uzaklaştırmak zorunda kalmadan, tamamen onun olduğu bir yer.

Aiden yüzünü sertçe kavradı. "Hey, nereye gittin? Çok fazla düşünmeye başladığın o şeyi yapma."

Thomas başını salladı. Aiden onu çok iyi tanıyordu. "Evet, tamam."

"Hadi yatağa gidelim," dedi Aiden, Thomas'ın göğsündeki sabunu aceleyle durulamadan önce ona aç bir öpücük daha vererek.

Tartışmadı. Aiden küvetten çıktığında, o da onu takip etti. Havlu bile almadılar, hâlâ ıslak olan yatağa uzandılar. Thomas, Aiden'ı altına aldı ve kollarının üzerine çıkararak ona baktı.

Thomas bir şey söylemek istedi, büyük ve derin bir şey ama ağzını açtığında hiçbir şey çıkmadı. Aiden gülümsedi ve ağzını bir öpücükle yakalayacak kadar kaldırdı. "Biliyorum," dedi.

Thomas bunun doğru olduğunu umarak başını salladı. Ama şu anda büyük konuşmalar yapmak istemiyordu, muhtemelen çok gecikmiş konuşmalar. Bu yüzden dikkatini dağıtmak için başını eğip Aiden'in göğüs ucunu yaladı, tıslayıp ona doğru eğilene kadar dişleriyle çekiştirdi.

Thomas gülümsedi, diğer meme ucuna da aynı muameleyi yaptıktan sonra Aiden'in bacaklarının arasına kaydđ, yüzünü bacağına kıvrımına gömdü ve derin derin içine çekti. Bu kokuyu bu kadar çok arzulaması garip miydi? Dilini Aiden'in ağır sikinin alt tarafında gezdirmeden önce taşaklarını emdi.

Aiden ağır ağır nefes alıyordu. Parmaklarını Thomas'ın saçlarına doladı, ağzını istediği yere çekmeye çalıştı ama Thomas hayal kırıklığıyla hırlayana kadar onu görmezden geldi. Ancak o zaman onu yuttu, kökünden ucuna kadar emdi, bir kez daha aşağı inmeden önce tepesinde alay etti.

"Tanrım," diye mırıldandı Aiden, sanki ağzına girmesini engellemeye çalışıyormuş gibi altında kıvranıyordu.

Thomas onu daha derine götürdü, etrafında yutkunurken hava kaynağını kesmesine izin verdi. Kimin havaya ihtiyacı vardı ki? Thomas sadece Aiden'in onun adını haykırdığını duymak için bile havasız kalmaya razıydı.

Thomas koluna bir şey çarpınca çekildi. Kayganlaştırıcı. Aiden kesinlikle hiç incelik kazanmamıştı. Thomas güldü, iki parmağını kayganlaştırıp Aiden'in girişine yerleştirdi ve parmaklarını içeri sokarken onu tekrar ağzına aldı.

Aiden'in elleri bir kez daha Thomas'ın saçlarını buldu ve bükte. Ama Thomas etkilenmedi. Onu yavaşça emdi, parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı soktu, Aiden'in içinde onu inleyen o noktayı buldu - gerçekten inletti.

Tanrım, bu ses bağımlılık yapıyordu.

"Yeter, Tommy," dedi Aiden, Thomas'ın saçlarını sertçe çekiştirerek. "Sik beni artık."

Thomas dizlerinin üzerinde Aiden'in bacaklarının arasına oturdu, kayganlaştırıcıyı kullanarak kendini kayganlaştırdı ve birazını Aiden'in deliğine sürdü. Thomas içeri girdiği anda yavaş gitmek için sabrının kalmayacağını biliyordu.

Aiden'i istediği yere gelene kadar şilteden aşağı sürükledi ve Aiden'in vücudunun içine bastırmasını izledi. Thomas sırf bu yüzden bile boşalabilirdi. Herhangi bir şeyin onun içine kaymak kadar iyi hissettirmesi yasa dışı olmalıydı. Herhangi bir uyuşturucudan daha iyiydi.

Tamamen içeri girdiğinde, serbest bıraktı, sonra tekrar eve çarptı. Kahretsin, çok iyi karşıladı. Aiden'in dizlerini dirseklerinin üzerinden yakaladı, öne doğru eğildi, neredeyse onu ikiye bükte, böylece içine girerken onu öpebiliyordu. Aiden'in elleri kıcını buldu, daha da fazlasına ihtiyacı varmış gibi onu teşvik etti.

"Oh, lanet olsun."

"İstedığın bu muydu?" Thomas başardı.

"Mm, hayatımın büyük bir bölümünde," diye itiraf etti Aiden soluk soluğa.

Sikeyim. Thomas onu tekrar öptü, dili her hamlede onun ağzına giriyordu. Aiden'in küt tırnakları derisini pençelemeye başlamıştı. Thomas her lanet izi bir onur nişanı gibi taşıyacaktı. Hayatının çoğunu Aiden'in yatağında, altında olmasının, vücudunu kullanmasına izin vermesinin nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirmişti.

Lanet olsun. Zaten çok yaklaşmıştı. Aiden bunu onun için yaptı. Bunun sıradan görüldüğü bir zaman gelecek miydi? Hiç sanmıyordu. Aiden'in sikine uzanabilmek için biraz arkasına yaslandı ama Aiden elini savuşturdu. "Uh-uh," dedi Thomas'ı kendisine doğru sürükleyerek ve bacaklarını beline kilitleyerek. "Senin içinde bitireceğim. Sen boşaldıktan sonra sıra bana gelecek."

Tanrım. Aiden her zaman bu kadar açık sözlü müydü? Muhtemelen, evet. Thomas ona hiç fırsat vermemişti. Yine de, işte oradaydılar. Aiden ulaşabildiği her deriyi yalamak ve emmekle yetindi. İz bırakabilirdi ama umurunda değildi. Artık kimsenin onlar hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Belki de yaklaşan orgazmı konuşuyordu? Belki de Aiden'in sikini sağan deliğinin sıkılığından sarhoş olmuştu. "Siktir, boşalacağım."

"Yap şunu," dedi Aiden kulağına doğru nefes nefese. "Doldur beni. Dölün hâlâ içimi boyarken içinde olmak istiyorum."

Thomas kızardı. Ne kadar pis bir ağzı vardı. Ama bunu fazla düşünemeyecek kadar ileri gitmişti, kalçaları teklemekten önce birkaç kez daha Aiden'in içine girdi, kendini içine boşaltırken salıverilmesi bir kamyon gibi ona çarptı.

Aiden onu nazıkçe üzerinden ittiğinde hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Yüzüstü yat."

Bu sorun olmazdı. Thomas, Aiden'in istediği şeyi yaptı, tamamen uyumluydu. Aiden ıslak parmaklarını Thomas'ın deliğine sokarken bile onun boynunu öptü. Thomas hafifçe içeri girince tısladı ama bu gerçek bir rahatsızlıktan içgüdüsel oldu. Aiden'in keşfi göstermelikti, Thomas'ın eliyle onu memnun etmeye çalışmaktan çok, bunu kaldırabileceğinden emin olmaya çalışıyordu. Neredeyse

geldikleri kadar çabuk gittiler, yerlerini Aiden'in sikinin küt başı aldı.

Vücutu bu istilaya çok daha içgüdüsel bir tepki verdi. Hafif bir yanma hissiyle tısladı ve bunun durumu daha da kötüleştireceğini hatırlamadan önce gerildi. Ayrıca, bu istilayı istiyordu, vücudunun Aiden'a uyum sağlama şeklini seviyordu, sanki oraya aitmiş gibi.

Aiden gidebildiği kadar derine gömülene kadar durmadı. Parmakları Thomas'ın saçlarını bir kez daha buldu ve Thomas'ın bedenine tembelce girip çıkarken yanağını, kulağını, boğazını ağzına almak için başını yana doğru çekti.

"Kendini çok iyi hissediyorsun." "Sen de öyle," dedi Thomas.

Ve bu doğruydı. Tekrar sertleşemiyordu ama hoşuna gitmediği anlamına gelmiyordu. Aiden'ın ağırlığının üzerinde olması, onu kendi zevki için kullanması rahatlatıcı bir şeydi. Aiden, onu beklettiği onca yıldan sonra Thomas'ı kullanmayı hak ediyordu. O her şeyi hak ediyordu.

Aiden'ın nefesi kulağına geliyor, parmakları saçlarını karıştırıyor, siki onu tam olarak dolduruyordu. Thomas tekrar sertleşebilseydi, kesinlikle sertleşirdi. Her şey çok mükemmeldi, çok iyi hissettiriyordu.

"Seni sikmeyi seviyorum," diye homurdandı Aiden onun kulağına.

Thomas'ın siki Aiden'ın sözleri üzerine kıpırdandı. Nasıl ki? "Beni becermenden hoşlanıyorum," dedi nefesi kesilmiş bir halde.

Aiden'ın ağırlığı Thomas'ı bir an için şaşırtıp kaldırdı, sonra güçlü eller kalçalarını kavradı ve Aiden'ın istediği yere gelene kadar onu geri çekti. Aiden, Thomas'ın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olacak şekilde tekrar eve gitmeden önce neredeyse tamamen serbest bıraktığında nefesi onu terk etti.

Siktir. Siktir. Siktir.

Aiden o kadar güçlüydü ki Thomas sabah kalçalarında parmak şeklinde morluklar olacağından emindi. Bu düşünce içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Aiden, Thomas tekrar yarı sertleşene kadar onu sert ve iyi bir şekilde kullandı. Sonra Aiden haykırarak Thomas'ı kendine doğru çekti

üzerine yığılmadan önce son bir kez daha, onun ağırlığıyla Thomas'ı tekrar yatağa bastırdı.

Aiden'in ölü ağırlığı çok fazla olmalıydı ama değildi. Mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki Thomas uyuklamaya başladı.

Aiden birdenbire, "Tanıştığımız gün sana aşık olduğuma eminim," dedi.

Thomas gözlerini kapattı, Aiden'in gençliğini hâlâ mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu. Saçları ağarmış, kapüşonlu, ayakları masanın üzerinde, dünyaya kızgın.

Thomas kısık bir sesle kıkırdadı. "Bana karşı çok düşmanca davrandın."

"Herkes karşı düşmanca davranıyordum ama sen farklıydın. Beni gönderdiğinde bu beni öldürdü," diye itiraf etti Aiden.

Aiden böyle mi düşünüyordu? Thomas'ın onu sürgün ettiğini mi? Öyle değildi. Hiç öyle olmamıştı. Bu uzun zaman önce yapmaları gereken bir konuşmaydı.

Thomas içini çekti. "Seni cezalandırmak için göndermedim. Kendi yaşında birini bulmanı istedim. Bunun sadece bir aşk olduğunu görmeni istedim. Sadece bir tür aktarım yaşadığını. Kahramana tapma, belki."

Aiden kollarını Thomas'ın kollarının altından geçirdi ve yanağını Thomas'ın kürek kemiğine yasladı. "Yine de bunca yıl sonra buradayız. Hâlâ bunun bir aşk olduğunu mu düşünüyorsun?"

Thomas bunu Aiden'a bencilce gelmeyecek şekilde nasıl açıklayabilirdi? Bu bir bahaneye benzemiyordu. Thomas'ın onu reddetmek için milyonlarca nedeni vardı, bunlardan en önemlisi de yaşıydı. Aiden'ı sevmişti ama bu şekilde değil. Asla böyle sevmemişti. O daha çocuktü. Daha sonra, üniversiteyi bitirdiğinde Thomas onu gerçekten bir erkek olarak görmüştü. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

"Hayır, ama seni göndermemiş olsaydım, işler... karmaşık bir hal alabilirdi. Senin mutlu olmanı istedim. Biliyorum, bana sahip olmak

kısa süreli mutlu oldun, ama sen bir çocuktun. Bir çocuğu asla bu şekilde avlayamam. Ayrıca, bak eve geldiğinde ne oldu. Seni ne kadar süre reddetmeyi başardım?"

"O zamanlar yirmi iki yaşındaydım," dedi Aiden. "Artık bir yetişkindim."

"Sadece kanunun gözünde. Otuz altı yaşındaydım," diye hatırlattı Thomas ona, yüreği sızlayarak. "Otuz altı yaşındaydım ve biri sen olmak üzere yedi çocuğum vardı. Bir şekilde bir ilişkiye başlamış olsaydık basının bize ne yapacağını biliyor musun? Skandal bizi mahvederdi."

"Peki ya şimdi?" Aiden sordu.

Thomas, Aiden'ın aldığı her derin nefesi hissedebiliyordu, sanki Thomas'ın kalbini tekrar kıracak bir şey söylemesini bekliyordu. "Ve şimdi, risk alıyoruz. Bizler yetişkiniz. Hepimiz yetişkiniz. Skandalı hep birlikte atlatabiliriz. Özellikle de önüne geçebilirsek. Ama bu lanet şantajcayı bulamazsak bunların hiçbir önemi kalmayacak."

Aiden ensesine yumuşak bir öpücük kondururken Thomas'ın göz kapakları titredi. "Bence insanlara gerçeği söylemeliyiz."

Thomas'ın kalbi küt atmaya başladı. "Gerçeği tanımlamak mı?"

"Shane hakkındaki gerçeği. İleride insanların bize şantaj yapabileceği bir şey daha azalmış olur," diye düşündü Aiden.

"Öyle mi olacak? Yoksa sadece muhabirleri ailenin daha derinlerine inmeye mi teşvik edecek?" Thomas sordu.

"Zane'in yapmasına izin verirsek olmaz. Bırakalım Zane tüm Mulvaney ailesini anlatan bir kitap yazsın. İnsanlar Zane hepsini anlattı diye dolabımızda başka iskelet olmadığını düşünürlerse ilgilerini kaybederler. İnsanlar araştırmayı sever ama cevapları bulduklarında sıkılırlar ve yeni bir gizem ararlar. Sadece... sadece bir düşünün."

Thomas başını salladı.

Belki de Aiden haklıydı. Belki de aileyi güvende tutmanın en iyi yolu tüm karanlığı, tüm istismarı, acıyı, her şeyi açığa çıkarmaktı.

İlk ve son kez. Ailesinin gemişıyle kıyaslandığında, Aiden'la olan ilişkisi radarın ucunda bile görünmeyecekti.

Thomas'ın sadece ailesinin iyi olmasına ihtiyacı vardı. Onların güvende, mutlu ve özgür olmalarına ihtiyacı vardı. Bu lanet şantajcayı bulması gerekiyordu ki onu yakalayabilsinler... ve gerçekten bir seri katil merkezi oluşturup oluşturmadığını anlayabilsinler. Bu düşünce onu biraz daha fazla ürpertti. Sadece bir canavar değil, onlardan oluşan bir kolektif. Çok fazla şey ortaya çıkarmadan önce hepsinin ortadan kaldırılması gerekecekti.

"Hadi uyu," dedi Aiden, Thomas'ın bedeninden sıyrılıp ikisini de yan yatırarak.

Thomas, Aiden'in onu küçük bir kaşık haline getirmesine izin verdi, bulanık kalçası Thomas'ın dizlerinin arasına bastırdı, kolu belinde demir bir çubuktu.

"Önce temizlenmemiz gerekmiyor mu?"

"Hayır," diye mırıldandı Aiden, zaten yarı uykuluydu.

Thomas kendine rağmen gülümsedi. Aiden kararlı değilse hiçbir şey değildi. Thomas onun bu yönünü seviyordu. Başını iki yana salladı. Onun her şeyini seviyordu.

EIGHTEEN

AIDEN

Kahvaltıda organize bir kaos vardı. Her zamanki gibi, Thomas onları bir kez daha kovmadan önce bir personel ordusu kahvaltı hazırlamak için eve doluşmuştu. Yemekler hazırlanır hazırlanmaz Jericho'nun çocukları ve Mulvaney'lerin yarısı aç gözlü akbabalar gibi üzerine üşüştü, tabaklarına yiyecekleri yığıldıktan sonra bodrumda kayboldular. Onların itişip kakışmalarını, sıraya girmek için birbirleriyle yarışmalarını izledikten sonra, Mac ve Jericho'nun haklı olabileceklerini düşündü.

Dışarısı soğuk ve perişandı ama içerisi sıcacıktı, bu da hâlâ kış olduğunu unutturuyordu. Aiden yemeğini yerken, Ada ve Ari'nin arasında oturan Thomas'ın çilekleri kesip tabaklarına bırakmasını izledi. Minik yapışkan elleriyle onları açgözlülükle kaptılar ve ikramları ağızlarına attılar. Bir piranha sürüsünün bir balığı yemesinden daha kısa bir sürede büfeyi yerle bir eden dinsizler sürüsüne kıyasla melekler gibi görünüyorlardı.

Lucas iki uçtan da mermi fırlatıyor gibi göründüklerini söylemişti ama yine de üçüncüyü yemek üzereydi. O kadar da kötü olamaz. Küçük bir kusmuk neydi

Sevdiğin kişinin küçük bir versiyonuna benzeyen bir şeyden mi? Kahretsin, Archer Aiden'ın üzerine birden fazla kez kusmuştu -gerçek ortaya çıktığına göre artık bu konuda çok sert bir konuşma yapacaklardı. Bundan daha kötü olamazdı.

Lucas ve August her çocuğun karşısına oturmuş, onları yumurta ve küçük sebze parçalarıyla besliyorlardı. Noah masanın sonunda Adam'ın kucağına oturmuş, aslında aynı şeyi ona yapıyor, kendi kahvaltısından rastgele lokmaları ağzına atıyordu. Archer ve Mac şöminenin yanında kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Gerçek yemek yerine sade kahve içmeyi tercih etmişlerdi. Lola ve Calliope de Cricket'la birlikte masadaydı ve kısık sesle proxy sunucularıyla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. Kızlar tuhaftı.

Thomas başını kaldırıp Aiden'ın onu izlediğini görünce gülümsedi. Karnına tekme yemiş gibi hissetti. Bu adamı gerçekten de hayatı boyunca sevmişti, onu ilk gördüğü andan beri. Tanrım. Thomas'a karşı çok ileri gitmişti. Her zaman öyleydi ama bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Bu sahiplenme duygusu. Aiden dünyanın Thomas'ın kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu; gözlerini saçları kadar gümüşü yapan soluk mavi bir düğmenin altından görünen, şu anda sahip olduğu morluklardan daha az yapışkan ve daha kalıcı bir şey. Çocukları Thomas'ın mavi gözlerine mi yoksa Aiden'ınkilere mi sahip olacaktı?

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Onu kızlarla izlerken aklına çok fazla fikir geliyordu. Yemeğini aldı ve hiçbir şey olmamış gibi davranırken çıplak ayağı birdenbire Aiden'ın pantolonunun paçasına dolanan Thomas'ın karşısına oturdu.

Tabaklar boşaldığında ve Cricket kızları çocuk odasına götürdüğünde Thomas sonunda sordu, "Dosyalarda işe yarar bir şey buldun mu? Bizi Shane'den başka bir yere götürebilecek bir şey?"

August başını salladı. "Hayır, maalesef değil. Dava dosyalarının üzerinden geçtim, Calliope'a, davaya en ufak bir şekilde dokunmuş olan herkesi araştırmasını söyledim.

Dava. Shane'in annesinin yerel halkı sessizliğe zorlamak için kullandığı politikacılar bile. Hiç kırmızı bayrak yok."

Jericho iç çekerek peçetesini yere attı. "Holly'nin gizli aşk çocuğu olacağından emindim," dedi Jericho. "Çok mantıklıydı."

"Evet, ta ki bir tane bulamayana kadar," diye yakındı Lucas.

August bir yetişkin olarak nadiren yaptığı ama çocukken sık sık yaptığı bir şeyle parmaklarını büktü. "Birinin babamın aile sırrını rastgele öğrendiğine ve sonra da Shane'in tarafını tuttuğuna inanmakta zorlanıyorum, bu rastgele yabancı ne kadar psikopat olursa olsun. Eğer mesele para olsaydı, babam ödeme yapmadığında onu çoktan ifşa ederdi ya da kızları kaçırarak onu zorlardı... ama yapmadı. Sanki bir yüzleşme *istiyor* gibi. Onu bulmamızı istiyor. Bu kişisel ve Shane'e bir tür bağlılığı olduğunu gösteriyor."

Çileden çıkarıcıydı. Madem adam bir şey istiyordu, neden hemen harekete geçmemişti? Thomas'ın ailesine söyleyeceğini tahmin etmemiş miydi? Onun safları sıklaştıracığını tahmin edememiş miydi? İntikam istemiyorsa ne istiyordu?

Aiden iç çekti. "Gözümüzün içine bakıyor ama bir şekilde hala göremiyoruz."

Thomas portakal suyundan bir yudum aldı, sonra masadaki Calliope'a baktı. "Shane'in sahip olabileceği başka bir aile hakkında bir şey bulamadın mı?"

Ona acı dolu bir bakış attı. "Artık üvey kardeşinin kesinlikle Japonya'da olduğunu ve kız kardeşlerinin de ülkenin öbür ucunda en iyi banliyö annesi hayatlarını yaşadıklarını bildiğimize göre, seçeneklerim tükendi. Yani, bilmediğimiz bazı rastgele gizli aile üyelerini saptayabilecek ya da saptayamayacak bir veri tabanında çalıştırabileceğim bir DNA örneği dışında, Shane'in ailesi çıkmaz sokak. Kelimenin tam anlamıyla."

Jericho gibi Aiden da bunun Shane'in gizli çocuğu olduğuna inanıyordu. En mantıklısı buydu. Aslında hiçbir anlamı yoktu.

Ama bir psikopatın berbat zihninde böyle bir şey olabilir. Ve kimse psikopatları Mulvaney'lerden daha iyi tanıyamazdı. Bütün yollar Shane'e çıkıyordu.

Aiden, Thomas'ın beyin yıkamasının bir insanın başına gelenler hakkında nasıl karışık duygulara kapılmasına yol açabileceğini ilk elden görmüştü. Thomas Shane'i asla bir kahraman olarak resmetmese de, yine de sık sık yaptıkları için bahaneler üretiyor ve suçu her ikisine de eşit olarak yüklemek için çok çalışıyordu. Sanki ikisi de gibi. Holly'nin kendini kandırmak için bebeğine bir peri masalı uydurduğunu hayal etmek zor değildi. Bu tür inkârlar yaygındı.

Asa ve Zane ortaya çıktığında Aiden geçici olarak düşüncelerinden uzaklaştı, ikisi de masadaki herkesin onları kahvaltıdan alıkoyan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmesini sağlayacak kadar kendini beğenmiş görünüyordu.

Atticus gözlerini devirdi. "Görsel ikizin nerede?" "Avi mi?" Asa refleks olarak sordu.

Atticus, "Hayır, diğer ikiz kardeşin," diye takıldı.

Aiden, aradığı cevap büyük sarı bir okul otobüsü gibi üzerine düşerken tüm vücudunun önce ısındığını sonra soğuduğunu hissetti. Tanrım. Haklıydı, bunca zamandır gözlerinin içine bakıyordu. "Diğeri."

Hepsi dönüp ona baktı, şaşkın ifadeleri neredeyse komik bir şekilde birbirine benziyordu. "Ne?" Mac sordu.

"Diğeri," dedi Aiden tekrar, haklı olduğundan daha emin bir şekilde başını sallayarak. "Haklıydık. Yüzde yüz haklı değildik. Doğru teori, yanlış kişi. O lanet olası diğeri idi."

"Ne geveliyor ?" Avi, Felix'le birlikte odaya girerek sordu.

"Bunu yapıyor," dedi Lola elini sallayarak. "Bir tür aydınlanma yaşadı ama bunu konuşmasına izin vermeniz gerekecek."

Aiden haklıydı. Onun haklı olduğunu biliyordu. "Shane. Lanet olası Shane. Haklıydık ama ."

Lola sandalyesinde dönerek ona şüpheli bir bakış attı. "Shane'in ikizi olduğunu falan mı söylemeye çalışıyorsun, çünkü bu biraz fazla lanet bir şey.

Dürüst olmak gerekirse pembe dizi."

Aiden burnundan bir nefes çekti, onlara açıklayabilmek için sabrını ve düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. "Hayır. Başka bir Shane değil. Başka bir Holly."

"Holly'nin ikizi mi vardı?" Felix diğerlerine sanki yeni duymuş gibi bakarak sordu.

"Bir kurban daha," dedi Thomas, sonunda anlamış gibi görünerek.

"Evet," dedi Aiden, bunun sadece bir teori olduğunu düşününce biraz fazla muzaffer bir edayla. "Holly'den sonra Shane tarafından tecavüze uğradığını bildiren başka bir kız daha vardı, değil mi?"

Thomas şaşkın şaşkın baktı. "Onunla ilişkimi kesmemin nedeni buydu. Onu nasıl unutabilirim?"

"İnternetteki o lanet sap yüzünden. AlwaysChristmas eşittir Holly, ama ya değilse? Ya bu adam için sadece önemli bir randevuysa? Sadece onun için önemli bir şeyse? Doğru konsepte sahiptik, sadece yanlış kurbanla sahiptik."

"Kahretsin," dedi Jericho. "Kızın adını biliyor musun?"

Thomas kaşlarını çattı. "Hayır. Reşit olmadığı için okul kimliğini korumuş. Polise gidip gitmediğini bilmiyorum."

Aiden sinirli bir ses çıkardı. "Lanet olsun. Adını bilmediğimize inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi Lucas. "En azından ben öyle düşünüyorum. Dün gece kutuları incelerken, bu adamın Thomas'tan ve genel olarak kadınlardan nefret etmesi bir yana, bir T ismi alıyordum."

"Bu bir medyum hattı kadar yardımcı olur," diyen Asa, August'un ters ters bakmasına neden oldu.

Lucas içini çekti. "Terry? Tara, belki?"

Thomas öne fırladı. "Theresa mı? Adı Theresa olabilir mi?"

Lucas başıyla onayladı. "Evet, kesinlikle."

"Shane sürekli avludaki bir kıza bakıyordu. Ne zaman sorsam, özel ders vermesini istedikleri ama reddettiği bir kız olduğunu söylerdi. Gözleriyle onu takip etmeyi hiç bırakmaması beni hep rahatsız etmiştir."

"Soyadını biliyor musun?" Calliope sordu.

Thomas, "Hayır, ama muhtemelen bir fotoğraftan tanıyabilirim," dedi. Calliope'ye, "Bu yeterli mi?" diye sordu.

"Daha düşük bir adamın elinde, hayır. Ama benim için kesinlikle." Ayağa kalktı ve geçerken Aiden'ı çenesinin altından kucakladı. "Gidip haklı olup olmadığını görelim."

Hepsi savaş odasına doğru ilerledi ve ilk temas ettikleri sandalyeye çöktüler. Aiden hariç. O oturamazdı. Hareket etmesi, içinde dolaşan adrenalinle bir şeyler yapması gerekiyordu. Thomas ona endişeli bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi, Calliope çalışırken onun yanında oturmayı tercih etti.

Aiden onun arkasından geçerek ekrana baktı ama onun için her şey hiyerogliflerden ibaretti. Calliope dışında kimsenin uçuşan kod akışlarını anlamasına imkân yoktu, bu yüzden volta atmaya devam etti. Yaklaşık on beş dakika sonra, "Bir şey bulabildin mi?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Öyle olsaydı, bir şey söylemez miydin sanıyorsun?" diye azarladı. "Holly'nin polis raporunu almak için kullandığım aynı veri çerçevesini kullanıyorum, ama bir Theresa için hiçbir şey elde edemiyorum."

Aiden yumruğunu masaya vurdu. "Kahretsin."

Thomas ona sabırlı bir bakış attı. "Polise gitmemiş olabilir. Sadece okula bildirmiş olabilir. Holly de önce bunu denedi. Ama okul onu korudu. Tıpkı insanların her zaman yaptığı gibi, sanırım."

Calliope tırnaklarını masaya vurarak, "O dosyalara erişimim olmayacak," dedi.

"Peki ya yıllık fotoğrafları?" Lola sordu. "Eğer okul hala açıksa, çoğu eski yıllıklarını dijital ortama aktarmış ve arşivlemiştir. Elbette, sen

bir okulun sistemine girebilir."

"Elbette yapabilirim," dedi Calliope, Lola'ya Aiden'ın zihninde kesinlikle vakti olmayan bir gülümseme vererek.

"Flört sonra," diye mırıldandı Aiden.

"Oğlum, eğer oturup volta atmayı kesmezsen seni bir sandalyeye bağlayacağım," dedi Lola. "Ve bunu yapacağım."

Aiden konuşmak için ağzını açtı ama Lola kaşlarını kaldırdı. Her neyse, tartışmaya değmezdi. Ona en yakın sandalyeye oturdu ve sabırsızlıkla beklerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Calliope'un tuşlara vuran tırnakları genellikle Aiden'ı rahatlatan bir sestir, sanki bir şeyler yapıyormuş gibi, ama şu anda kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi, çığlık atmak isteyene kadar her sinir ucunda çalışıyordu. Bu orospu çocuğunun yüzüne koyacak bir isme ihtiyacı vardı, böylece onu sonsuza dek öldürebilecekti.

Calliope sonunda, "O dönemde okulda üç Theresa var," dedi ve anne olamayacak kadar genç görünen üç kızın fotoğrafını gösterdi. Hangisi olduğunu biliyor musunuz? Elinizde bize yardımcı olabilecek şey var mı?"

"İkinci fotoğraf," dedi Thomas, sesi donuklaşmıştı.

Shane başlarına geldiğinde hepsinin ne kadar genç olduğunu görmek onun için muhtemelen sarsıcıydı. Aiden için de sarsıcıydı. Bir şekilde geri dönmek ve Thomas'ı tüm bunlardan korumak istemesine neden olmuştu. Bu asla tanışamayacakları anlamına gelse bile.

Calliope başını salladı. "Bir kazananımız var. Theresa

Jeffries." "Onun hakkında ne biliyoruz?" Asa sordu.

"Liseyi bitirmemiş. Doğum belgesinde Nathan Jeffries'in annesi olarak kayıtlı. Babası bilinmiyor. Zaman dilimi yaşına uygun. Kesinlikle Shane'in çocuğu olabilir."

"Başka bir şey biliyor muyuz? Bu Nathan karakteri hakkında bir şey bulabilir misin?" Avi sordu.

Calliope bir yüz yıl daha yazmış gibi göründü. "Polis raporları," dedi üzgün bir sesle. "CPS, çocuk ihmali ve tehlikeye atma nedeniyle evine birkaç kez çağrılmış. Görünüşe göre uyuşturucu sorunu varmış. Çocuk on bir yaşındayken onun gözetiminden alınmış..."

"Açık..." Aiden tersledi.

"Noel günü."

"Her zaman Noel!" Avi sanki bir bilgi yarışmasındaki son cevapmış gibi bağırdı.

Aiden zihinsel olarak yumruğunu sıkarken gerginliği bir anda onu terk etti. Haklıydı. Bu o olmalıydı. Hepsi bir tesadüf olamazdı.

Lucas, "Yani, psikopati için olası genetik belirteçlere sahip, istismara uğramış ve travmatize olmuş bir çocuğumuz var, istismarcı annesini kaybetmeden önce yıllarca kronik istismara uğradı ve muhtemelen onu daha fazla istismar eden bir koruyucu sisteme girdi," dedi. "Adamımızın bu olduğunu söyleyeceğim."

Thomas ellerini birbirine kenetledi. "Bana sistemin onun izini kaybetmediğini söyle Calliope."

Calliope şimşek hızıyla yazmaya devam etti. "Nathan Jeffries sisteme girip çıkıyordu, liseyi bitirmeyi başardı - onun için iyi oldu - kendi işini kurmak için okulu bırakmadan önce iki yıl devlet üniversitesinde okudu."

"Ne yapıyorsun?" Mac sordu.

Calliope sandalyesine geri oturdu. "İnşaat."

Avi, "Ah, evet, hem mafyanın hem de katil palyaçoların tercih ettiği örtü," dedi.

"Demek adamımız bu, öyle mi?" Adam dedi ki. "Şimdi gidip bu herifi öldürebilir miyiz?"

"Ama bundan nasıl emin olabiliriz?" Thomas sordu. "Neden ona sormuyorum?" dedi Calliope.

"Bu adama olduğumuzu söylemek ister misin?" Noah sordu.

Adam başını salladı. "Evet, bu adamı öldürmemiz mantığa aykırı görünmüyor mu?"

"Bu yüzleşmeyi o istiyor," dedi Calliope. "Şimdi anlıyorum. Her şey bir oyundu. Bir ana planın doruk noktası. Muhtemelen bir intihar görevi bile. Thomas'la yüz yüze görüşmek istiyor. Onu oturmaya davet edelim."

Aiden homurdandı. "Tommy'yi bir seri katille tek başına yüzleşmesi için göndereceğimi mi sanıyorsun? Ayrıca, ya amaçları konusunda yanılıyorsan ve onu uyarırsan?"

"Ya yanılıyorsan ve o doğru adam değilse?" Felix sordu. "O zaman babamla da sorunu olabilecek bir yabancıya aileye şantaj yapıldığını itiraf etmiş oluruz."

"Ya sen haklıysan ve o hepimizi öldürürse?" Adam teklif etti.

Zane, "Thomas olarak gönder ama şantajla ilgili bir çerçeve çizme," dedi. "Ona sadece öz babası hakkında bilgi sahibi olduğunu ve buluşmak istediğini söyle. Eğer o adamsa, bunun gerçekte ne hakkında olduğunu anlayacaktır. Eğer değilse, bu yeterince zararsız bir mesaj gibi görünüyor."

"Yanılmıyoruz," dedi Aiden. "Gidip şu herifi öldürelim." Calliope Thomas'a baktı. "Ne yapmak istiyorsun patron?"

Thomas içini çekti, sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını dikleştirdi. Aiden'a baktığında başını iki yana salladı. Bu kötü bir fikirdi.

Thomas Aiden'a özür dileyen bir gülümseme verdi. "Mesajı gönder."

NINETEEN

THOMAS

Thomas şantajcından hızlı bir cevap beklemiyordu ama saatler geçip de cevap gelmeyince her şeyi yanlış anladıklarını düşünmeye başladı. Diğerleri evin içinde dolaşüyor, herhangi bir habere hemen cevap verebilecek kadar yakın duruyorlardı. Ama Aiden, sanki Jeffries öcü gibi ortaya çıkıp onu kaçıracakmış gibi Thomas'ın yanından ayrılmıyordu.

Thomas onu mutfığa kadar takip ettiğinde, "Ben iyiyim, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedi Aiden, biraz savunmacı bir tavrıyla. "Sadece senin yanında olmak istiyorum."

Thomas ona döndü ve onu tezgâha doğru itti. "Daha birkaç saat önce birbirimize çok yakındık."

Aiden tezgâhın üzerine zıpladı, bacaklarını açtı ve Thomas'ı öne doğru çekti. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bilirsin işte... zihinsel olarak."

Thomas küçük bir kahkaha attı. "Hiç olmadığım kadar iyiyim."

Aiden alnından öperek, "Bu pek de iyi bir onay değil," dedi.

Thomas başını yukarı kaldırdı, ellerini Aiden'in kot pantolonlu kalçalarında gezdirdi, Aiden önce bir yanağını, sonra diğerini, sonra çenesini, burnunu ve son olarak dudaklarını öptüğünde iç geçirdi. Hiçbir şey Aiden'in dokunuşu kadar rahatlatamazdı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Noah, mutfağa girdikten sonra onları çıplak yakalamış gibi hemen arkasını döndü. "Bu asla tuhaf olmayacak."

"Noah," dedi Thomas sabırla. "Sadece burada duruyoruz. Bu düşündüğün gibi bir skandal değil."

"Kardeşini babanı öperken bulduğunda bana haber ver," dedi Noah, kulaklarının ucuna kadar kızarak.

"Eski ağabeyim," diye alay etti Aiden. "Yakında üvey baban olacak."

"Sevgi, iğrenç," dedi Adam mutfağa girerken, kaşlarını çatarak Aiden'ı tezgâhın üzerine tünemiş, Thomas'ı dizlerinin arasında gördüğünde yukarı doğru kalktı. "Bir şeyi mi bölüyoruz?"

Thomas'ın korktuğu tek şey, Aiden'la hayatlarının geri kalanında yapacakları konuşmaydı. Eninde sonunda bu konuyu kamuoyuna açıklamak zorunda kalacaklardı ama bu son denemeden sağ çıkabilirlerse o köprüden atlayacaklardı.

Thomas ona bir şeyi bölmediğine dair güvence veremeden Calliope oturma odasından sanki biri bir kedinin kuyruğuna basmış gibi garip bir ses çıkardı ve sonra seslendi, "Yanıt verdi. Yanıt verdi."

Savaş odasına doğru çılgınca bir koşuşturma vardı ve herkes oraya ilk varmak için elinden geleni yapıyordu. Calliope mesaja çift tıkladığında kimse oturmaya bile çalışmadı, hepsi ayakta durdu.

Sevgili Thomas,

Görünüşe göre babamın düşündüğü kadar zekiymişsin. Haklısın. Sanırım buluşmamızın zamanı geldi. Göl evine ne dersin? Her şeyin başladığı yer... ya da bittiği, sanırım. Her iki şekilde de güzel bir simetrisi var. Yalnız gelmeni söyledim ama gelmeyeceğini biliyorum. O yüzden kimi istersen getir. İlgiyi çok seviyorum.

Nathan McAvoy

Thomas mesaja baktı, kafasında binlerce soru aynı anda dönüp duruyordu.

"Göl evinin havaya uçtuğunu sanıyordum," dedi Adam.

"Soyadının Jeffries olduğunu sanıyordum," diye ekledi Arsen, kafası karışmış bir halde.

Calliope öfkeyle, "Sizin bir tuzağı gördüğünüzde anlayacak kadar zeki olduğunuzu sanıyordum, demek ki hepimiz yanılmışız," diye bağırdı. "Siktir et bu adamı."

Thomas bu düşünceye katılsa da, sorunu çözmeye elverişli değildi. O araziye tekrar ayak basma düşüncesi bile içini titretiyordu. "Göl evinin kalıntılarını yıktırdım ve oraya başka bir ev inşa ettirdim. Ama onu satmaya bir türlü cesaret edemedim. Artık sadece kiralık bir mülk."

"Kim kir alıyor?" Noah sordu.

Calliope klavye sihrini yaptı, sonra başını salladı. Boş. "Kiralık olarak listelenmiş."

Asa, "Mesajda babasının soyadını kullanmak cesur bir hareket," dedi. "Bundan hoşlanmadım. Son oyun diye bağıyor."

Thomas bunu da fark etmişti. Şantajcılar, özellikle de ek iş olarak seri katillik yapanlar, hiçbir şeyin altına imza atmazlardı. Nathan'ın bir planı vardı ve onlar da bir şekilde bu plana dahil oluyorlardı.

Avi başını salladı. "Bu bir intihar görevi."

"Ama onun için mi, bizim için mi?" Felix sordu.

"Sanırım yalnız gitmeliyim," dedi Thomas. "Hepiniz için daha güvenli olur."

Oğulları öfkeyle birbirlerinin üzerine konuşmaya başladılar, ta ki Thomas ne dediklerini anlamayana kadar. Ancak yüksek sesli bir düdük sesi ortalığı inlettiğinde hepsi sessizliğe büründü, iri gözlerle Calliope'ye bakıyorlardı, August özellikle sinirlenmişti.

"Her seferinde bir tane. Tartışmanın kimseye faydası yok," diye talimat verdi Calliope.

"Tek başına gitmesine imkân yok," dedi Noah.

Thomas cevap veremedi. Aiden başını sallıyordu. "Evet, hayır, böyle bir ihtimal bile yok." Parmağıyla Thomas'ı işaret etti. "Önce seni lanet olası bir sandalyeye bağlayacağım."

Thomas tartışmaya zahmet etmedi. Bunun bir anlamı yoktu. Onları teke tek ikna edebilirdi belki ama grup olarak sayıca üstün olduğu açıktı.

"Hepimiz yirmi küsur adamla bu göl evine yığılamayız. Bu, adamın planladığı son sahneyi tetikleyecektir ve söylediği gibi, seyirciyi sever," dedi Mac.

Noah, "Nedenini anlayabilseydik, belki nasıl hazırlanacağımızı da bilirdik," diye mırıldandı.

"Bir gösteri yapmak istiyor," dedi Lucas. "Bütün bu olanlar... performatifti. Ya sana ya da kendine bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor. O bir narsist. Senden daha zeki olduğunu bilmeni istiyor. Gösteriş yapmak istiyor. Eğer Calliope'nin beklediği gibi bir seri katilse, Thomas'a yaptıklarını göstermek isteyecektir."

"Ama neden?" Zane sordu. "Neden bütün bunları sadece itiraf etmek için yapsın? Bu işten canlı çıkamayacağını biliyor olmalı."

Lucas omuz silkti. "Avi'nin dediği gibi, bu bir intihar görevi. Bir çıkış stratejisi olması ihtimali çok yüksek. Ceset içeren türden. Çoğunlukla bizimkileri."

"Bunu nasıl başarabilir ki?" Zane sordu.

"Hepimizi babasının öldüğü evde havaya uçurmak mı?" Archer bunu önerdi. "Simetri, hatırladın mı?"

Nathan'ın son oyunu gerçekten bu muydu? Eğer öyleyse, Thomas vicdanen onların da onunla gitmesine izin veremezdi. Ailesinin onun için ölmesine izin veremezdi. Böyle bir şey olmayacaktı. Onlar bakmıyorken gizlice kaçmak zorunda kalsa bile. Aiden'dan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Noah başını salladı. "Dinamitle nasıl mücadele edeceğiz? Etrafta öylece duran bir şeye benzemiyor."

"Büyük olasılıkla C4," dedi Archer hazırlıksız. "TNT çok dengesizdir."

Noah kaşlarını çatı. "Bunu ezbere biliyor olman beni endişelendiriyor. Ve bu hâlâ soruma cevap değil."

August, "Bombayı nasıl patlatmayı planladığına bağlı," dedi. "Eğer bombayı takıyor ve tetiği tutuyorsa, patlamadan sağ kurtulma şansımız daha yüksek ama patlamayı durdurma şansımız daha az."

"Sen olsan böyle mi yapardın?" Felix August'a sordu. "Çünkü patlayıcıları evin çökmesine neden olacak şekilde kilit kırıslara yerleştirdim ve bir cep telefonuyla patlatırdım, dışarı çıkma şansım olursa uzaktan kumandalı bir şeyle."

"Felix haklı," dedi Asa. "Eğer bizi de yanında götürmek istiyorsa, o evi moloz yığını olarak bırakacaktır."

Archer, "Patlatmak için bir cep telefonu ideal olurdu," dedi. "Kolay bir çözüm." "Nasıl yani?" Arsen sordu.

"Sinyal bozucu," dedi Mac. "Cep telefonu kullanmayı planlıyorsa, biz bombayı etkisiz hale getirene kadar aramayı engelleyecektir, tabii bir tane olduğunu varsayarsak."

"Bombanın nasıl etkisiz hale getirileceğini kim biliyor?" Atticus sordu. "Babam bize pek çok şey öğretti ama patlayıcıları öğretmedi."

"Yapabilirim," dedi Mac. "Patlayıcı mühimmat imha eğitimi aldım. Bomba inşa etmek ve etkisiz hale getirmek askeri eğitimimin bir parçası. Aynı zamanda Watch'ta öğrettiğimiz pek çok beceriden biri."

"Watch'un Hogwarts ya da Dr. X'in mutantlar için akademisi gibi gerçek bir yer olmadığını düşünmeye başlıyorum," dedi Adam. "Doğruyu söyle, sen sadece çölde yaşayıp sürekli kafayı buluyor ve psikopat Gen Z'ler hakkında ayrıntılı masallar uyduruyorsun."

Archer ona bir öpücük göndererek, "Kıskanma," dedi. "Ne zaman istersen ziyarete gelebilirsin."

"Sadece baykuşunu alamadığı için üzgün," dedi Noah, Adam'ın başını bir köpek yavrusu gibi okşayarak.

Thomas, Noah'nın oğluna davranış şeklini asla unutamayacaktı. İçlerinde en zor olanı Adam'dı. Bebek olan oydu, şımarık olan. Cinayet dürtülerini en az kontrol eden ve tetikte olan oydu. Yine de Noah ona dayak yemiş bir köpek gibi davranıyor, hırçınlığına sevimli bir bebekmiş gibi tepki vererek karşılık veriyordu.

Adam köpek dövüşünü ördekli pijama ve çiçekli taçlarla takas etmiş bir Alman kurdu gibiydi. Noah Adam'ın içindeki bir şeyi susturmuştu ve Thomas ona minnettardı. Bunun için ve asla tam olarak ifade edemeyeceği milyonlarca başka şey için.

"Peki, plan nedir o zaman?" Asa söyledi. "Kim gidecek? Çünkü şiddet olaylarını kaçırmak istemiyorum. Lucas derisini yüzmeye çalışabileceğimizi söyledi. Tıpkı Fukushi Masaichi gibi."

"Kim?" Aiden kaşlarını çatarak sordu.

"İnsanlar öldüklerinde dövmelerinin derisini yüzer, sonra da onları bir müzede korurdu," dedi Avi heyecanını zorlukla bastırarak.

Thomas işin bu kısmından nefret ederdi. Önceleri, çocuklarına aktardığı belli bir zalimlik damarı vardı. Sadece başkaları için tehlikeli olanları öldürme ihtiyacı değil, onları ölmeden önce mümkün olan en iğrenç şekillerde cezalandırma ihtiyacı. Asa ve Avi, Thomas'ın asla bastıramayacağı bir zevkle bunu benimsemişlerdi.

"Evet, kura mı çekeceğiz?" Avi söyledi.

"Çocuklarımızın peşine düştüğü için bu adama işkence edeceğime söz vermiştin," dedi Lucas. "Sana söz veriyorum."

Thomas derin bir nefes aldı ve bıraktı. Hiçbirini tehlikeye atmak istemiyordu. Lucas haklıydı. Thomas bunu hissedebiliyordu. Nathan Jeffries ya da McAvoy ya da kendisine her ne diyorsa, bir intihar görevindeydi ve en azından Thomas'ı da yanında götürmek istiyordu.

Thomas August'a, "İkiniz de bir tuzağa düşemezsiniz," dedi. "Düşünmeniz gereken çocuklarınız var."

"Beni geride bırakmıyorsun," dedi Lucas.

August alay etti. "Ve kocamın pusuya tek başına düşmesine izin vermeyeceğim."

"Tamam, o zaman bunu dalgalar halinde yaparız," dedi Thomas.

"Ben tek başıma gireceğim-" " olmaz," diye hırladı Aiden,

Thomas'a doğru bir adım atarak.

Thomas elini kaldırdı. "Tamam. İçeri yalnız giriyoruz. Geri kalanınız dışarıda beklemede kalabilir. Sinyal bozucuyu getireceğiz çünkü hepimizi tek seferde ortadan kaldırmaya çalışmak güçlü bir hamle gibi görünüyor. Arkadaşımızı etkisiz hale getirdikten sonra geri kalanınız içeri girip istediğinizi yapabilirsiniz."

Hepsi şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Bu adamdan bir parça istemiyor musun?" Noah sordu. "Son birkaç gündür sana yaşattığı stres ve işkenceden sonra mı?"

Thomas başını salladı. Gerçekten de bilmiyordu. Bu adama karşı herhangi bir duygusallığı olduğundan değildi. Duygusal değildi. Onun öldürülmesi gerekiyordu. Ama tüm o korku, tüm o keder, son yirmi küsur yıldır birlikte yaşadığı tüm o sırlar ve yalanlar... Hepsi Thomas'ındı. Kendine işkence etmişti. Bunun ne bu Nathan'la ne de Shane'le bir ilgisi vardı.

Thomas o kadar uzun zamandır bir hayaletten kaçıyordu ki, artık kimsenin onu kovalamadığını bile fark etmemişti. Kaçmaktan yorulmuştu. Bundan yorulmuştu. Sadece huzur istiyordu.

Sonunda dedi ki, "Hayır. Shane ile işim bitti. Acılarla işim bitti. Nathan Jeffries çocukların peşinden gitti. Muhtemelen bir seri katil. İdam edilmesi gerekiyor. Ama aynı zamanda beni nihayet geçmişimin hayaletleriyle, ailemin sırlarıyla yüzleşmeye zorladı. Hepinizi eve getirdi." Aiden'a baktı, elini tuttu ve sıktı. "Aiden'ı eve getirdi. Bunun olması gerekiyordu ama artık bitmesi gerekiyor. O yüzden gidip bitirelim."

TWENTY

AIDEN

Aiden göl evine giderken tüm yol boyunca gözlerini Thomas'tan ayırmadı. Bir gerginlik ya da ıstırap hissi arıyordu - bir haftadan kısa bir süre önce sergilediği korkunun bir benzerini. Ama hiçbir şey yoktu. Thomas iyiydi. Hatta ürkütücü derecede sakindi. Bu Aiden'ı korkutmuştu. Sanki Thomas ölümle barışmış gibiydi. Bundan hoşlanmamıştı.

"Bana çılgınca bir şey yapmayacağını söyle," diye Aiden.

Thomas ona baktı ve gülümsedi. "Babasını öldürdüğümü düşündüğü evde bir seri katille karşılaşmak gibi mi?"

"Çocukların için kendini feda etmek gibi," dedi Aiden, bunların hiçbirini komik bulmayarak.

"İntihara meyilli değilim, Aiden. Sadece... bundan sonra olacaklarla barış içindeyim."

Aiden'ın kalbi ayakkabılarının içine düştü. Bu da ne demek oluyordu? Aiden huzurlu değildi. Bu pislik herif ailesini, müstakbel kocasını, çocuklarının müstakbel babasını tehdit ederken asla huzur bulamayacaktı. Thomas'ın bu işe ölmek için girmediğini bilmesi gerekiyordu.

"Siktir et," dedi Aiden. "Hepsinin canı cehenneme. Huzur içinde olmanı istemiyorum. Savaşmaya hazır olmanı istiyorum."

Thomas Aiden'in elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Ben o kadar fedakâr değilim. Sadece tüm Mulvaney ailesinin vasat bir seri katile karşı çoktan kazanılmış bir savaş olduğuna inanıyorum. Benim üzerimdeki gücünü kaybetti ve bunun farkında bile değil."

Neden bu konuda bu kadar zendi? Aiden'in içi titriyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. Thomas'ı kaybedemezdi. Hele de lanet olası evren ona sahip olmasına yirmi yıl boyunca izin vermişken.

"Bunu ciddiye almanı istiyorum," dedi Aiden, uzakta gotik bir romandan fırlamış gibi duran eve giden uzun ve kıvrımlı araba yoluna girdiklerinde.

Thomas ona eski Thomas'a o kadar benzeyen sabırlı bir bakış attı ki Aiden onu tokatlamak istedi. "Her şey yoluna girecek, Aiden. Söz veriyorum."

Bu aptalca bir plandı. En aptalcası. Bunların herhangi biri nasıl iyi olabilir? Mac'e adamı tüfekte öldürtmeliydiler. Neyi kanıtlamaya çalışıyorlardı? Neden herkese işkence etmeleri gerekiyordu? Bir şeyi kanıtlamak için mi? Onu vurup bu işi bitirmeliydiler.

"Yüksek sesle konuştuğunun farkındasın, değil mi?" Thomas eğlenerek ama biraz da endişeli bir ifadeyle konuştu.

Onun nesi vardı? Böyle bir baskı altında pes etmezdi. Herkesin yardıma ihtiyacı olduğunda, birinin öldürülmesi gerektiğinde başvurduğu kişiydi. Böyle çıldırmazdı.

"Derin bir nefes al," diye teşvik etti Thomas, hâlâ sinir bozucu bir sakinlikle.

Aiden ona ters ters baktı ama dediğini yaptı. Pek yardımcı olmamıştı ama kalbi artık göğsünün duvarlarına çarpmıyordu. Her şey yolundaydı. Her şey yoluna girecekti. Ufacık parçalara ayrılmayacaklardı. Mulvaney'lerin geri kalanı yakınlarla park ediyor, sonra da

Thomas'ın talimatlarına göre ormandan yürüyerek geçeceklerdi. Jeffries denen adamı ürkütmek istemediler.

Aiden durdu, arabayı park etti ve çevresini taradı. Issız bir yerin ortasındaydılar. Kilometrelerce ötede başka kimse yoktu. Her şey çok hareketsizdi. Ağaçlar bile sallanmıyordu. Her şey çok uğursuz geliyordu. Kötü bir şeyler olacağı hissinden kurtulamıyordu.

Garaj yolunda son model bir Ford F-350 vardı. Ona yaklaştıklarında Aiden elini kaputun üzerine koydu. Hava soğuktu. Jeffries bir süredir oradaydı. Varlığını gizlemeye bile çalışmıyordu.

Kimden saklayacağım? diye sordu kendi kendine. Etrafta kimse yoktu. Aracını saklamak için bir neden yoktu. Hatta yan taraftaki logosunu bile. Adam inşaat işindeydi ve muhtemelen bu ona neredeyse her yerde olması için gereken tüm güvenilirliği sağlıyordu. Muhtemelen kurbanlarını takip ederken de işe yaramıştı.

Eve yaklaştılar, Aiden kapının her iki yanındaki cam bölmelere bakarak diğer tarafta onları bir sürprizin beklemediğinden emin oldu. Eğer Jeffries intihara meyilliye, onlara doğru doğrultulmuş bir tüfek ya da başka bir şey olabilirdi. Ama hiçbir şey yoktu. Gökyüzünde bol miktarda ışık olmasına rağmen içerideki her şey gölgede kalmış gibiydi.

Önce Aiden girdi, Thomas da arkasındaydı. Antreden, Thomas ve Aiden'ın hafta başında kaldıkları eve çok benzeyen, tavandan tabana pencereleri olan geniş bir oturma odası görünüyordu.

Ancak o evden farklı olarak, birisi pencereleri özenle karartmış ve güneş batmaya başladığında duvarda tuhaf gölgeler oluşturan bir kâğıt kullanmıştı. Ayrıca tüm mobilyaları duvarlara doğru itmişler ve ortada büyük bir boşluk bırakmışlardı. Thomas kısa bir süre durdu. Shane ailesini öldürdüğünde burası böyle mi görünüyordu?

Işıklar bir anda parladı ve her ikisinin de ellerini kaldırıp hızla göz kırpmalarına neden oldu. Çok parlak değillerdi ama o girdabın içinde şaşırtıcıydılar.

gölgeler. Odaanın ortasında, pencere duvarına bakan tek bir sandalye vardı. Aiden sandalyenin iki yanındaki kolları seçebiliyordu. Birinin gevşek elinden bir tabanca sarkıyordu.

"Orada öylece durma," dedi adam, sesi neredeyse... kırılğan geliyordu. Aiden kaşlarını çatı. O ve Jeffries aynı yaşlarda olmalıydılar ama adamın sesi... zayıftı. "Bunca yolu geldin. İçeri gelin."

Aiden yaklaştı, çevresini taradı, Thomas'ın elini tuttu ama onu vücuduyla bir şekilde korumak için elinden geleni yaptı.

"Yalnızız," diye güvence verdi Jeffries. "Silahlıyım ama," dedi, blöf yapmadığını görmeleri için silahını havaya kaldırarak. Sanırım sen de öylesin."

Silahlıydılar. Aiden silahını çekip adamın kafasına bir kurşun sıkabilir miydi?

"Beni vurabilirsin. Elbette vurabilirsin," dedi, sanki Aiden'ın zihnini okuyormuş gibi. Diğer adamın yakınında bir yerden belli belirsiz bir çığlık duyuldu ve ardından bir çam kutusuna benzeyen bir şeyin içinde kanlar içinde çığlık atan bir kızı gösteren bir telefon ekranı açıldı. Tanrım, birini canlı canlı mı gömmüştü? "Ama o zaman dışarıda bir yerde bıraktığım zavallı kız... ormanda kanlar içinde... muhtemelen siz onu bulana kadar havasız kalacak. Vahşi doğa..." Bir elini salladı. "Geniş."

Blöf mü yapıyordu? Tanrım, bu iş on kat daha karmaşık bir hal almıştı. Odaya tam olarak adım attıklarında, duvarları kaplayan şeyin ne olduğuna dair ilk gerçek bakışlarını elde ettiler. Resimler. Çığlık atan kadınlar. Kanayan kadınlar. Ölen kadınlar. Yüzlercesi. Fotoğrafların altındaki kanepede, kandan ya da pastan kıpkırmızı olmuş düzinelerce alet vardı. Yerde de mühürlü kutular vardı.

"Bu da ne böyle?" Aiden nabızı boğazında atarken sordu.

Adam hırıltılı bir kahkaha attı. "Çalışmalarım. Sanatçılar eserlerini göstermeyi severler. Bundan oldukça gurur duyuyorum. Gördüğünüz gibi bir süredir bu işi yapıyorum."

Sonunda ilk kez adamın önünde durdular ve Aiden Thomas'ın kaskatı kesildiğini gördü. Onu suçlamıyordu. Aiden, Shane'in yaşlanmasına izin verilseydi nasıl görüneceğini hayal ediyordu.

Thomas birkaç adım geriledi, bu da Jeffries'in gülümsemesine neden oldu. "Otursana," dedi ve tam önündeki pencereye yaslanmış kanepeyi işaret etti. "Hadi sohbet edelim."

Thomas hareket etmedi, sadece baktı. Aiden avucunu tutarken nemlendiğini hissedebiliyordu. Onu sıktı ve panik atak geçirmesini engellemeyi umdu. Arabadaki tüm o sahte kabadayılık sadece Aiden'in yararınaydı. O da bunu biliyordu.

Jeffries ona soğuk bir gülümseme verdi. "Esrarengiz, değil mi? Annem bundan nefret ederdi. Bana her gün tıpkı ona benzediğimi söylerdi. Tıpkı ona saldıran, onu hamile bırakan ve tüm hayatını mahveden canavar gibi, tıpkı benim gibi." Kimse cevap vermeyince, "Otur yerine!" diye bağırdı. Sonra daha yumuşak bir ses tonuyla, "Kaba olma."

İstediği gibi yaptılar ve kanepeye çöktüler. Bunu yapmak Aiden'in onu daha iyi görmesini sağladı. Onda bir sorun vardı. Cildinde garip, neredeyse bir renk vardı. Gözleri çukur görünüyordu. Adam hastaydı.

Thomas yumuşak bir sesle, "Annen muhtemelen travma geçiriyordu," dedi. "Travma! Travma mı geçiriyordu? Birinden acı çekti aşık olduğu bir çocuktan saldırıya uğradı ve ben bunun her gün ödedim. Her gün. Dayak yedim. Yakıldım. Bir keresinde beni bıçakladı. O gün beni ondan sonsuza dek ayırdılar. Ama tam onun en kötüsü olduğunu düşünürken, sonra erkekler geldi. Üvey babalarım. Asıl canavar oydu. Bu yüzden ilk kurbanım oydu. Kimsenin onun öldüğünü bildiğini sanmıyorum. O zamana kadar sadece başka bir keş fahişeydi."

Tanrım. Bu adam her şeyi ortaya çıkarıyordu. Bu, ciddi bir şey yapmadan önceki son itirafıydı. "Ve bu yüzden, sen..."

Ne? Tüm bunları bir şekilde haklı mı çıkarıyorsun?" Aiden elini odanın içinde gezdirerek sordu.

"Yargılayıcı olmaya gerek yok. Burada hepimiz katiliz. Değil mi Thomas?" dedi Jeffries. "Bazen başkalarının bizim için öldürmesine izin veririz ama bazen de bunu kendimiz yaparız. Bazen de sevdiklerimizi bizim için öldürmeleri için tuzağa düşürür, sonra da çenelerinin altına bir tüfek dayayıp suratlarını uçururuz."

"Babanı ben öldürmedim. O ailemi öldürdü ve sonra da kendini öldürdü," dedi Thomas. "O hastaydı. Yardıma ihtiyacı vardı. Büyükkannen ona yardım edebilirdi-"

Jeffries silahını doğrultarak onu susturdu. "Polise böyle söylediğine eminim. Daha sonra kendin bir katil olmasaydın buna inanabilirdim bile. İşte o zaman gerçeği anladım. O senin için aileni öldürdü ve sen de sessiz kalmak için onu öldürdün. Tüm o parayı kendine alabilmek için aileni aradan çıkarmak istedin."

"Bunların hiçbirisi doğru değil. Biz küçük çocuklardık. Baban hastaydı. Hastaydı ve benim ailemi öldürdü, ben onunkini öldürmeyince de kendini öldürdü. Bu basit olduğu kadar üzücü ve trajik bir durum," dedi Thomas.

Jeffries kıs kıs güldü. "Oğullarının senin için adam öldürmediğini mi söylüyorsun?" "Hayır, öyle bir şey demiyorum," dedi Thomas. "Ama bazı insanlar -örneğin

Sizler yaşamak için çok tehlikelisiniz ve öldürülmeniz gerekiyor. Bunu oğullarım yapar." Jeffries alay etti. "Kim öldü de seni yargıç, jüri ve cellat yaptı?

Siz kim oluyorsunuz da kimin yaşamayı ya da ölmeyi hak ettiğini söylüyorsunuz? Yüce ve kudretli Thomas Mulvaney istediği zaman bu dünyadan insanları koparabilir - kendisiyle aynı şeyi yapan insanları. Ne kadar ikiye bölünmüş olduğunu görmüyor musun?"

Thomas başını salladı. "Biz aynı değiliz. Sen spor olsun diye öldürüyorsun. Ben zorunluluktan öldürüyorum. Senin gibi insanların bunu yapamayacağından emin olmak için öldürüyorum." Elini salladı.

Jeffries ona, "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," diye güvence verdi. "Sen sadece cinayet dürtülerini çocuklarına aktarmanın bir yolunu buldun ve

haklı göstermek için. Görünüşe göre babam da aynısını yapmış. Bunu hiç görememiş olması çok kötü."

"Biz çok farklıyız," dedi Aiden. "Siz masum kadınları katlediyorsunuz. Biz ise sizin gibi erkekleri katlediyoruz."

Jeffries alay etti. "'Masum' kadın diye bir şey yoktur," dedi. "Hepsi sürekli mağduru oynayan fahişeler ve yalancılar. Kamu hizmeti yapan benim. Bunu nüfus kontrolü olarak düşünün."

"Bizi bu yüzden mi buraya getirdin? Koleksiyonunu göstermek için mi? Kupalarını," diye sordu Aiden.

Jeffries sırttı. "Tek sebep bu değil, hayır."

"Yani bu bir çeşit intihar görevi mi? Pek iyi görünmüyorsun," dedi Aiden.

Jeffries silahını salladı. "İyi göz. Ben ölüyorum. Nadir görülen bir genetik bozukluk. Annemden de miras kaldı. O kaltaktan hiç iyi bir şey çıkmadı, yemin ederim."

Aiden dikkatle kucağındaki telefona baktı. Demek haklıydılar. Bir sonraki hamlesini biliyorlardı. "Ne olmuş yani? Üçümüzü havaya uçurmadan önce bize koleksiyonunu mu göstermek istedin?"

"Hayır, size kendi mirasımı bıraktığımı söylemek istedim. Kendi oğullarım var, tıpkı seninkiler gibi öldürmek için eğitildiler. Ve şu anda dışarıda avlanıyorlar. Belki de senin oğullarını avlıyorlardır."

"Eğer oğullarımın peşine düşecek kadar aptallarsa, senin başına geleceklerin aynısını onlar da yaşayacaklar. Yavaş, acı dolu bir ölüm," diye hırladı Thomas.

Jeffries onu inceledikten sonra Aiden'a baktı. "Ama bu... bu özel, değil mi? Bunu kesinlikle bir oğul olarak görmüyorsun. Senin için önemli mi?"

Thomas zorlukla yutkunarak, "Bu onunla ilgili değil," dedi.

"Yapmayalım," dedi Jeffries, cep telefonunun arama düğmesine basarak. Hiçbir şey Aiden'ın kanı kulaklarına hücum etti. Şükürler olsun ki

sinial bozucu işini yapıyordu. Şimdilik. Jeffries sinirli bir şekilde başını kaldırdı. "Ne kadar zekice."

Bununla birlikte, silahı kaldırdı ve doğrudan Aiden'in göğsüne bir el ateş etti. Bu Aiden'in ilk vuruluşu değildi ama pek bir şey hatırlamıyordu. Yakıcı acıyı ya da nefes alamıyormuş gibi hissettiğini hatırlamıyordu.

"Aiden!" Thomas bağırdı.

Aiden, tam yanlarındaki pencere kırılırken kendini kanepeden kayarken hissetti. Gördüğünden daha çok duymuştu. Bir çığlık duydu, sonra Jeffries'in elindeki silah yanı başında yere düştü ama Aiden kıpırdayamadı. Orada yatmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Her şeyi duyuyor ama göremiyordu. Kapı patlayarak açıldı, kardeşlerinin sesleri.

Aiden gözlerini açık tutmak için mücadele etti. Her yerde kan vardı. Tanrım, çok acıyordu. Biri onu sırt üstü yatırdı. Archer. Gömleğini yırtıp açtı, ona bir aptal gibi sırtarak kurşun geçirmez yeleği tam kurşunun isabet ettiği yerin üzerine geçirdi. "Çok , değil mi? Oluşacak çürükleri görene kadar bekle."

"Nefes alamıyorum," dedi Aiden. "Neler oluyor?"

Archer uzaktaki birine -Mac olduğunu tahmin ediyordu- bakarak, "Mac silahı eski bir kovboy filminden fırlamış gibi elinden fırlattı," dedi. "O kurşun seni çok etkilemiş. Bir dakika içinde geri gelecektir, sadece atlat."

"Nasıl?" Aiden hırıldadı. "Pencereler..."

"X-ray görüşümüz de dahil olmak üzere tüm oyuncakları getirdik," dedi Noah, onun yanına çökerek. "Çok fena bir şeydi. Sana yeleği söylemiştim." Bununla birlikte, bir kez daha gitmişti.

Aiden onun termal kameradan bahsettiğini düşündü. Onu ilk kez kullanmıyorlardı. Aiden, ciğerleri nihayet sıkışmayı bıraktığında derin bir nefes çekti. Doğrulup Thomas'a baktı, Thomas ellerini ellerinin arasına almıştı.

Asa ve Avi, Jeffries'i üç parmağı ve büyük bir avuç içi parçası eksik olan ellerinden tutup bağlarken cepler.

Onu güvence altına aldıktan sonra Thomas ilerledi ve adamın birkaç santim durarak ona ürpertici bir gülümseme verdi. "Şimdi başlayalım mı?"

Lanet olsun, bu adam çok seksiydi.

TWENTY-ONE

THOMAS

"Sana o kadar da farklı olmadığımızı söylemiştim," dedi Jeffries, acı dolu nefesler alırken bile kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

"Bu herif bok gibi görünüyor," dedi Avi hayal kırıklığıyla. "İşkenceden sağ çıkabilecek mi ki?"

Jeffries boğazının arkasından iğrenç bir ses çıkardı. "Bana işkence etmek için bütün aileni getirdin. Birbirimize ne kadar benzediğimizi bir daha anlatsana."

Thomas başını salladı. "Hayır. Asla kazanamayacağım tartışmalarla nefesimi boşa harcamayacağım. O zaman dikkatimizi ormanda bir yere gömdüğün kıza çevirmeye ne dersin? Bana nerede olduğunu söyle, eğer güvendeyse oğullarımın senin canlı canlı derini yüzmesine izin vermem."

"Ah, dostum," dedi Avi, sesi tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi çıkıyordu.

Felix onun başını okşayarak, "Sakin ol bebeğim," diye mırıldandı. "Daha sonra birinin derisini yüzmek için bolca vaktimiz olacak."

Jeffries hepsine deli olan onlarmış gibi baktı. Thomas öyle olduklarını düşündü. Odanın içinde hem sabırla hem de sabırsızlıkla bir adamı öldürmeden önce ona işkence edip edemeyeceklerini öğrenmek için bekleyen çocuklarına baktı. Belki de Thomas'ın dehşete düşmesi gerekiyordu.

Hatta iğrenmişti. Ama değildi. Çocuklarıyla, ailesiyle gurur duyuyordu. Olmalarını umduğu her şey ve daha fazlasıydılar. Ve Jeffries gibi birine bakmak Thomas'a, onları hiç bulmamış olsaydı onları nasıl bir hayatın bekliyor olabileceğini hatırlatıyordu.

Bu düşünce midesinde bir çukur açtı. Onlardan birini bile kaybetme fikrine dayanamıyordu. Hâlâ göğsündeki çürüğü ovuşturan Aiden'a baktı. Jeffries onu kafasından vurabilirdi. Onu öldürebilirdi. Eğer öldürseydi, bu Jeffries için çok daha farklı olurdu. Neşteri tutan Thomas olurdu.

Ama Aiden iyiydi. Tam oradaydı. Sağlıklıydı. Mükemmeldi. Onun. Dikkatini tekrar kendisine ters ters bakan Jeffries'e çevirdi.

"Tekrar sormama gerek var mı?" Thomas ses tonuna sızan sıkıntıyla bastırdı.

"Siktir git," diye tükürdü Jeffries, kül rengi teni grinin daha da çirkin bir tonuna dönüşmüştü.

"Siktir et bu adamı," dedi Adam, Jeffries'in Thomas ve Aiden'a içeri girdiklerinde gösterdiği telefonu ararken. Telefonu yerde yatarken buldu. Patlatıcı olarak kullanmayı planladığından farklı bir telefonda bu. O telefon kimsenin ulaşamayacağı bir yerdeydi. En azından Mac ve Archer bombayı etkisiz hale getirene kadar. Bombayı bulduklarında.

Adam telefonu alıp Jeffries'in yüzüne doğrulttuktan sonra Noah'uzattı. "Nerede olduğunu tespit etmemize yardımcı olabilecek herhangi bir şey ara."

Noah başını eğip Adam'a düz bir bakış Thomas gülümsemesini bastırdı. "Bir lütfen iyi olurdu."

Adam'ın gözleri büyüdü ve Nuh'a bıkkın bir bakış attı. Nuh sağlam durdu. Adam'ın omuzları çöktü. "Lütfen? Lütfen, bir kızın hayatını kurtarmamıza yardımcı olabilecek bir şey arar mısınız?"

Noah kızardı ve "Sanki bir kızın hayatı senin umurunda da" diye mırıldandı.

Asa telefonu Noah'nın elinden kaptı ve zafer çılgılığı atmadan önce yaklaşık altmış saniye boyunca telefonla oynadı. "Biliyordum amına koyayım. O video

aylardır. Hasta herif sadece onu dinlemenizi istedi ve bunun dikkatinizi çekmenin bir yolu olduğunu biliyordu."

"Eski olduğunu nereden anladın?" Lucas sordu.

Asa Jeffries'le alay etti. "Ona bir bak. Birini zapt edebileceğini mi sanıyorsun? Bırak yetişkin bir kadını, bir öğün yemeği bile kaldırabilecek gibi görünmüyor."

Bu, elimizdeki görevi biraz basitleştirdi.

"Mükemmel. Devam edelim mi?" Lucas kanepenin üzerine dizilmiş aletler arasında dolaşırken sordu. Sağlam saplı ve ölümcül görünümlü sivri uçlu bir aleti eline alarak durdu. Buz kıracağı ya da tığ olabilirdi.

Lucas Jeffries'in önünde durdu ve aletin ucunu çenesinin yumuşak alt kısmında gezdirdi. Kilo verdiği ve arkasında biraz sarkıklık bıraktığı belliydi. Etrafı kurbanlarıyla çevrili olmasaydı, torunlarının peşinden gitmeseydi, hayatının aşkını vurmasaydı Thomas onun için üzülebilirdi.

"Sen. Sen benim çocuklarımın peşinden gittin," dedi Lucas.

"Medyum olan sensin, değil mi?" Jeffries acı dolu bir kahkaha attı. "Sen eskiden FBI'da değil miydin? Hani seni deli diye damgalamadan önce?" Eğer Lucas'ın sinirlerine dokunmayı umuyorsa, bir sürprizle karşılaşacaktı. Jeffries parmak uçlarında sallanarak eğildi. "Sana sormama izin ver. Şu anda bana dokunsan öldürdüğüm her kızı görebilir misin? Çığlıklarını duyabilir, kanlarının kokusunu alabilir, her saniyesini ne kadar çok sevdiğimi hissedebilir miydin?"

"Çocuklarımın peşinden gittin," dedi Lucas tekrar, her kelimeyi vurgulayarak, sesi ürkütücü derecede sakindi.

Jeffries'in ağzından salyalar akarken, "Tek yaptığım onlara küçük bir hediye vermektir. Bana teşekkür etmelisin. O küçük veletlerin bağırsaklarını deşebilirdim."

Lucas aleti adamın çenesinin etli kısmına sokarak dilini deldi ve yumuşak damağına sapladı. Adam korku filmlerinden fırlamış gibi mide bulandırıcı bir ses çıkarmaya başladı.

"Hey, onun derisini yüzecektik," diye sızlandı Avi.

Lucas aleti daha derine soktu, sonra da Jeffries'in yüzüne tükürdü. "O ölmedi.

Çok sessiz."

Aleti olduğu yerde bırakıp uzaklaştı. Yanlarından geçerken ikizlere "O sizindir," dedi.

August geldi ve Lucas'a arkasından sarıldı. "Daha iyi hissediyor musun aşkım?" "O öldüğünde daha iyi hissedeceğim," diye onayladı Lucas ama August'un ellerini kavradı.

iyi olduğuna dair güvence vermek istercesine kısa bir süre beline sarıldı.

"Bu bizim işaretimiz, değil mi?" Asa sordu. "sonrasını biz halledelim mi?" Atticus yüzünü buruşturdu. "Bu kısımdan nefret ediyorum."

Zane ürperdi. "Ben de."

August bir şey hatırlamış gibi, "Ah," dedi. "İşte."

Zane'e bir dizi kulak tıkacı uzattı. August'a sanki ona bir böbreğini vermiş gibi baktı. Başkalarının ihtiyaçlarını düşünmesi nadir görülen bir şeydi, bu ihtiyaçları karşılamayı teklif etmesi ise daha da nadirdi. Thomas gülümsedi. Oğulları Jeffries'e ya da onun deyiimiyle oğullarına hiç benzemiyordu.

Avi ve Asa hangi aleti kullanacakları, işe nasıl yaklaşacakları ve Aiden'ın bundan zevk almalarına kadar uzun yaşayıp yaşamayacağı konusunda tartışırken çocuklar etrafta dikiliyordu. Thomas onları yalnız bıraktı ve sonunda kanepeye yığılmış olan Aiden'ın yanına oturdu. Thomas saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Aiden terliyordu. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi Aiden. "Sadece zor bir gün geçiriyorum. İyi misin?"

"Vurulan ben değilim," diye hatırlattı Thomas ona, gözlerini

Aiden'ın yeleğine saplanan mermi, en kötüsünü

hayal ediyordu. "Kevlar işini yaptı, Tommy."

Thomas, "Kim başlayacak?" dediğinde Avi'yi duymazdan gelmeye çalıştı. "Ben daha büyüğüm," diye hatırlattı Asa.

"En fazla birkaç dakika," diye karşılık verdi Avi. "Ayrıca, bu benim fikrimdi."

Thomas'ın aklından onlara çıkışmak, kendilerini toparlamalarını söylemek geçiyordu ama bir şey söyleyemedi Felix aralarına girdi, sesi

Sakinleştirici. "Neden aynı anda yapmıyorsunuz? Onun iki yüzü var."

"Haklısın, kedicik," dedi Avi. "O her zaman mantığın sesidir." Asa'ya döndü. "Buz kıracağına ağzından çıkaralım mı?"

"Hayır," dedi Aiden. "Konuşmak istiyor. Son nefesini öldürdükleriyle övünmek için kullanacak. Ona ne kadar işkence edersen et, yine de kazandığını düşünüyor. Bir tür şan şöhret içinde öleceğine, konfeti gibi dosya parçaları ve ölü kız fotoğrafları bırakacağına, Thomas Mulvaney'i kimin ve neden öldürdüğüne dair büyük bir gizem yaratacağına dair büyük bir fikri vardı."

Thomas gülümsedi. Aiden gerçekten de insanları okuyabiliyordu.

"O zaman hızlıca yapabilir miyiz?" Noah söyledi. "Çıkardığı garip guruldama sesi kusma isteğı uyandırıyor."

"Hayır," dedi Avi. "Bunun tadını çıkaracağız. Sence derisini tek parça halinde çıkarabilir miyiz?"

"Ve onunla ne yapacaksın?" Felix kaşlarını çatarak sordu.

Zane parmağıyla Asa'nın yüzünü işaret ederek, "Evet, onu eve getirmiyorsun," dedi.

Asa, Zane'in yanağından öptü. "Sakin ol Lois, kimse bu adamın derisini eve götürmek istemez. Şuna bir baksana. Rengi bile güzel değil. Ayrıca, Felix'in dediğı gibi, bununla ne yapabiliriz ki? Ed Gein gibi sanat ve zanaatla ilgilenmiyoruz. Sadece yeni şeyler denemeyi seviyoruz."

"Her işte böyle mi yapıyorlar?" Thomas Felix ve Zane'e sordu.

"Evet," dediler hep bir ağızdan.

Thomas başını sallayarak, "Eve dönmelerinin bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı," diye mırıldandı. Aiden'a, "Sana onun Mulvaney'lerle boy ölçüşemeyeceğini söylemiştim," dedi.

"Artık lanet bir barut fiçisinin üzerinde oturmadığımız zaman kendimi daha iyi hissedeceğim." Jeffries, ikizlerin başladığını haber veren bir tür doğaüstü yaratık gibi sesler çıkarmaya başlayınca Aiden irkildi.

Thomas yere çarpan ağır ve ıslak bir şeyin sesiyle yüzünü buruşturdu. "Siktir," diye sızlandı Avi. "Şimdiden sıçtım batırdım."

"Oh, hayır," dedi Atticus, düz bir ifadeyle. "Ne yapalım?"

Jericho kıkırdadı. "Sakin ol, Çilli. Bırak eğlensinler. Neden gidip şuraya oturmuyorsun? Sana bir granola bar getirdim. Çantamda."

"Ona yürümeye başlayan bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi Adam.

"Erkek arkadaşın hâlâ lütfen ve teşekkür ederim demeni hatırlatmak zorunda, tatlı çocuk, peki gerçek yürümeye başlayan çocuk kim?" Jericho karşılık verdi.

Adam ona kuşu vurdu. Jericho onu yakalayıp cebine koyuyormuş gibi yaptı. Tanrım. Bu çocuklarla ne halt edecekti?

Archer ve Mac evin derinliklerinde bir yerden kirli ve terli bir şekilde çıktılar. "Peki, iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi istiyorsunuz?" Mac sordu.

"İyi mi?" Thomas ikisinin de cesaret verici olmayacağını hissederek,

"Patlayıcıları bulduk," dedi. "Patlayıcıları bulduk," diye açıkladı Archer, yüzünde kocaman sahte bir gülümsemeyle.

yüz.

Thomas'ın kalbi sıkıştı. "Peki ya kötü haber?"

"Bu süreçte hepimizi havaya uçurmadan onlara dokunamayız." Archer dramatik bir şekilde kanepeye geri düştü ve Aiden'in onun yanına doğru sıralanmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Aiden. "Ne yapacağız, Tommy?"

Thomas Jeffries'e baktı. Acı içinde kıvrılırken bile gözleri zaferle parlıyordu. Dileğinin gerçekleşeceğini düşünüyordu. Öyle ya da böyle ünlü olacağını düşünüyordu. Ya bomba imha ekibini uyaracaklardı ya da bombayı kendileri patlatıp ona istediği şovu sunacaklardı.

Siktir et onu. Bu adam ünlü olarak ölmeyecekti.

"Adam, Jericho, bunların hepsini alın -kutular, aletler, hepsi- ve taşıyabileceğiniz her şeyi arabaya yerleştirin. Zane, Felix, şu resimleri indirin, tek bir tanesinin bile emin olun. Bizimle geliyorlar. Archer,

muşambaları kamyonun arkasından çıkar. Onu yanımızda götürüp yol üzerinde bir yere bırakmamız gerekecek."

"Baba, plan nedir?" August sordu.

Thomas iç çekti. "Orayı kendimiz havaya uçuracağız."

"Ne?"

"Başka seçeneğimiz yok. Birinin neden terk edilmiş mülkümüze girdiğini ve evimizin etrafına patlayıcılar yerleştirdiğini açıklamaya çalışmaktan daha güvenli ve oh, evet, onlar bir seri katil oldu."

Aiden, Thomas'a delirmiş gibi bakarak, "Yine de bir soruşturma olacak," dedi.

Thomas başını salladı. "Hayır, . Her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Kendrick'ten biraz iyilik iste."

"Ve ne diyeceksin? Başka bir gaz sızıntısı mı?" Asa sordu.

Avi başını salladı. "Evet, kimin böyle bir kötü şansı olabilir ki?"

"Başka seçeneğimiz yok. Bu bok kafalıyı ünlü yapmayı reddediyorum ve parçaları bir araya getirmeye başlamalarını göze alamayız. Her zaman yaptığımız gibi temizleyeceğiz, arkamızda hiçbir şey bırakmayacağız. Aradan biraz zaman geçtikten sonra ailemin gerçek ölüm hikâyesini açıklayıp açıklamayacağımıza karar veririz. Ama şimdi değil, bu şekilde değil."

"Diğerlerini ne yapacağız?" Aiden sordu. "Onun 'oğulları' mı?"

"Onlarla daha sonra ilgileneceğiz. Bunca zamandır avlanıyorlardı. Bazı kartvizitler bırakmış olmalılar. Bir şey bulana kadar Jeffries'i araştıracağız." Jeffries'e baktı. "Sonra da onları teker teker avlayıp yere sereceğiz. Tıpkı onun gibi."

Neşteri Avi'den kaptı ve doğrudan Jeffries'in göz çukuruna sapladı. Adamın birkaç kez seğirmesini ve sonra sarkmasını izledi.

"Şunu . Saat ."

TWENTY-TWO

AIDEN

Aiden ve Thomas tekrar banyodaydı, bu sefer Thomas Aiden'ın açık bacaklarının arasına oturmuştu. Bunda cinsel bir şey yoktu. İkisi de bitkin düşmüştü. Jeffries'i attıkları çukuru kazarken oluşan kiri ve teri temizleyecek kadar sıcak duşun altında durmayı başarmışlardı.

Son bir saattir küvette oturuyor, suyun ılıklaşmasına izin veriyor, sonra biraz daha ekliyorlardı, ikisi de birbirlerinin kollarından ayrılmak için acele etmiyordu.

Thomas sürükleniyordu, başı Aiden'ın göğsünde onu gülümseten bir şekilde yatıyordu. "Bugün tam bir baş belasıydın," dedi Aiden, parmaklarını nemli saçlarında gezdirirken. "Seni sahada çalışırken hiç görmemiştim," diye alay etti.

Thomas . "Ben hiçbir şey yapmadım."

Bu doğru değildi. Thomas içeri girdikleri andan itibaren durumu kontrol altına almıştı. O kadar sakindi ki, onlar içeri girmeden önce kafasında bir düzine senaryo üzerinde çalışmıştı bile.

Etkileyiciydi. Ateşliydi. Thomas Mulvaney iş modundayken görülmeye değerdı.

"Jeffries'e istediğini vermeden on dakika içinde bizim için bir plan ve çıkış stratejisi yarattınız. İsimsiz ve yüzşüz ölecek. Ve Calliope isimsiz bir şekilde kurbanların aynı şekilde ölmemesini ve ailelerinin bir çeşit kapanışa sahip olmasını sağlamanın bir yolunu bulacak. Lanet olası bir evi havaya uçurdun ve bunu iki telefon görüşmesiyle örtbas ettin. Bizim şartlarımızla."

Thomas başını salladı. "Evet ama babandan iyilik istemek zorundaydım. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"O adam benim babam değil," dedi Aiden, belli bir hararetle olmasa da. "Ona öyle deme."

Kendrick, Aiden'ın babası olmayı hiç denememişti bile. Çocukken bile yanında olmamış, kariyerine çocuklarından çok daha fazla önem vermişti. Aiden kendi kendini yetiştirmişti ve yalnızdı. Ta ki bir Mulvaney olana kadar.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Thomas, ellerini özür diler gibi Aiden'ın kalçalarında gezdirerek.

" yok," güvence verdi Aiden. "Ama şimdi ne olacak?"

Thomas döndü ve başını geriye doğru eğerek ona baktı. "Neyle?"

"Bizimle mi?" Aiden sordu.

Thomas uzun bir süre onu inceledi, sanki Aiden'ın gerçekten ne sorduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonunda, "Daha önce de söylediğim gibi, eve gel... bana. Temelli olarak." Aiden'ın ellerini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Aiden'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Bunlar sonsuza dek duymak istediği sözlerdi. Thomas bunu geçen gün söylemişti ama yıllar boyunca pek çok şey söylemiş, milyonlarca kez sıcak ve soğuk davranmıştı. Aiden'ın bir parçasının kelimelerden daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Peki ya sonra..."

Thomas, Aiden'ın ellerinin her birinin arkasını öptü. "Ve sonra benimle evlenirsin."

Aiden irkilerek nefesini içine çekti. "Emin misin? Bunun nasıl bir skandala yol açacağını biliyorsun. Ailenin ölümüyle ilgili gerçeği söylemeye karar verirsen zaten bir fırtınayla karşı karşıya kalacağız."

"Artık umurumda değil," dedi Thomas kararlı bir şekilde. "Sadece umurumda değil. Hayatımı sensiz yaşamayacağım. Basının ne dediği umurumda değil, gazetelerin ne dediği umurumda değil. Çocukken olan bir şey yüzünden hayatımı askıya almaktan bıktım."

"Tamam." Aiden alt dudağını , ne söyleyeceğinden emin değildi.

Thomas doğrulup küvetin içinde döndü, böylece su kenarlardan akıyordu. Aiden'in önünde diz çökmüştü. İlk başta bunun bir tür resmi evlenme teklifi olduğunu düşündü, ikisi de küvette çıplaktı.

Ta ki Aiden'in yüzünü tutup bakışlarıyla buluşmasını sağlayana kadar. "Beni affedebilir misin?"

Aiden kaşlarını çattı, beynini değişen konuşmaya ayak uydurmaya zorlamaya çalışıyordu. "Ne?"

"Beni affedebilir misin?" Thomas içinde tekrar söyledi.

"Ne için?" Aiden birden kendini kaybederek sordu.

Thomas başını salladı. "Her şey için. Seni uzaklaştırdığım için. Seni geri çektiğim için. Ne zaman bir kriz yaşasam seni kullandığım için. Her sarhoş ve yalnız olduğumda seni aradığım için mi?"

"I-" Aiden söze başladı ama Thomas onun sözünü kesti.

"Hiçbir mazeret yok. Hem de hiç. Hayatını bu şekilde rehin tutmaya hakkım yoktu, ama bana inanmanı istiyorum, o kadar uzun zamandır beni elinde tutuyorsun ki sensiz çalışmıyorum. İşler ters gittiğinde, aramayı düşündüğüm ilk kişi sensin. Ve bunun sana karşı adil olmadığını biliyorum. Muhtemelen şimdi de adil değil, hayatının çoğunu boşa harcadıktan sonra benimle evlenmeni istemek, ama yine de soruyorum. Lütfen beni affet. Lütfen evlen benimle. Lütfen hayatımızın geri kalanını sana yaşattığım onca şeyi telafi etmeye çalışarak geçirmeme izin ver."

Aiden nefes alamıyordu. Bu konuşmayı kaç kez hayal etmişti? Kendi gözyaşlarını kırıştırdı. "Haklısın. Beni rehin tuttun." Thomas'ın omuzları çöktü. Aiden yüzünü tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Ama beni gecenin bir yarısı aradığın için ya da yalnız olduğun için değil. Geçen gece sana söyledim. Seni gördüğüm gün sana aşık oldum ve senden başka hiç kimse benim için bunu yapamazdı. Aramasaydın bile. Beni sürgün edip aileden koparsaydın bile. Seni yine de severdim. Yine de seni beklerdim. Seni beklemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Thomas iki eliyle Aiden'ın başını tutarak ağızlarını şapşal bir öpücükle birbirine yapıştırdı. İkisi de ağlıyordu, ikisi de dağılmıştı, ikisi de yüzlerinden sümükler akarken birbirlerine sarılmışlardı. Pek romantik sayılmazdı. Gülünç görünüyor olmalıydılar.

Sonunda birbirlerini bıraktıklarında Thomas, "Beni affettiğini söylediğini duymam gerek. Tabii affedersen."

Aiden içini çekti ve öne eğilerek alnından öptü. "Bana temelli olarak eve dönmemi söylediğin gün seni affettim. Buraya nasıl geldiğimiz önemli değil. Biz buradayız." Yüzünü avuçladı. "Ama eğer beni terk *etmeye* kalkarsan Thomas Mulvaney, seni öldürürüm. Yavaşça. Acı çektirerek." Her kelimeyi dudaklarına kondurduğu bir öpücükle . "Duyuyor musun?"

Thomas gülümsedi ve "Evet efendim" demeden önce çok daha uzun, çok daha pis bir öpücükle onun ağzını yakaladı.

EPILOGUE

THOMAS

Thomas, Aiden'in odaya girdiğini duyduğunda hâlâ yataktaydı. Normalde bu kadar geç yatmazdı ama bugün doğum günüydü ve Aiden ısrar etmişti. Elleri arkasında, yüzünde muzip bir ifadeyle yaklaşan Aiden'ı izlerken gerindi, kemiklerinin çatırtılarını ve patırtılarını dinledi.

Thomas yastıklara yaslanana kadar kendini yukarı çekti ama oturmak için hiçbir çaba göstermedi. "Ne var orada?"

Aiden ona karnına ve ayaklarının altına kalpler dikilmiş pembe bir ayı hediye etti. Bir başka Care Bear. Thomas güldü, Aiden ayıyı ona fırlattığında yakaladı ve yatağa düşüp başını Thomas'ın karnına yasladı.

"Bir Care Bear daha mı? Daha doğmadı bile ve sen onu şimdiden şımartıyorsun," diye takıldı Thomas.

"Bir saniye bile erken değil," dedi Aiden. "Calliope'un dizüstü bilgisayarını karnına tam oturmamış ve sandalyesini masaya yeterince yaklaştıramadığı için galiz küfürler ettiğini duydum. Geniş bir küfür dağarcığıyla ortaya çıkacak," dedi Aiden.

Ayıyı Thomas'tan aldı ve şakacı bir şekilde yüzüne doğru itti. "Ayrıca, bu onun için değil, senin için. Benden. Doğum günün için."

Thomas usulca güldü, sonra eğildi ve Aiden'ın başını tutarak onu öpmek için kaldırdı. "Beni şımartıyorsun."

"Bu benim işim değil mi?" Aiden sordu.

Thomas ona, "Senin işin özel dedektiflik," diye hatırlattı.

"Bu *karşılıksız* bir iş," diye karşı çıktı Aiden. "Para almazsan bu bir iş sayılır mı?"

Aiden eve döndüğünde Lola'yı da yanında getirmişti. Arkadaşından vazgeçmek istemiyordu ve Lola da kasabadan ayrılıp yeni bir hayata başladığı için mutluydu ama Thomas bunun Aiden'dan çok Calliope'la ilgili şüpheleniyordu. O geldiğinden beri ikisi birlikte yaşıyordu.

Aiden'ın Washington'daki işlerini yoluna koyması ve oradaki özel dedektiflik bürosunu kapatması birkaç ayını almıştı. Thomas'ın Aiden'la FaceTime üzerinden konuştuğu iki uzun ay boyunca Aiden kendi işlerini yoluna koymak için elinden geleni yapmış, böylece Thomas ve Aiden'ın resmi nikâhı olacak kaçınılmaz skandala hazır olmuşlardı.

"şımartmak bizim işimiz," dedi Aiden. "Yeminlerimizde vardı-"

"Hayır, yoktu," diye hatırlattı Thomas.

Aiden onu görmezden geldi. "Öyleydi, hatırlıyorum. Yeminimiz seni şımartacağımı ve bebek doğduğunda onu da şımartacağımı söylüyordu. İkimiz de öyleyiz ve bunu biliyorsun."

Mulvaney ailesinde son birkaç yıldır mini bir bebek patlaması yaşanmıştı ve Thomas bundan daha mutlu olamazdı. Lucas ve August'un artık Alastair adında bir oğulları vardı ve şimdiden bir tane daha yapmayı tartışıyorlardı. Thomas, August'un babalığı bu kadar iyi benimseyeceğini bir milyon yıl geçse de tahmin edemezdi ama etmeliydi. Çocuk hiçbir şeyde başarısız olmamıştı.

Avi ve Felix ikizlerinin gelişini heyecanla bekliyorlardı. Hem de erkek. Ayrıca aynı. Lola yumurtalarını bağışlamayı nezaketle kabul etmişti.

Vücudunu değil. Bunun için bir taşıyıcı anne tutmuşlardı. Mulvaney'lerin gizli suç yaşamı hakkında hiçbir fikri olmayan Genevieve adında sevimli bir kız.

Asa ve Zane, Avi ve Felix'le birlikte yaşadıkları için henüz kendi çocuklarının olmasına gerek olmadığını ve ikinci bir el olmaktan mutlu olduklarını söylediler. Thomas bundan daha fazlası olduğundan şüphelendi ama dörtlü arasındaki ilişkiye çok yakından bakmadı. Hepsi mutluydu ve bu gerçekten onu ilgilendirmezdi.

Jericho ve Atticus'un dükkânın yanındaki barınaktaki çocuklarla işleri başından aşkındı ama bu onları Jett adında kızıl saçlı ve çilli dört yaşında bir çocuk ile Jagger adını verdikleri kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü üç yaşında bir çocuğu evlat edinmekten alıkoymamıştı. Tabii ki çocuğun izniyle.

Çocukları arayıp bulmamışlardı ama kaderin bir cilvesiyle yine de onlara ulaşmışlardı. Atticus, Mulvaney ailesinin isim verme geleneğini sürdürmekte ısrar etmişti ama tüm çocuklarının Jericho gibi J isimleri olması gibi bir değişiklik. Atticus'un Jericho'ya verebileceği en güzel hediye buydu.

Thomas bunu her düşündüğünde boğazı düğümleniyordu. Onu en çok endişelendiren Atticus olmuştu. Kardeşlerinden farklı olmak konusunda çok titiz, titiz ve kararlı olan Atticus. Yine de bir şekilde Jericho onu bulmuş ve Atticus'un algılanan tüm kusurlarını birer özellik olarak görmüştü. Ve Thomas oğlunu hiç bu kadar evcimen ve iki küçük çocuk sahibi olmanın getirdiği dağınıklıktan bu kadar memnun görmemişti.

Mac ve Archer eğlenceli amcalardan başka bir şey olmamaya kararlıydılar ama Thomas için sorun yoktu. Nöbet için yaptıkları iş önemliydi ve Thomas'ın yanlış yaptığı her şeye rağmen oradaki çocuklar bir şekilde gelişiyor gibiydi.

Hükümet pilot programın işleyişinden memnundu ve hatta öğrencilerin davranışlarını incelemek üzere tam zamanlı bir sosyolog görevlendirmişti.

birbirleriyle etkileşime girdiler. Adı Dr. Sasha Mackey'di ve bunun büyüleyici bir çalışma olduğunu söyledi.

Adam ve Noah sonunda krallara layık bir ilişkiyle evlenmişlerdi. Thomas'ın kitabı yayınlandıktan sonra dikkatleri geçmişteki aile skandallarından güncel aile olaylarına çekerek güzel bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Kitap yayınlandıktan sonra bir beslenme çılgınlığı yaşanmış olsa da, muhabirler ortada haber kalmadığını fark ettiklerinde ilgilerini kaybetmişlerdi.

Özellikle de Mulvaney'ler onları sürekli düğünler, bebekler ve küçük skandallarla besleyerek her zamanki gibi iş yapıyormuş gibi hissettirmeye istekliyen. Zane kitabı yazmayı reddetmiş, bunun muhabirleri daha az değil daha çok meraklandıracağını söylemiş ve Zane'in yazı boyunca yönlendirildiğini düşünmüştü. Thomas bunun yerine, Gözcü Kulesi Projesi'nde bir çocuğu olan dünyaca ünlü bir gazeteciye ulaşmıştı. Şöhreti kusursuzdu ve onun adı geçtiğinde kimse kitabı sorgulamaya cesaret edemiyordu.

Adam ve Noah çocuk konusunu konuşmuşlardı ama Noah bunu yapmaya cesaret edebileceğinden emin değildi. Kendisine olduğu gibi çocuğuna da bir şey olabileceği endişesinin yarattığı sürekli stres, ruh sağlığını neredeyse sürekli olarak zorlayacaktı. Çocuğun yaraları derindi. Ama o gençti. İkisi de gençti. İstediklerine karar verirlerse bebek sahibi olmak için bolca zamanları vardı.

Ona ve Aiden'a bakın. Bir çocuk büyütmek için çok yaşlılardı ama işte oradaydılar, oğullarının doğumunu bekliyorlardı. Calliope taşıyıcı annelik yapmayı kabul etmişti ama Cricket'ın aksine yumurtalarını vermemişti. Çocuklara ebeveynlik yapmayı bıraktığını ve Thomas ve Aiden bebeğini büyütürse, Calliope Teyze'den daha fazlası olmak zorunda hissedeceğini söylemişti.

Thomas ve Aiden bunu anlamıştı. Bunun yerine, isimsiz bir donöre ödeme yapmışlar ve yumurtaları her ikisinin spermiyle döllemişlerdi. Üç yumurta dölllenmiş ama sadece biri hayatta kalmıştı. Oğulları. Theodore. Kısaca Theo.

Thomas'ın küçük bir parçası, kaybettiği kardeşleri gibi bir kız ve bir erkek olmak üzere iki çocuk sahibi olmayı ummuştı. Ama gerçek hayat öyle değildi. Ve çocuklarından herhangi birinin kendilerinden önce gelen Mulvaney'lerin gölgesinde yaşamasına izin vermeyi reddetti. Artık öyle olmayacaktı. Theo, amcasının adını taşısa bile kendi başına bir birey olacaktı.

"Kendrick hafta sonunda projeyi görüşmek üzere bir toplantı istedi," dedi Aiden. "Archer planlarımız olduğunu bildiği için sana bundan bahsetmemi istedi."

Kendrick. Aiden babasına artık böyle hitap ediyordu. Bağlılık yok, öfke yok, hiçbir şey yok. Sadece Kendrick. Bu bir bakıma nihai intikamdı. Thomas'ın evlendikten sonra adamla ilk resmi görüşmesi gergin geçse de, öfkesinden nasibini alanlar Mac ve Archer olmuştu. Ama onlar kendilerine bağırılmasına alışkındı. Öfke onun varsayılan ayarıydı.

"Noah'a onunla temasa geçmesini ve bir zaman bulmasını söyleyeceğim. Bali seyahatimizi ertelemeyeceğim. Bu, bebek bezi görevi ve mama koşturması bir şey haline gelmeden önceki son tatilimiz olacak."

"Bir dadı tutmak istemediğine emin misin?" Aiden Thomas'ın elini tutup parmaklarıyla oynayarak tekrar sordu.

"Bebegi başkasına teslim edeceksem emekli olmamın ne anlamı vardı? O zaman bütün gün ne yapacağım?"

"Bilmiyorum," dedi Aiden. "Diğer emekliler ne yapıyor?"

"Florida'ya taşın ve bir golf sahasında öl. Hayır, teşekkür ederim. Theo'ya bakabilir ve hayır işlerine odaklanabilirim."

"Pardon, senin güçlü ve bağımsız bir adam olduğunu unutmuşum," diye alay etti Aiden.

Thomas hayırseverlik hedefleri üzerinde daha fazla çalışmayı tercih ederek şirketinden bir adım geri çekilmişti. Yönetim kurulu, Noah bu görevleri kendisi üstlenmek isteyip istemediğine karar verecek yaşa gelene kadar gayet yeterli bir CEO atamıştı. Ancak o zamana kadar Noah elleri doluydu.

ailenin ders dışı aktivitelerini koordine ediyordu. Dışarıda uyutulması gereken korkunç insanların sayısı hiç de az değildi.

Neyse ki ağları genişlemişti. Dimitri artık onlar için çalışıyordu. Jericho'nun adamları da. Nathan Jeffries'in tüm ortaklarını avlamaları bir yıl sürmüştü ama bunu başarmışlar, onları teker teker, hızlı ve sessiz bir şekilde ortadan kaldırmışlar, kimse birkaç yıldır serbest dolaşan çok sayıda aktif seri katil olduğunu bilmeden, uyumlu bir birim olarak hareket etmişlerdi.

"Ne düşünüyorsun?" Aiden yan dönerek sordu, Thomas parmaklarını saçlarında gezdirirken gözleri kapanmıştı.

Bugünlerde saçlarını çok daha kısa kestiriyordu ama Thomas'ın bakmaya doyamadığı o kirli çenesi hâlâ duruyordu. "Biz. Aile. Her zamanki gibi."

"duygusallaşıyorsun."

Thomas gülümsedi. "Ben sadece... mutluyum. Sen mutlu değil misin?"

Aiden Thomas'ın karnını öptü. "Nasıl daha mutlu olabileceğimi hayal bile edemiyorum." Sırıttı. "Şey, bir yolunu hayal edebiliyorum..."

Thomas . "Uh-uh, Casanova. Bugün yapacak çok işimiz var. O seri avcıyla uğraşmamız, Lola ve Calliope'la doktor randevusunda buluşmamız, sonra okula uğrayıp kızları Lucas'tan almamız ve akşam sekizde partiye hazır olmamız gerekiyor. Sonrasına kadar seks yok."

Aiden ofladı, yüz ifadesi sevimli bir şekilde asıktı. "Bu hiç adil değil. Bu senin doğum günü partin. Ne zaman istersem seninle yatabilmem gerekmez mi?"

Thomas kıkırdadı. "Hayır, o *senin* doğum gününde. Ve sırf sana parti vermeme hiç izin vermediğin için."

"Evet, çünkü seni soymama engel oluyor," diye ısrar etti Aiden, elini Thomas'ın gömleğinin altından yukarı kaydırıp parmaklarını göğüs uçlarında gezdirerek.

"Beni neredeyse her gün soyuyorsun," diye hatırlattı Thomas, elini savuşturarak.

"Evet, *neredeyse*," diye yakındı Aiden. "Bu baskıcı koşullar altında nasıl yaşayabilirim ki? Kocan olarak, istersem seni her gün soyabilmem gerekmez mi?"

Thomas güldü. "Kadın olsaydım sana kadın düşmanı derdim ama değilim, bu yüzden sadece çok haklı davrandığını söyleyeceğim."

Aiden yüzünü Thomas'ın karnına gömdü. "Sadece doğum gününde içinde olmak istiyorum. Ya da senin benim içimde olmanı. Seçici değilim. Sadece orgazm olmak istiyorum."

Thomas, Aiden ona bakana kadar saçını çekti. "Partiden sonra bana ne istersen yapabilirsin."

"Bir şey var mı?" Aiden gözlerini bir numara olabilirmiş gibi kısarak sordu. "Mm, ne olursa. Yalnız olmamız koşuluyla her yer," diye ekledi. ona sivri bir bakış attı.

Aiden kızardı. "Hizmetçinin banyoyu temizlediğini nereden bilebilirdim ki?"

"Zavallı kadın travma geçirmişti," diye mırıldandı Thomas, içeri onları çıplak ve seksin tam ortasında bulduğunda kadının yüzündeki ifadeyi hatırlayarak.

"Sanırım tahrik oldu," dedi Aiden.

Thomas başını sallayarak, "Çılgılığı aksini gösteriyor," diye karşı çıktı. "Şimdi, hadi. Kalkıp bir yerlerde kahvaltı edelim."

Aiden yüzünü buruşturdu. "Bugün gerçekten gazeteciler tarafından takip edilmek istiyor musun? Ne zaman insan içine çıksak, kendi oğluyla evlenen milyarder hakkında bir başka sevimsiz manşet çıkıyor. Bu çok iğrenç."

"Bu onlara bizim insanları öldürmemiz dışında odaklanacakları bir şey veriyor.

O yüzden ben varım."

Aiden içini çekerek Thomas'a kazandığını belli etti. "Peki. Ama bu gece için verdiğin sözü tutmanı istiyorum."

Thomas ona pis bir sırıtişla karşılık verdi. "Umarım öyledir."

Savaş odasının kapısından içeri düştüklerinde birazdan fazla çakırkeyiftiler, Thomas Aiden'ı masaya yaslarken birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirerek tekrar öpüşmeye başlamadan önce kapıyı arkalarından kapatmayı zar zor başardılar. "İstediğin yerin burası olduğuna emin misin?" diye sordu Aiden'ın dudaklarına karşı.

"Evet, tam burada, bu konferans masasının üzerinde. Beni bu masanın üzerinde becermeni kaç kez düşündüğümü anlatamam."

"İstersen bana söyleyebilirsin," diye ikna etti Thomas, elleriyle Aiden'ın kravatını gevşetti ve arkasına atmadan önce çekip çıkardı. Aiden, Thomas'ın gömleğinin düğmelerini çözme zahmetine bile girmede; sadece çekip açtı, düğmeler odanın içinde uçtu. Daha sonra kesinlikle fark edilecekti. Büyük ihtimalle çocuklardan biri tarafından. Yüksek sesle. Bir toplantının ortasında. Ama bu gelecekte Thomas'ın sorunu olacaktı.

Thomas, Aiden'ı öperken onu soymak için elinden geleni yaptı ama gömleği açıldığında vazgeçti. Elinde değildi. Aiden bütün gün onunla oynamıştı, dušta bitiremediği bir handjob ve mekâna giderken arabada bir oral seksle başlamıştı. Bütün gece Thomas'ı tahrik etmişti ve şimdi de karşılığını alma zamanıydı.

"Kayganlaştırıcı mı?" Thomas sordu.

"Viski şişesinin arkasını kontrol et," dedi Aiden. "Bu olaydan önce oraya biraz saklamış olabilirim ya da olmayabilirim."

Thomas başını salladı, şişeyi aldı ve Aiden'ı masaya geri itmek için geri döndü, üzerine tırmandı ve üzerine çıktı. Bu haliyle o kadar seksi görünüyordu ki, Thomas'ın ıslak rüyalarından çıkmış gibiydi.

Aiden'ın dudaklarına bir kez daha saldırdı, bacaklarını aralarına yerleşmek için ayırırken dilini ağzına soktu. "İstediğin bu muydu?"

"Mm," dedi Aiden, düz bir meme ucunu yalamak için başını eğdiğinde parmakları Thomas'ın saçlarına takıldı ve Aiden'in homurdanmasına neden olacak şekilde ısırıldı, "Bu bir başlangıç."

Thomas güldü ve yoluna çıkan her tenin tadına bakmasına izin verdi. Aiden'in kirli sakallı çenesini, kulağını, boğazını. "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı, kokunun derinlerine doğru sokularak.

Aiden onun altında kıvrana, Thomas'a küfredip sövene kadar meme uçlarıyla oynadı. "Ben devralmadan ve kendim yapmadan önce bir şeyler yap."

"Sus. Bugün benim doğum günüm, unuttun mu?" Thomas masadan kayarak Aiden'in kemerine uzandı. "Kaldır."

Aiden buna uydu ve Thomas'ın pantolonunu ve iç çamaşırını indirip çıkarmasına izin verdi. Thomas, Aiden'in zaten sertleşmiş ve sızıntı yapan sikini takdir eden bir ses çıkardı. Uyluklarının içini, kalça kemiklerini, siki hariç her yerini öptü, bunun yerine onu masadan aşağı çekmeden önce taşaklarını okşamayı tercih etti. Kıçı masadan kalktığında Thomas onu araladı, yüzünü oraya gömdü ve Aiden'in deliğini sadece biraz sarhoş olduğunda sahip olduğu türden bir terk edilmişlikle dilledi.

Aiden bir fahişe gibi inliyordu, Thomas'ın yüzünü okşamaya çalışırken elleri Thomas'ın saçlarını parçalıyordu. Tanrım, mükemmeldi. Bir parmağını içeri sokacak kadar geri çekti, etrafını yalamadan önce kaybolmasını izledi.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadı Aiden.

Thomas güldü, kocasını geveze bir karmaşaya dönüştüren sinir yumağını bulana kadar parmağını çevirdi, iki parmağıyla tekrar içeri girip o noktaya masaj yapmadan önce nefesini kesecek kadar göz gezdirdi.

"Oh, Tanrım, olsun, Tommy. Oynamayı bırak, ben hazırım. Gerçekten ön sevişmeye ihtiyacımız var mı?"

Thomas gözlerini devirdi. Sarhoş Thomas cesurdu ama sarhoş Aiden sabırsızdı. Thomas onu görmezden geldi. Bunu bütün gece yapabilir. İzle

Aiden parmaklarını gezdiriyor, dilinin etrafında kasıldığını hissediyordu. Kendi ereksiyonunu görmezden geldi, fermuarını zorluyor, Thomas onu yakında becermezse başlamadan biteceğinden endişelenene kadar onunla alay ediyordu.

Thomas ayağa kalktığında, Aiden bulanık gözlerle ona baktı, göz kapakları yarı açıktı. Thomas'ın pantolonunu açıp aşağı indirmesini ve çıkarmasını izledi. Ne kadar sert olduğunu görünce dudaklarını yaladı ve göz teması kurdu. "Ne bekliyorsun?"

"Çok otoriter," diye söylendi Thomas, sikini kayganlaştırdı ve Aiden'in deliğine yerleştirdi, eve çarpmadan önce ona bir bakış attı. Aiden nefesini içine çekti, yüzü buruştu. "Daha iyi mi?"

Aiden onun sorusunu duymazdan geldi. "Sertçe. Sertçe sık beni. Yarın hissetmek istiyorum."

"Tanrım, böyle şeyler söylemeye devam edersen, başlamadan bitecek."

Yine de Thomas onun istediğini yaptı, Aiden'in bacaklarını kavrayıp geriye doğru bükte ve her hamlede onu masanın daha da üstüne çıkardı.

Aiden gözlerini kapatıp dudaklarını aralayarak, "Ah, siktir, evet, aynen böyle," dedi.

Thomas, Aiden'in sikini yumruklamasını ve Thomas'ın hamleleriyle aynı anda kendini sarsmasını izledi. Aiden ulaşamayacağı kadar uzağa kaydığına, Thomas bir kez daha masaya tırmandı, Aiden'in bacaklarını geriye katladı ve Thomas'ın omurgası boyunca yuvarlanan zevkten gözlerinin geri dönmesine neden olacak kadar sert bir şekilde ona vurdu.

Bir zamanlar Thomas yavaş gitmeye, nazik olmaya çalışırdı. Ama artık Aiden'in nelerden hoşlandığını, vücudunun neleri kaldırabileceğini biliyordu ve Aiden bunu sert ve hızlı bir şekilde yapmayı seviyordu. Thomas onunla işini bitirdiğinde kullanılmış hissetmek hoşuna gidiyordu. Thomas da ona uyum sağlamaktan mutluydu.

Kim ki?

Her lanet hareket Thomas'ın sinir uçları boyunca ısı gönderdi, omurgasının tabanı sıcak hissedene kadar ve vücudu onu daha hızlı, daha sert gitmeye teşvik etti.

Aiden haykırdı ve yumruğunun üzerinden döküldü. Thomas onun elini tuttu ve avucunu yalayarak temizlemeden önce dölle ıslanmış parmaklarını ağzına aldı.

Orgazmı sert bir şekilde vurdu, zevk dalgaları onu Aiden'in üstüne yığılana kadar emdi, az önce yarı maraton koşmuş gibi nefes alıyordu.

"Bunun için fazla yaşlanmış olabilirim," dedi Thomas, Aiden'in omzuna yaslanarak.

Aiden alay etti. "Bana hiç de öyle gelmiyor."

Thomas onun bedeninden kurtuldu ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. "İyi misin? Çok mu ağırım?"

Aiden'in elleri Thomas'ın artık terlemiş olan saçlarını taradı. "Ben iyiyim. Bu iyi bir şey."

Thomas başını salladı. "Bu çok iyi. Bu en iyisi. Bu hayal edebileceğim en iyi hayat."

"Alkol seni hep böyle romantik biri yapıyor," diye mırıldandı Aiden, sonra Thomas'ın alnına bir öpücük kondurdu.

Thomas yanağını Aiden'in göğsüne sürterek, "Sadece burada uyumak istiyorum," dedi ve ardından derin bir iç çekerek gözlerini kapattı.

"Tamam ama sabah yedide çocuklarla toplantın var. Onlar hâlâ burada, çıplak ve sperm içinde olursak beni suçlama," diye mırıldandı Aiden, sesi yarı uykulu geliyordu.

Thomas ayağa kalkmak için hiçbir hamle yapmadan, "Ne güzel," diye alay etti.

Aiden, "Mutlu yıllar Tommy," diye mırıldandığında neredeyse uyuyordu.

"Gerçekten öyle," diye mırıldandı.

SON

**Aiden ve Thomas'tan daha fazlasını
ister misiniz?**

Haber bültenime **BURADAN** kaydolun
ve bonus bir epilog kazanın!

Mulvaney kardeşlerden daha fazlasını mı istiyorsunuz?

BURADAN Patreon'uma kaydolun ve onların randevu gecesi cinayetlerini
okuyun.

Sırada, hangi Mulvaney'nin uğrayacağını asla bilemeyeceğiniz *Paladin*'e
(Jericho'nun Çocukları #1) göz atın.

KOPYANIZI ALIN

DEAR READER,

Gerekli Kötülükler Serimin son kitabı olan *Manyak*'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım Mulvaney klanının vahşi yolculuğundan keyif almışsınızdır. Eğer çocukları özleyeceğinizden endişeleniyorsanız, korkmayın. İki yan seri olan *The Watch* ve *Jericho's Boys*'da bolca cameo göreceksiniz.

Ayrıca, Mulvaney çiftlerinin 7. Kitabın kötü adamının geride bıraktığı kötü adamları ortadan kaldırmasını izlemek istiyorsanız, her çiftin biraz yalnız zaman geçirmek için bir kötü adamı gönderdiği özel *Cozy Kills* serisi için [Patreon](#)'uma abone olun. Ve sonra, kim bilir?

Belki 2024'te daha fazla Mulvaney?

Bunu yüzlerce kez söylediğimi biliyorum ama yazmak benim terapim. Pediatrik psikiyatri hemşiresi olarak çalışırken gördüğüm şeylerle başa çıkmama yardımcı olan şey. Son üç yılda pek çok şeyin üstesinden gelmemi sağladı. Çocuklarımı ve kitaplarımı sevdiğiniz için çok teşekkür ederim. Destğiniz beni çok şaşırttı ve beni desteklediğiniz ve bana bu kadar sevgi gösterdiğiniz için çok minnettarım. Sizler benim hayatımı sonsuza dek değiştirdiniz.

Her zaman olduğu gibi, kitapları gerçekten seviyorsanız, lütfen Facebook okuyucu grubum [Onley's Oubliette](#)'e katılmayı ve [web sitemdeki](#) haber bültenime kaydolmayı düşünün, böylece freebies, çıkış tarihleri, teaserlar ve daha fazlası hakkında güncel kalabilirsiniz. Ayrıca beni her zaman sosyal medya hesaplarımdan takip edebilir ve tüm bağlantılarımı [burada](#) bulabilirsiniz. Beni kelimenin tam anlamıyla her yerde bulabilirsiniz, bu yüzden merhaba deyin. Okurlarla konuşmayı seviyorum.

Son olarak, eğer bu kitabı sevdiyseniz (ya da sevmediyseniz bile. Eek!) dakikanızı ayırıp yorum yaparsanız harika olur. Yorumlar altın gibidir

yazarlar için.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

ONLEY JAMES kızı, gelini, damadı ve hem iyi hem de kötü hayvanlardan oluşan bir hayvanat bahçesiyle Kuzey Carolina'da yaşıyor. James zamanını m/m romantizm yazmak, tehlikeli seviyelerde kafein almak ve sürekli kayan akıl sağlığını korumaya çalışmak arasında bölüştürüyor.

Masasında olmadığı zamanlarda, onu ne kadar çok yazı yazması gerektiği konusunda sızlanırken, sağlıksız miktarda televizyon izleyerek sosyal medyada doom scrolling yaparak söz konusu yazıdan kaçınırken bulabilirsiniz. Gerçek suç belgesellerini, anti-kahramanları ve başka erkeklere aşık olan ahlaki açıdan gri erkekler hakkında sapıkça, iğneleyici kitaplar yazmayı seviyor.

Onu internette bulabilirsiniz:

WWW.ONLEYJAMES.COM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

